

ΤΙΛ-ΤΑΚ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΑΣΤΟΡ ΑΥΤΗΣ ΠΑΡΕΔΙΣΤΟΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Εβδομαδιαίον εικονογραφημένον περιοδικόν

Αρχισυντάκτης
ΑΥΤΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεσιον)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-88
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί έτήσιαι:

Έσωτερικού Δοχαμαί 150
Έξωτερικού Δόξα 'Αγ. 1
Αμερικης Δολλάρια 5
Έξάμηνοι και τριμήνιοι κατ' αναλογίαν.

Κυριακή 25 Οκτωβρίου
Αριθ. φύλλον 42

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ψηφίζω την ωραιότεραν Έλληνίδα την δίδα

Έν τη
Ο ψηφίζων

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ

Η Γερμανική επιστήμη παρουσιάζει το νέο δαύμα, το

GRUNIL

Το Grunil απαλλάσσει κάθε νοικοκυρά από την πολυήμερη και κοπιαστική μπουγάδα, διότι χωρίς τρίψιμο πλένει τα ρούχα μόνο του έντος μιας ώρας.

Το Grunil δεν έχει καμμίαν σχέση με τα γνωστά και άγνωστα παρασκευάσματα που καταστρέφουν τα ρούχα.

Αποξημιώνωμεν και το ακριβότερο ρούχο αν πάθη την παραμικράν φθοράν.

Πωλείται εις τα φαρμακεία και τα έμπορικά της συνεικίας σας.

Γεν. Αντιπρόσωπος Τό Α-Γ-Γ
Γεν. Αντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΝΗΣ
Αθήναι-Λένα 12α

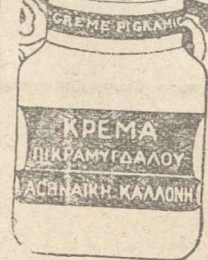
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΔΡΟΣΙΑ ΝΕΟΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑ

Αποδερμική Φαρμακων. Χ. Ρερα
Γωνία Παινητων 17 - Βεραν/ερου

ΥΠΝΟΝ ΕΛΑΦΡΟΝ

ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ

Μόνον με τα χάπια ΔΟΡΜΕΝ.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ "ROC,"

εὐδηνότερα και τελειότερα εις απέδοσιν φωνῆς και ἐμφάνισιν, με μηχανήν ἡγυυημένην δι' 20 ἔτη.

Πώλησις διὰ μηνιαίων δόσεων ἐκ 200 δραχμῶν. Τιμοκατάλογος εἰκονογραφημένος με συλλογὴν δίσκων Ἑλληνικῶν χωρῶν, Ἑυρωπαϊκῶν (Φόξ, Ταγκό) κ.λ.π. ἀποστέλλονται, ταχ/κῶς εις αἰτεῦντα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν δωρεάν.

ΠΑΝΟΣ Α. ΓΚΟΥΤΗΣ

Εὐριπίδου 8. (2ος ὄροφος Νο 14)-ΑΘΗΝΑΙ

Δέν είναι τίποτε άλλο παρά μιὰ μάσκα. Μεταχειρισθῆτε λίγο χρόνον τὴν ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ και θὰ ἐλευθερωθῇ τὸ πρόσωπόν σας ἀπὸ καθήρυτιδα ἢ ἀτέλεια.

Χρησιμοποιούντες τὴν ὁδοντοκρέμαν "ΚΟΛΥΝΟΣ", ἐπιτυγχάνετε τὰ ἐξῆς πλεονεκτήματα:

1ον) Ἀπόλυτον ἀντιστάσειν καὶ ἀπολύμανσιν τοῦ στόματος. 2ον) Εὐχάριστον συναισθημα γένεσος καὶ δροσερότητος τοῦ στόματος ἐπὶ ὥρας. 3ον) Ἀκρῶς οἰκονομίαν χρημάτων καθ' ὅσον ἐν σωληνώσει "ΚΟΛΥΝΟΣ", διαρκεῖ δύο φορές περισσότερον οἰοῦντοτε ἄλλου, περιέχοντος τὴν αὐτὴν ποσότητα οἰασθῆποτε ἄλλης ὁδοντοπάστας. Καὶ τέλος εἶναι ἐντελὲς ἀβλαβὴς κατὰ τὴν χρῆσιν.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ 24025 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

Ἔως τώρα ἡ λέξις «οἰκονομία» εἶχε ἐκείνη πὺν ἀκούγαμε πειδ συνὰν ἀπ' αὐτὰ στάδια τῆς ζωῆς μας. Ἀπὸ μιᾶς παιδιὰ ἀκόμα ἡ μητέρα μας μᾶς προσπαθῶν νὰ εἰμαστε οἰκονόμοι καὶ ν' ἀποφύγομε τὰ «περιττά». Ἀργότερα, ὡς μαθηταὶ τοῦ σχολεῖο μᾶς ἐπαναλάμβανον τὸ ἴδιο τροπάριον, ἡ ἡθικὴ ἀξία τοῦ ὁποῦ ἐνισχύετο καὶ με τὴν κατὰ ἄνδρον ἐπαναλήψιν τοῦ μύθου τοῦ ἀσώτου αὐτοῦ. Καὶ ἔπειτα, ἡ ἐφημερίδες με τὴν κίμα ἄρθρα, συνιστοῦσαν καὶ αὐτὲς εἰς τὸν λαὸν νὰ κἀν οἰκονομίας—καθὼς καὶ εἰς τὰς κυβερνήσεις πὺν διαδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην... χωρὶς εἰς τὴν ἄλλαν ὑπονοῶν.

Ὁ οἰκονόμος ἄνθρωπος, ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπόδειγμα πολίτου, ἐνῶ γιὰ τὸν σπάταλον δὲν εὐρίσκετο κανεὶς νὰ πῇ ἓνα καλὸ λόγο.

Ὅπως ἄλλαξαν ὅμως, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅλες ἡ ἀντιλήψεις, ἀρχίζον νὰ μεταβάλλονται καὶ ἡ περὶ οἰκονομίας ἐπικρατοῦσα ἰδέα. Τὸ εὐαγγέλιον ἀνέλαβε νὰ κηρύξῃ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀποικητῶν, ὁ Φόρτ.

—Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σωθῇ ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν εἶναι ν' ἀρχίσουμε τὴν σπατάλην. Κάθε ἄνθρωπος πὺν ἔχει συγκεντρώσει χρήματα, δὲν πρέπει νὰ τὰ κρατῇ πλέον κλειδωμένα στὰ χρηματοκιβώτια του, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐξοδεύῃ. Ἔτσι θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ χρήμα καὶ θὰ ζήσῃ ὁ κόσμος...

Αὐτὰ εἶπε σὲ ἓνα ἀμερικανὸν δημοσιογράφον ὁ Φόρτ...

Ὁ ὁταδοὶ τῆς οἰκονομίας, θὰ παρεξηγηθῇ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὶς περιεργες αὐτὲς δηλώσεις τοῦ ἀμερικανοῦ μεγαλοβιομηχανίου. Οἱ ἀπάνταροι θὰ ζητω-πονεύσονται. Οἱ ἔχοντες ὅμως, ἐκείνοι οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποῖους κυρίως ἀφοροῦν οἱ λόγοι τοῦ Φόρτ, δὲν θὰ σπεύσουν βέβαια νὰ ἐπιδιοκίμασονται τὶς τοιμηρὲς αὐτὲς ἰδέες, πὺν γιὰ πρώτη φορὰ ἐκστομίζονται ἀπὸ χεῖλη πλουσίου.

Ἐὰν κανεὶς θελήσῃ νὰ σκεφθῇ σοβαρὰ καὶ χωρὶς προκαταλήψεις, δὲν θὰ ἔχῃ ἀντίρρησην σὲ ὅσα λέει ὁ Φόρτ. Πραγματικῶς ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ὠλομε καμμιὰ πεντάρα νὰ ἀνατελλῇ εἰς τὸν σκοτεινὸν ὁρίζοντα πὺν καλύπτει τὴ δύσκολη αὐτὴ ἐποχὴ τὴν τσέπη μας, εἶναι νὰ ἀρχίσουν ὅσοι ἔχουν ψιλὰ νὰ σπαταλοῦν... Αὐτοὶ, δὲν θὰ ὠφελήσῃ μόνον τοὺς ἀποκλήρους τοῦ χρήματος ἀλλὰ θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τοὺς σπαταλῶντας.

Ἐνας φιλάργυρος, πὺν σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ συσσωρεύῃ, πατῶν, πολλὰς φορὲς, ἐπὶ πτωμίτων, κατὰ τὴ ὠφελεί τὴν κοινωνίαν; Ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν τὸ

ΜΗ ΣΠΑΤΑΛΑΤΕ !

χρήμα τὸ ὁποῖον ἄλλοιῶς θὰ ἐταξείδευεν ἀπὸ χερί σὲ χερί καὶ τὸ καταδικάζει εἰς ἰσόβια δεσμὰ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν τῆς κασίας του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶνε ἀδύνατον νὰ δραπετεύσῃ κανένα φράγκο. Στερεῖται καὶ ὁ ἴδιος. Οὔτε τρώει καλὰ οὔτε ντύνεται ὅπως πρέπει, οὔτε γλεντᾷ, οὔτε προβαίνει εἰς τὸ ἀπονενομημένο διάβημα καυμίας δωρεᾶς. Περιορίζεται εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ζεῖ σὲ περικυβερτούμεν τῆς ζωῆς, διορίζων τὸν ἐντὸν του φύλακα τῶν χρημάτων. Καὶ περιμένουν οἱ κληρονόμοι ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ τὴν ἀξίῃ γιὰ ν' ἀναλάβουν αὐτοὶ τὸ ἀνεμοσκόροισμα τῆς περιουσίας, φθάνοντες ἐν ἀνάγκῃ καὶ μέχοις ἀλληλοεξοντώσας—δρα καὶ δρόμα Ἀθηναιοσύλῃ. Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος ὅμως δὲν μπορεῖ ποτε νὰ ἔχῃ ἀνθρώπινον αἶσθημα μέσα του. Οὔτε φιλίας αἰσθάνεται, οὔτε ἀγάπην γιὰ τοὺς δικούς του, οὔτε ἀλληλεγγύην πὺν τοὺς συνανθρώπους του, οὔτε τὸ ἐλάχιστον φιλάνθρωπικὸν αἶσθημα ἔχει θῆσιν στὴν καρδίᾳ του. Ὑποτιθέσθαι τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, καὶ νομίζει ὅτι κάθε ἓνας πὺν τὸν πλησιάζει ἐπιβουλεύεται τοὺς θησαυρούς του.

Ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον συμβαίνει με τοὺς σπατάλους. Ὁ σπάταλος ἄνθρωπος, δὲν βλέπει σὲ τὸ χρήμα παρὰ τὸ μέσον πὺν θὰ τοῦ παρῶσῃ τὴς διασκέδασεως τῆς ζωῆς. Ὅσα κερδίζει, τόσα ξοδεύει. Ἀπὸ τὸν σπάταλον, θὰ φάῃ ὁ ράφτης, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ράβῃ ἀπὸ δύο κοστούμια τὸν μῆνα, ὁ σφῆρ πὺν θὰ τὸν μεταφέρῃ γιὰ τὰ γλεντάκια του, ἡ μοδίστρα στὶς ὁποῖες θὰ παραγγέλλονται ἡ τουαλέτες τῆς ἐπισήμου φιλενάδας, τὰ μπάρο ὅπου ὁ σπάταλος καὶ ἡ πολυμιελὴς παρὸς του θὰ θῶσουν καὶ θὰ ἀπωλέσουν, ἡ γυναῖκα τοῦ σπατάλου ἡ θῶν... ἡ ὁποῖες θὰ στολίσουν με τὴν

παρουσία τους τὰ νυκτερινὰ γλεντάκια, ἀκόμη δὲ καὶ οἱ διάφοροι φίλοι, πὺν ζήτουν κάθε τόσο δανεικά, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν καὶ λημονοῦν νὰ ἐπιστρέφουν. Ὅπως βλέπετε, ἀπὸ τὸν σπάταλον ζεῖ ἓνας κόσμος δολοκλήρης. Ὁ σπάταλος εἶναι ὁ ἄνθρωπος πὺν δὲν τοῦ λείπει ποτε τὸ κέφι, πὺν ἀγαπᾷ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς φαίνεται πάντοτε χοῖσιμος.

Συγκρίνατε τώρα τοὺς δύο τύπους καὶ βγάλτε τὸ συμπέρασμά σας: Ποὺς εἶναι καλύτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον; δταν γεράσῃ ὁ «οἰκονόμος» δ...σπαταλήσας ὅλην του τὴν ζωὴν σὲ νὰ μαζεύῃ καὶ νὰ ἀποθηκεύῃ χρήμα, θὰ ἀποθανεῖ τὸν τοῦ θησαυροῦς του, ἔως ὅτου ὁ χάρος θὰ τοῦ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν. Ἐνῶ ὁ σπάταλος καὶ ἂν ἀκόμη εὐρεθῇ στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του χωρὶς δεκάρα, θὰ ἔχῃ τὴν παρηγορίαν ὅτι ἐγλῆνθησεν τὰ νεῖατά του. Καὶ θὰ πεθάνῃ εὐχαριστημένος.

Σκεφθήκατε ποτε, ἀλήθεια, τί εἰκόνα θὰ παρουσίαζεν ἡ ζωὴ, ἐὰν ὅλος ὁ κόσμος ἀπετελεῖτο ἀπὸ οἰκονόμους, κοινῶς ταιγούνηδες; Νέκρα θὰ ἐβρασιλευν ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον; Οὔτε τὰ κέντρα θὰ ἐδοῦλεναν, οὔτε τὰ ἐμπορικά, οὔτε οἱ σωφῆρες, οὔτε ἡ μοδίστρας, οὔτε τὰ καταστήματα πολυτελείας, θὰ χτυποῦσαν τὸν πελάτην με τὸ λάστιχο... Ἐνῶ πάλιν, ἂν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν σπατάλοι, τὸ χρήμα θὰ κυκλοφοροῦσε στὰ χεῖρα ὅλων καὶ ἡ λέξις ἀδεκαρία θὰ ἦταν τελείως ἄγνωστος.

Τὸ εὐαγγέλιον τῆς σπατάλης ἀρχισε νὰ κηρύσσεται, λιγὰν δεκά στὴν ἀρχὴ καὶ ἐδῶ. Στὰ καφενεῖα εἶναι τὸ γενικὸν θέμα τῆς συζητήσεως.

Μονάχα, ἔτσι, ἔλεγε καφενοβίος συμπολίτης σπαταλῶν τὰς ὥρας του σὲ καφενεῖο, θὰ σωθῇ ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν. Νὰ ξοδεύετε ὅλοι... Ὁ ἀρχισὼ καὶ ἐγὼ ἀπὸ σήμερον τὴ σπατάλη.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ γκασόν, διέταξε με βαρυσήμαντον ὕφος:

—Γκασόν! Ἐφτά ποτήρια νερό!

—Μὰ εἰμαστε τέσσερες στὴν παρέα τὸν παρῆντοσιν ἓνας.

—Δὲν εἶπαμε ὅτι θ' ἀρχίσουμε τὴν σπατάλην; ἀπῆντησεν, ἀποστομίσας τὸν περιεργὸν ἄνθρωπον πὺν τοῦ ἔκαμεν αὐτὴν τὴν παρατήρησιν... Αὐτοὶ θὰ παραγγέλλω δέκα!

Σπαταλάτε, λοιπόν, Ἑλλήνες... Σπαταλάτε, ὅσοι ἔχετε, γιὰ νὰ οἰκονομηθῶμε καὶ ἐμεῖς πὺν δὲν ἔχομε...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον, ἀνέφερε τὴν παρελθούσαν εβδομάδα τὴν συλληφθῆναι ἑνὸς πολωνοῦ ἀπατεῶνος, τὸ κύριον ὄνομα τοῦ ὁποίου εἶναι Χρηστίδης Γεώργιος. Ὁ ἐν λόγῳ ἀπατεῶν εἶναι διάσημος, ὅχι κυρίως γιὰ τὰς διάφορας ἀπάτες του, ὅσον γιὰ τὸν ὁρισμὸν τῶν ἀποδράσεων ποὺ εἶχε σφαιραίσει καὶ διὰ τὴν εὐρυτάτην πολυμέλειάν του. Γνωρίζει ὅκτω ξένας γλώσσας εἶνε ἱερογλύφους καὶ ἐμπειρικός φαρμακοποιός. Ἐὰν θέλετε τὰ ὀνόματά του, ἰδοὺ μερικὰ: Χριστοδούλου, ἡ Χρυσανθόπουλος, ἡ Κυπραίος, ἡ Ἀστερίου, ἡ Ἀστεριάδης, Ἀστεριδῆς, ἡ Βασιλάκης, Νικολαΐδης, ἡ Γεωργίου. Καὶ ἐπεταὶ συνέχεια.

Καὶ τώρα, ἂν ἀναφέρωμεν μερικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν εὐρυτάτην σταδιοδρομίαν του.

Ἡ ἀστυνομία συνῆψε γνωριμίαν μετὰ τὴν προσοικιστικότητά του, ὑπὸ τὰς ἐξῆς συνθήκας:

Σὲ κάποιον ξενοδοχεῖο τῆς πρωτευούσης, ἐκλάπη κάποτε, τὸ κοστούμι ἑνὸς ἐπαρχιώτου, μαζὶ μετὰ 20 χιλιάδικα ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὴν τσέπην τοῦ σακακιοῦ.

Ὅλα τὰ λαγωνικά τῆς ἀσφαλείας ἐξαπελύθησαν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ δραστοῦ ματαίως ὅμως. Καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ εἶχε λησμονηθῇ ἂν δὲν ἐλάμβανε χώραν, ἀργότερα τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον:

Ἀπὸ ἑνὸς κέντρου ποὺ διατηροῦσεν «αἰθουσὰς δι' οἰκογενεῖας» τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρου, ἐξήρχετο, μιὰ νύκτα, ἑνας κύριος συνοδεύων μιὰν δεσποινίδα. Τὸ ζεῖγος, ἐφάνη ὑποκρινόμενον ὅτι ἐκείνην ἀστυνομικὸν κ. Παντελῆν Κ. ὅστις ἐπλησίασεν, ἐργαζόμενος ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ μιὰ φωτογραφία καὶ ἤρρισε νὰ τὴν ἐξέλξη. Τὰς κινήσεις αὐτὰς ὁ κύριος ἀντελήρθη ὁ συνοδὸς τῆς δίδος ὅστις καὶ ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἑνὴν ταξί. Ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς ἐπρόλαβε, βεβήθηκε σὲ μιὰ μικροῦ ἀντικινητοῦ καὶ ἤρτησε τὸν ὑποκρινόμενον.

— Κύρ-Γιῶργη, τί νέος;
— Ὁ κύριος παρὶ καλῶς;
— Δὲν εἶσθε ὁ κ. Χρηστίδης;
— Ναί, σεῖς;
— Ὁ ἀστυνομικὸς Παντελῆς Κ.

— Αἱ ἄν. Ξεῖρω τί με θέλετε, ἔκαμεν ἀδιάφορα ὅθεν ὁ ὑποκρινόμενος κύριος. Δὲν ἀναβάλουμε ὅπως τὴν δουλειά γιὰ μιὰν ἄλλη ὥρα;

— Ἀδύνατον κύρ-Γιῶργη εἶναι ἀνάγκη! Τότε ν' ἀφήσω τὴν δεσποινίδα.

Ἡ δεσποινὶς προσεφώνησε ν' ἀποχωρήσῃ μόνη της, ἐφ' ὅσον ἐπορεύετο γιὰ τὸν σπουδαῖον δουλειά, ὅπως τῆς εἶπεν ὁ Χρηστίδης. Καὶ ἐπειτα οἱ δύο ἐκράβησαν πρὸς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Χρηστίδης στάθηκε:

— Κύρ-Παντελῆ, ἔχεις ἐφτά χιλιάδικα ἂν κάνης πῶς δὲν με εἶδες.

— Αἱ κύρ-Γιῶργη αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Κύρ-Παντελῆ, 14 πεντακοσάρικα.

— Δὲν γίνεται τίποτα...

— Κύρ-Παντελῆ, 70 ἑξατοσάρικα.

— Ἀς μὴ γίνεται λόγος!

— Κύρ-Παντελῆ, 280 εἰκοσιπεντάρικοι!

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ὑπεχώρησεν εἰς τὸν πειρασμὸν μετὰ τὴν βοήθειαν δὲ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ τὸν ὀνόματι Παντελῆ. Ὁταν ἐφθασαν εἰς τὸ τμήμα, ὁ Χρηστίδης ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε τὸ τελευταῖον κόλπον.

— Κύρ-Παντελῆ φθάσαμε. Δὲν διώχνεις τὸν ἀστυφύλακα, νὰ μὴ γίνωμεν ρεζίλι;

— Νὰ φύγῃ κύρ-Γιῶργη...

Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ἔκαμε νόημα, στὴν πόλιν, νὰ φύγῃ καὶ νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ μακρὰ. Καὶ οἱ δύο τώρα, ἐκράβησαν, συζητῶντες σάν καλοὶ φίλοι, πρὸς τὴν ὁδὸν Χαλκοκοινὸν.

Ο ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΟΣ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ

Ὁταν ἐφθασαν ὁμοῦ ἐξέω ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον Σολωνεῖον ὁ Χρηστίδης, ὡρμηγεν αἰφνιδιαστικῶς μέσα, χειρονομῶν καὶ φωνάζων:

— Ἀτιμοὶ! Νὰ δῆτε τί θὰ σᾶς κάνω! Συγχρόνως δὲ, ἀρπάζει ἑνα τραπέζι καὶ τὸ ἀναποδογυρίζει μετὰ ὅλα τὰ ποτήρια.

Ὁ ἀστυνομικὸς, σατίσας πρὸς στιγμὴν, ἐπανέστρεψεν τὴν ψυχραιμίαν του καὶ ἔσπευσε εἰς καταδίωξιν τοῦ Χρηστίδου.

Ἀλλὰ οἱ θαυμάσιοι, νομίζοντες ὅτι ἦτο φίλος του, ἐπετέθησαν ἐναντίον του καὶ τὸν προπορεύθησαν γιὰ καλὰ.

Ὁ Χρηστίδης τὸ εἶπε ἀκούει!

Ἀντυχῶς ὁμοῦ γι' αὐτόν, ὁ ἀστυφύλαξ ποὺ παροικουνοῦσε ἀπὸ μακρὰ, τὸν εἶδε ὅταν ἐξήρχετο ὁμοῦ, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ὤδησεν εἰς τὸ τμήμα, ὅπου μετὰ ὁλίγων προσήρχετο εἰς ἀδελφὰν κατάστασιν ὁ ἑνεκα παρεξηγήσεως δαρεὶς ἀστυνομικὸς, ὁ ὁποῖος, μετὰ λεπτομερῆ ἔρευναν, διέταξε καὶ τὸν ἐκλείσιν εἰς τὴν κρατητήριον.

Ἐκεῖ μέσα ὁ Χρηστίδης ἐφήρμοσε νέον σχέδιον ἀποδράσεως:

Μέσα εἰς τὰ πέτα τοῦ σακακιοῦ του, εἶχε κρύψει ἑνὴν μικρὴν προνιά, κατὰλληλον γιὰ τὴν δουλειά του. Μετὰ αὐτὸ θὰ ἐκοβε τὰ σίδερα τοῦ παραθύρου καὶ, χορηγισποῦν τις κοινῆς γιὰ σκουπίδια, θὰ γλυτοῦσε εἰς τὴν παρακὰς μετὰ μάνδραν καὶ θὰ τὸ ἐκοβε. Πῶς ὅμως θὰ ἀπεκοιμῆσε τὴν ὑπὸ τὴν ἀστυνομικὴν, ποὺ ἤρχοντο καθεὶς τὸς παραθύρου νὰ νὰ τὸν ἀναγνώρισον; Καὶ γι' αὐτὸ βόηκε τὸν τρόπον: Προσποιήθη τὸν τρελλόν, καὶ σὲ κατὰ τὴν τῆς φωνῆς καὶ νὰ γὰρ τὴν κόσμο.

Τὸ κόλπο ἐπίασε. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας διέταξε, χάριν τῆς ἡσυχίας τῶν περὶ αὐτὸν καὶ τὴν πηγαίνῃ καὶ εἰς τὸ παρὰθυρον. Καὶ τὴν ἐπομένῃν ὁ δεσμοφύλαξ ἀνέφερον ὅτι ὁ κρατούμενος εἶχεν ἀποδράσει!

— Τὸ κόλπο ἐπίασε. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας διέταξε, χάριν τῆς ἡσυχίας τῶν περὶ αὐτὸν καὶ τὴν πηγαίνῃ καὶ εἰς τὸ παρὰθυρον. Καὶ τὴν ἐπομένῃν ὁ δεσμοφύλαξ ἀνέφερον ὅτι ὁ κρατούμενος εἶχεν ἀποδράσει!

— Εἶναι κατὰστασις αὐτῆς κύριος ἀστυνομικὸς, νὰ συλλαμβάνουν ἑναν ἀδελφόν ὁ ὅστις ποὺν χωρίς αἰτίαν;

— Πῶς συμβαίνει αὐτό;

— Νὰ ποῦ συμβαίνει. Καὶ θὰ διαμαρτυρηθῶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον! Δὲν εἶναι ἀστυνομία αὕτη!

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχοντο οἱ ἄλλοι. Ὁ ἀστυνομικὸς, ἐπιθυμῶν ν' ἀκούσῃ ἑνὴν ἑαυτὸν ἰδιαιτέρως γιὰ νὰ βγάλῃ... συμπέρασμα διέταξε τὸν Χρηστίδην νὰ περὶ μὲν τὸ διαδύομον. Ὁ Χρηστίδης ἐξῆλθε τοῦ γραφείου, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ περιμένῃ σὲ δώδεκον, ἔδωκε καλὸν νὰ βῇ σὲ δρόμον καὶ νὰ τὸ σκάσῃ.

Ὁταν τὸν ἐπῆραν χαμπάρι ἦσαν ἀργά. Καὶ ὁ Χρηστίδης περὶεφέρετο, ἐλεύθερος, μέχρις ὅτου συνελήφθη καὶ πάλιν πρὸς τὴν μερῶν.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ τίθεται τὸ φύλλον μας ὑπὸ τὰς πιεστικὰς, δὲν ἐγίνωσθ' ἂν ὁ Χρηστίδης ἐδραπέτευσε ἔκ νέου ἢ ἀνέβαλε δι' εὐδαιμονιστικὸν χρόνον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

— Τὸ πορτοφόλι σου!

— Δημόσιος υπάλληλος, παρακαλῶ!

— 4 —

— 5 —

— 6 —

— 7 —

— 8 —

— 9 —

Ἀπὸ τότε ὁ Χρηστίδης παρέμεινε ἀσύλλητος.

Ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ τὸν εἶχε συλλάβει, δὲν ἐσκέπτετο νὰ τὸν ἀφήσῃ ἄρτιον. Μετὰ ἑνὴν ἡμέραν, τὸν ἀνελάμβανε καὶ πάλιν, ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας.

Τὸν ἐστειλεν εἰς τὸν ταλαιπώρον στρατών, ποὺ καὶ ἀσφαλῶς, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀσκήσῃ. Τὸν ἠρνήθησαν ἐπιμελεῖσθαι καὶ τὸν βόησαν τίποτε τὸ ὑποκρινόμενον. Ἀπὸ τῆς μὲρος, εἶχε κρυμμένον τὸ πρὶν νῆμα σὲ τὴν παπουνιστοῦ τ.ν. Καὶ, ἔπειτα ἀπὸ τῆς μέρους, ἔδωκε καὶ πάλιν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιόν του. Ἐκοψε τὰ σίδερα καὶ ἐπαιμύσαν νὰ δραπέτευσθαι, ὅταν τὸ συνέλθῃ καὶ ποὺ δὲν ἐπερίμενε.

Τὴν ἐργασίαν του παρακολούθη ἑνὸς ἄλλου κρατούμενου, ὁνοματι Κωνσταντῆς τρύφιμος τοῦ Κέντρου Χριστοφίλου, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν ἐφορεύει τὴν πρὶν, ὅταν λοιπὸν τὰ σίδερα ἐκόπησαν, ὁ Κωνσταντῆς ἐτρεξεν, ἀρπάζει τὸν Χρηστίδην ἀπὸ τὸν σβέρο, τὸν ἐπέταξε γὰρ καὶ... ἐδραπέτευσε αὐτὸς. Καὶ ὁ Χρηστίδης ἔμεινε μέσα.

Ἀργότερα, ἔγινεν ἡ δίκη του σὲ τὴν καὶ δα. Ἀπολογούμενος ὁ Χρηστίδης, μιλῶν εἰς 8 γλώσσας, εἰς παρατήρησιν δὲ τοῦ Προέδρου οὗ δὲν καταλάβαιναν, ἀπήντησεν:

Θέλω κύριε Πρόεδρε νὰ μάθουν οἱ ἐξ ἡμῶν μέσα τί γίνεται τὴν ἀστυνομία, ἐπειδὴ δὲ φροβῶμαι μήπως δὲν εἶναι ὅλοι ἐλλείποντες εἰς 8 γλώσσας, νὰ κάμω γνωρίζω τὸν ὅσον γνωρίζω!

Κατεδικάσθη εἰς 7 ἐτὼν φυλάκισιν καὶ μετεφέρθη εἰς τὰς φυλάκας Κοβάλλας, ἀπὸ οὗ ἐδραπέτευσε πάλιν καὶ ἐξηφανίσθη ἀνελήφθεις πρὸ τινος, καὶ ἦν στιγμὴν ἀπεπειραμένη νὰ λητευσθῇ τὸν υἱὸν τοῦ ἰερέως, δραπέτευσας καὶ πάλιν:

Θέλετε νὰ μάθετε ποῦ ἐδραπέτευσε τότε; Ὁδινεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀστυφύλακος εἰς τὸ τμήμα. Μόλις ἐφθασαν, τράβηξε καὶ μῆκε πρὸς τοὺς γοφῶν τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας ἡκολούθη δὲ ὁ ἀστυφύλαξ μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ παθόντος υἱοῦ του.

Εἰσῆλθεν ἐξαλλος ἀπὸ θυμὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἤρρισε:

— Εἶναι κατὰστασις αὐτῆς κύριος ἀστυνομικὸς, νὰ συλλαμβάνουν ἑναν ἀδελφόν ὁ ὅστις ποὺν χωρίς αἰτίαν;

— Πῶς συμβαίνει αὐτό;

— Νὰ ποῦ συμβαίνει. Καὶ θὰ διαμαρτυρηθῶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον! Δὲν εἶναι ἀστυνομία αὕτη!

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχοντο οἱ ἄλλοι. Ὁ ἀστυνομικὸς, ἐπιθυμῶν ν' ἀκούσῃ ἑνὴν ἑαυτὸν ἰδιαιτέρως γιὰ νὰ βγάλῃ... συμπέρασμα διέταξε τὸν Χρηστίδην νὰ περὶ μὲν τὸ διαδύομον. Ὁ Χρηστίδης ἐξῆλθε τοῦ γραφείου, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ περιμένῃ σὲ δώδεκον, ἔδωκε καλὸν νὰ βῇ σὲ δρόμον καὶ νὰ τὸ σκάσῃ.

Ὁταν τὸν ἐπῆραν χαμπάρι ἦσαν ἀργά. Καὶ ὁ Χρηστίδης περὶεφέρετο, ἐλεύθερος, μέχρις ὅτου συνελήφθη καὶ πάλιν πρὸς τὴν μερῶν.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ τίθεται τὸ φύλλον μας ὑπὸ τὰς πιεστικὰς, δὲν ἐγίνωσθ' ἂν ὁ Χρηστίδης ἐδραπέτευσε ἔκ νέου ἢ ἀνέβαλε δι' εὐδαιμονιστικὸν χρόνον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

— Τὸ πορτοφόλι σου!

— Δημόσιος υπάλληλος, παρακαλῶ!

— 4 —

— 5 —

— 6 —

— 7 —

— 8 —

— 9 —

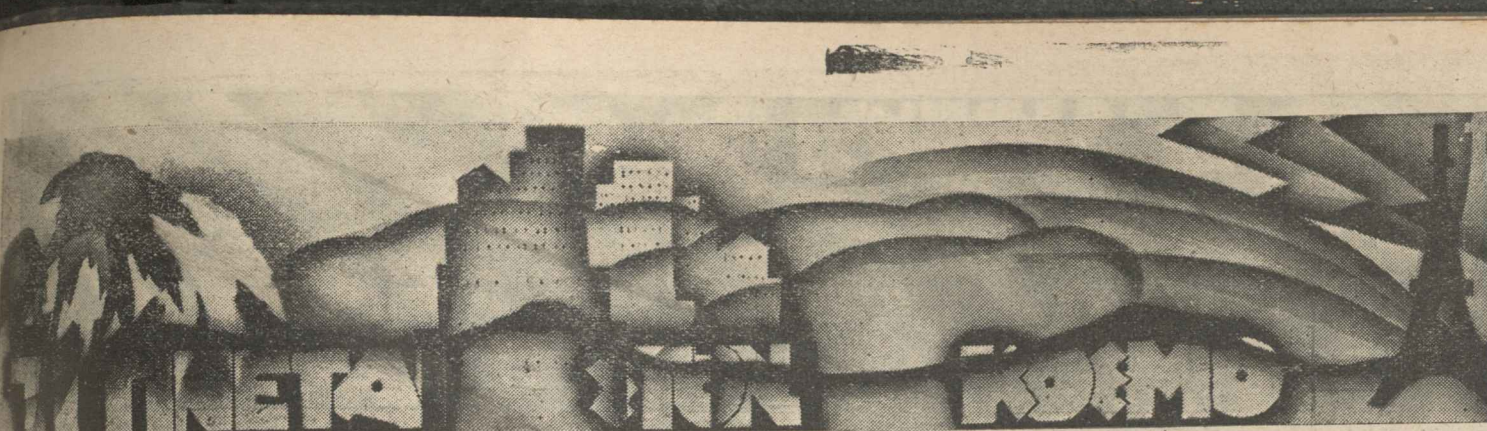
— 10 —

— 11 —

— 12 —

— 13 —

— 14 —

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Πέρα μακρὰ ἀπ' τὸν Ἀτλαντικὸν ἦθε ἑνὴν μὴνι μὴ ἀσφαλῶς θὰ ἀκούσθηκε μετὰ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Ἐδισσον ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ χάλασε στὸν κόσμον 600 ἐλλείψεις ἐφευρέσεως, δὲν ὑπάρχει πια.

Ἐπὶ ἑνὴν ὁλόκληρον ἡμέραν, τὴν Κυριακὴν 18 τρεχόντος στί, 324 σὲ Ὀδεσσὶ Ὁ-ραντ, Στίς 11 Φεβρουαρίου τοῦ 1847 σὲ Μάϊλαντ, πολιτείας τοῦ Ὁγάγιο, μᾶδασκάλα ἀντὶ τῆς, ἑνὸς φτωχοῦ Ὀλλανδὸς μετανάστη, τὸ παιδί αὐτό, ποὺ ἐπέκρωτο ν' ἀναστατώσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἔφαθε τὰ πρῶτα γράμματα, ὅπως καὶ τ' ἀδέλφια του ἀπὸ τῆς ἀσφάλειας μητρός του. Σὲ ἡλικία 10 χρόνων ὁφείνετο ἀπ' τοὺς γονεῖς του καὶ γιὰ νὰ μὴ πορνεύσῃ νὰ ζῇ πολὺς ἐφημερίδες σὲ τὴν ἀστυνομικὴν σταθμὴν τοῦ Νιούαρκ.

Τὰ βράδια μετὰ τὸ ξεπούλημα δίχως νὰ νοσήσῃ καμμία κοίραση κλινιστὰν σὲ σπῆν, ἑνὴν παλῶν βαγόνι τοῦ σταθμοῦ, καὶ ἔσπευσε μετὰ τὸ μούτερον σὲ διάβασμα ἐπιστημονικῶν βιβλίων, Φυσικῆς, Χημείας, Μηχανικῆς καὶ ἄλλων.

Ὁ γνῶσις ποὺ εἶχε ὁποκτήσῃ ἀπ' τὴν μελέτην του, ἦσαν σπουδαῖες. Οἱ ἐργάτες τοῦ σταθμοῦ τὸν θεωροῦσαν σοφὸ ἀργότερα, ποὺ καὶ οἱ σὺν γονεῖς του νομίζοντες εἶναι κινεῖς σὲ σταθμὸν, σκέφτηκαν νὰ χορηγήσῃ αὐτὸν πάλιν ἑνὴν ἐργαστήριον ἐπιστημονικόν. Καὶ τὸ ἐπραγματοποίησε μέσα αὐτὸ ἔκτισε τὰ πρῶτα τὸν πειρασμὸν σὲ τὴν φυσικὴ καὶ χημεία, ἐνθ' ὅσον ὅπως μετὰ καὶ κέρδιζε, τὸ πλοῦτός του. Μὰ στάθηκε ἀτυχὴς, γιὰ καὶ κατὰ νόχτα τοῦ ἔλτι-πε σὲ τὴν πόλιν, πῆρε φωτιά τὸ πρῶτον τοῦ ἐργαστηρίου του καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, γίνετο σάκης ὅλα, ὅσα εἶχε μέσα. Πῆρε μιὰ μικρὴ ἀποζημίωσις τότε καὶ ἔγινε... συντάκτης καὶ ἐκδότης ἐφημερίδος ἐργατικῆς τὴν ὁποίαν ὀνόμασε «Ταχυδρόμον τοῦ Τρώων» σὲ ἡλικία 16 χρόνων. Συγχρόνως ἐφίναξε νέον ἐργαστήριον, ἐπεδίδετο σὲ σπουδὰς του μετὰ περισσότερον ἔργον καὶ ἐγκατέστησε μιὰ τηλεγραφικὴ συσκευή γιὰ εἰς μανία μετὰ τὸν τηλεγράφο. Καὶ δούλεψε ἀδιάκοπα. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου σὲ τὴν ἐλέγχετο καὶ τέλος μιὰ ἡμέρα, ἀφίνει τὸ βαγόνι καὶ τὸ σταθμὸν καὶ διορίζεται τηλεγραφικὸς ἐπὶ ἀλλήλων νυκτὶς σὲ Στράντφορντ τοῦ Καναδά, ὅπου διακρίθηκε γιὰ τὴν ταχύτητα τοῦ χειρισμοῦ. Περνοεῖ ἑνὸς χρόνου καὶ πηγαίνει σὲ ἄλλο τηλεγραφικόν, ὅπου τηλεγραφικῆς τῆς ἡμέρας, σὲ Πόρτ-Λαύδ, ὅπου ἀνακαλύπτει τὸ σύστημα Νεῦτ-λεξ, μετὰ τὸ ὁποῖον πορνεύει νὰ σταλοῦν περισσότερα ἀπὸ ἑνὴν τηλεγραφήματα τῆς ἡμέρας γράμματα καὶ ἀντιθέτους διευθύνσεις.

Ἡ ἐφεύρεσις του αὐτὴ τὸν κάνει διάσημον, σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὸν τηλεγράφο τῆς ἡμετέρας, δὲν ἐγίνωσθ' ἂν ὁ Χρηστίδης ἐδραπέτευσε ἔκ νέου ἢ ἀνέβαλε δι' εὐδαιμονιστικὸν χρόνον.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ τίθεται τὸ φύλλον μας ὑπὸ τὰς πιεστικὰς, δὲν ἐγίνωσθ' ἂν ὁ Χρηστίδης ἐδραπέτευσε ἔκ νέου ἢ ἀνέβαλε δι' εὐδαιμονιστικὸν χρόνον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

— Τὸ πορτοφόλι σου!

— Δημόσιος υπάλληλος, παρακαλῶ!

— 4 —

— 5 —

— 6 —

— 7 —

— 8 —

— 9 —

— 10 —

— 11 —

— 12 —

— 13 —

— 14 —

— 15 —

— 16 —

— 17 —

— 18 —

— 19 —

— 20 —

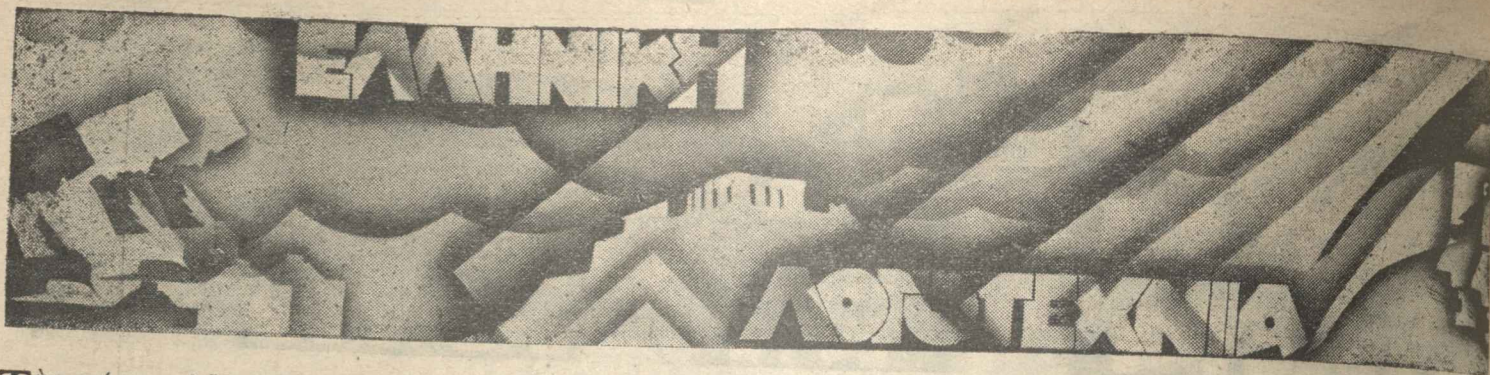
ἐργασθεὶ καὶ ὁ Γκρός. Ἀλλὰ ὁ Ἐδισσον εἶναι ἐκείνος ποὺ πρῶτος κατεσκεύασε τὸ μηχανήμα γιὰ τὴν ἀνατύπωση καὶ ἀναπαράγωγὴ τῆς φωνῆς στὴν ἐφεύρεσιν τοῦ αὐτοῦ ἐκτὸς ἀπὸ μηχανικὰς τεχνικὰς τροποποιήσεις καὶ δὲν μπόρεσε νὰ προσθέσῃ τίποτε ἀργότερα καὶ τὸ διπλωμα τῆς εὐρεσιτεχνίας τοῦ δόθηκε.

Ὁ ἀνστατωμένος κόσμος, ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν δὲν κατώρθωσε, νὰ συνελθῇ, νὰ συγκεντρωθῇ, καὶ νὰ ἐφεύρεται τοῦ δαιμονίου ἀνθρώπου ἀναγγέλεται. Ἡ δ' ἀδελφὴ τῆς «ἡλεκτρικῆς λυχνίας» ἐπαπλύνεται παντοῦ ὅπου ὑπάρχει κόσμος μετὰ καταπληκτικὴν ταχύτητα. Ἠλεκτρικὲς λυχνίες εἶχαν καὶ ἄλλοι κατασκευασεῖς, ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰς ἔλειπε ἡ διάρκεια, ὁ Ἐδισσον τὴν ἐτελειοποίησε...

Κι' ἐρχεται μετὰ ἀπ' αὐτὴ ἡ πρὶν ἐφεύρεσις, ἡ περὶ καταπληκτικῆς, ἡ ἐφεύρεσις ἐκείνη ποὺ σήμερον χαρίζεται εὐχάριστες στιγμὴς σ' ὅλον τὸν κόσμον, ἡ ἐφεύρεσις ἐκείνη ποὺ ἐκονομεῖ λίγο τὸν ἀνθρώπον, ποὺ τὸν κάνει νὰ ξεγνῶνται, ὁ Κινηματογράφος. Στὰ 1895 ὁ Ἐδισσον βόηκε τὴν ταῖνια, ἀπάνω στὴν ὁποία ἀποτυπώνονται οἱ εἰκόνες, οἱ παρμέντες μετὰ φωτογραφικὴ μηχανή, καὶ πορβάλλονται κατόπιν ἐνθ' ὅσον γινώσκεται ἡ ταῖνια.

Στὸν Κινηματογράφον ὁ Λονερό, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὡς ἐφεύρεσις του, μόνον τεχνικὰς τροποποιήσεις ἐπέφερε καὶ τίποτε ἄλλο. Τὸ διπλωμα τῆς εὐρεσιτεχνίας δόθηκε στὸν Ἐδισσον, τὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μηχανήματος γιὰ τὸ ὁποῖο στὰ 1915 πῆρε τὸ βραβεῖον Νόμπελ.

Τώρα ποὺ γράφονται οἱ γραμμές αὐτὲς τὸ δαιμόνιον αὐτοῦ πνεύματος, ἡ ἐφεύρεσις αὐτῆς, δὲν ὑπάρχει πια. Μετὰ ἀπὸ τὸν μεγάλον ὄντο, ποὺ διόρησε δέκα πέντε ὥρες, τὴν περσμένην εβδομάδα καὶ πρὸς ἐξ' αἰτίας τοῦ οἱ γιατροὶ εἶπαν ὅτι ἔπρεπε σὲ κομμάτια κατὰστασις, ζήτησε νὰ ἐνοστήσῃ καὶ νὰ φάῃ. Φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴν πῶς ἄρχισε νὰ πῆρῃ δυνάμεις. Οἱ γιατροὶ ἄρχισαν νὰ ἐλπίζουν καὶ νὰ λένε ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ἀλλὰ γελώσθησαν... Ὁ Ἐδισσον ἦταν πάντα ἐπικίνδυνος γιὰ ποτὲ δὲν ἐφρόντισε γιὰ τὴ

Τὴν γνώρισα μ' ἓνα τρόπο περίεργο. Ἀπὸ μιὰ τῆς φωτογραφία. Ἐνα μικρὸ πορτραῖτο στὸ ἄλμπουμ μιᾶς φιλενάδας τῆς ἀδελφῆς μου.

Ἦταν ὁ πρόλογος.
— Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τ' ὄμορφο κορίτσι; ρώτησα τὴ Λέλα, τὴ φιλενάδα τῆς ἀδελφῆς προσέχοντας τὸ χάρτινο μπουράκι τῆς ἀγνωστῆς.

— Σ' ἀρέσει; με ρώτησε πονηρά.
Πρόσεξα ἓνα εἰρωνικό μειδίαμα στὰ χεῖλιν της.

— ... Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀσχημο τῆς ἀπάντησα λίγο πειραγμένος.

— Θὰ τύχη νὰ τὴν γνωρίσῃς ξανά; τῆς Λέλα καὶ δάγκωσε τὰ χεῖλιν της ἴσως μετανοιωμένη πού με πείραξε.

Ἡ ἀδελφή μου τῆς ἔριξε μιὰ ματιά κι' ὕστερα γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου τὸ κεφάλι της.

Κατάλαβα! Ὅλες ἡ γυναῖκες σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶνε ἴδιες.

Ἡ φωτογραφία τὴν κολακεύουν πολὺ, μοῦ εἶπε. Στὴ πραγματικότητα δὲν εἶνε τόσο ὄμορφη.

Ἐχει μεγάλη φωτογένεια, αὐτὸ εἶνε ὅλο. Συμπλήρωσε ἡ Λέλα καὶ τὴν ἔριξε νευρικά τὸ κεφάλι της.

— ἴσως νὰ μὴν ἔχετε ἀδικο. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐγὼ γιὰ τὴν ὄρα δὲ βλέπω παρὰ μόνο τὴ φωτογραφία της. Ἀνοιξα τὴ σγαροθήκη μου, ἀναψα εἶνα τσιγάρο, ἔριξα μιὰ ματιά στὸ ἄλμπουμ, ἀψα μιὰ τολύπα καπνοῦ καὶ συνέχισα. — Ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ ἡ πρώτη ἐντύπωση. — Γύρισα καὶ εἶδα καὶ τὰς δύο. Ἡ Λέλα ἀνοίξε τὰ χεῖλιν της καὶ νὰ πῇ μὰ δὲ μίλησε. Ἡ ἀδελφή μου ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τὸ χωνέψῃ.

— Καλὲ τί μὰς λές... Εἶπε κοροϊδευτικά.
Κι' ἡ Λέλα ἄρχισε νὰ γελά.

Λίγες μέρες ὕστερότερα, ἓνα καλοκαιριάτικο βράδυ, ἔτυχε νὰ βρεθῶ σὲ κάποιο ἐξοχικὸ κέντρο μετὰ τὴν ἀδελφή μου πού ἤθελε νὰ χορέψῃ κι' ἐγὼ δὲ εἶχα καμμιά ἀντίρρηση.

Ἡ Νέγκρικια δοχίστρα μου ἔσχιζε τὰ τύμπανα καὶ μ' ἐξενεούριζε τρομερά.

Ρυφούσα ἀμίλητος ἓνα ποτηράκι οὐίσου πού βρ' σκόνταν μπροστά μου κι' ἔβλεπα ἓνα πλήθος ἀπὸ συνανθρώπους μου νὰ πηδοῦν σὺν κανίβαλοι γύρω μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω πὺς σκοπὸ εἶχαν αὐτὰ τὰ πηδήματα καὶ πὰς ἡ ἀνάγκη νὰ θέλω κι' ἐγὼ νὰ τοὺς μιμηθῶ.

Ἡ Πίτσα, ἡ ἀδελφή μου, κατεγίνετο μετὰ τὸ καθάρισμα μιᾶς μπανάνας καὶ πρόσεχε κι' αὐτὴ τὰ ζευγάρια πού χορεύαν.

Ἦθελε νὰ δῇ ποιά ντύμα μέτα σ' ὅλες χόρευε καλλιτέρα κι' ἀκόμα ποιά ἦταν πὺς ὄμορφη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνεπήδησε.

— Γιά πρόσεξε μοῦ εἶπε καὶ οὐ, δὲν εἶν' ἡ Λέλα αὐτή;

Καὶ μοῦ ἔδειξε ἓνα νέο κορίτσι μ' ἓνα μακρὸ φόρεμα, ἦσαμε κάτω στοὺς ἀστράγαλους, πού ἀφηνε ὅμως τὰ χεῖρια γυνὰ μέχρι τοὺς ὤμους, τὸ στήθος μέχρι τὴ χώρα καὶ τὴν πλάτη ἐλεύθερη μέχρι τὴ μέση.

Πραγματικά, ἡ Λέλα χόρευε κρεμασμένη στοὺς ὤμους τοῦ βαβιλιέρου της σὲ μιὰ στενὴ ἐπαφὴ μαζὺ του.

— Ναι, εἶπα ξερά.

Ἦμαστε πολὺ τυχεροὶ ἔκανε καὶ χτύπησε τὴς παλάμες της ἀπὸ χαρὰ.

Τὰ Σαξοφῶν ἔπαψαν νὰ κλαῖνε, οἱ καβαλιέροι ὑπεκλίθησαν καὶ τὰ ζευγάρια γύρισα ἐξεδωμένα στὶς θέσεις τους.

Ἡ Λέλα καὶ ὁ καβαλιέρος της ἔπεσαν μάλλον, σὲ δύο καρέκλες γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι λίγα μέτρα μακριά μας. Ἐνας μεσοκόμος κύριος καὶ μιὰ νέα ντεμοναζέλλα πῆγαν καὶ κάθισαν ἀπὸ τὸν ὀπίσθιο τοῦ.

Ἡ ντεμοναζέλλα ἀναπνέανε μετὰ δυσκολία καὶ ἀερίζονταν μετὰ τὴν ὥρα τοῦ ἀγῶνα. Κι' ἀπ' τὴν ἀκροῦσιν τῶν ματιῶν των πρὸς τὰ ἔξω στὰ μάγουλα κυλοῦσαν δύο γυαλιστερὰ, σταγόνες κι' αὐλάκωναν

ΜΙΑ ΣΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ

— Τὸ δίδετε στὴν δεσποινίδα... Καὶ τοῦ ἔδειξε μετὰ τὸν τρόπο τὸ Λέλα... Μισὴ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ, κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ὁ Ρεμπέρ κινήθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴ της...

Κι' ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ γελάει κανεὶς μετὰ τὸν ἀνδραγαθὸν ἐκεῖνον. Προδωκὸ σκληρὸ, ψυχρὸ, κινήσεις μονότονες, βήματα στρατιωτικά. Ἐμοιαζε μετὰ γεροῦς «Ὀδυσσεὺς τοῦ θανάτου».

Αὐτὰ ἦσαν τὰ προσόντα τῆς. Καὶ γι' αὐτὰ ἴσα-ἴσα τὸν πῆρε τὸ μαγαζὶ στὴν ὑπηρεσία του!...

Ἡ Λέλα διάβασε τὸ σημεῖωμά κι' ὕστερα γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος μας.

Σηκώθηκε χαρούμενη πλησίασε τὸ τραπέζι μας καὶ μὰς ἔδειξε τὰ χεῖρια μετὰ γέλιου.

Κι' ὕστερα ἀπὸ τὴς κουραστικὲς χαιρετισμοὺς μὰς τραβῆξε στὸ τραπέζι της καὶ με συνέστησε στὴ παρέα της.

Ὁ μεσοκόμος ἦταν θεῖος της. Ὁ ἄλλος, ἀδελφὸς τῆς Νίτσας, τῆς νέας κοπέλλας κι' αὐτὴ, ἡ νέα κοπέλλα ἦταν τὸ κορίτσι ποὺ πορτραῖτόν στὸ ἄλμπουμ της. Μιὰ παλαιὰ συμπαθήτρια τῆς Πίτσας καὶ τῆς Λέλας.

Πολὺ σοβαρὴ καὶ πειδὸ ὄμορφη ἀπὸ τὴ φωτογραφία πού δὲν τὴν κολάκευε καθόλου. Κι' ὁ ἀδελφὸς της φαίνονταν τύπος ἀρσενικοῦ νέου τέλειον μπουρζουά.

Ἐντόπως μοῦ ἔκανε ἡ λεπτότης τῶν τρόπων του καὶ ἡ προσοχὴ μετὰ τὴν ὁποῖαν μιλοῦσε στὴν ἀδελφή μου.

Ἔτσι μετὰ τὴν κοινὴν τὴν ὥρα πέρασε καὶ τὰ μπάντζα ὄχρσαν πάλι τὰ μπουρζουά του.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ χορέψω αὐτὸ τὸ κομμάτι μετὰ τὴν ἀδελφή σας; με ρώτησε.

— Εὐχαρίστως τοῦ ἀπήντησε μετὰ τὴν παράκλησιν ὅμως νὰ χορέψω κι' ἐγὼ τὴ δική σας. — Τὸ εἶπα εἰς αὐτόθμητα. Πρῶτὴ φορὰ δικαιολογοῦσα τοὺς συνανθρώπους μου πού ἔχρημενοι τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη γύρω μου, ὄρεαν. Εἶχα λυσεῖ τὴν ἀπορία μου. Ἦθελα νὰ γίνω κι' ἐγὼ κανίβαλος γιὰ ν' ἀγκαλιάσω μιὰ ὄμορφη γυναῖκα!

— Τὴν ἐρώτησα, εἶπε, εὐγενικά.

Ἡ Λέλα σήκωσε τὸ θεῖο της κι' ἔριξε τὴς ντάρες μας.

Χυθίκαμε στὴ μεγάλη σάλα μετὰ τὰ σκετενὰ πολὺχρομα λαμπιόνια καὶ σῶμα δὲ βήματά μας σ' ἓνα παθιαστικὸ ταγκό.

Στὴ δεύτερη, στὴ τρίτῃ στοργὴ ἀπομακρυνθήκαμε. Εἴμαστε σὲ μιὰ γωνία σκεδόν μόνου. Τῆς μίλησα γιὰ τὴ φωτογραφία στὸ ἄλμπουμ τῆς Λέλας. Χαμογέλασε φιλάρεσκα...

— Εἶσθε ὅσον ὄμορφη!.. τῆς εἶπα.

Μὲ κύτταξε κατὰματα καὶ μ' ἀπάντησε μετὰ φωνὴ πού ἔτρεμε.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέν.

Ἐγείρα σ' αὐτὴ τῆς καὶ τῆς μουρμούρισα:

Ἡ μετριοφροσύνη, σὰς κάνει θεία.

Τὴν ἐννοίωσα νὰ τρέμῃ στὴν ἀγκαλιά μου.

— Κύριε, κύριε μουρμούρισε, σεβασθεῖτε ἓνα μεγάλο πόνο καὶ μὴ παίζετε μετὰ τὴν τραγωδία μου...

Ἀρχίσε νὰ μοῦ κινήτὸ ἐνδιαφέρον ἡ γυναῖκα αὐτή. Ἦθελα νὰ μάθω τὴν τραγωδία της. Ἰσως καὶ νὰ μποροῦσα νὰ τῆς

Ο κ. Αὐγουστός Σκλάβος

(Σκίτσος Γ. Μούγιου)

φαινομένων χρήσιμος.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην μαμζέλ, τῆς ψιθύρισα.

Κι' ὅς τὸ τέλος τοῦ χοροῦ δὲν ἔβγαλε λέξι πὰ ἀπὸ τὸ σῖμά μου.

... δὲ γράφει τίποτε κανεὶς στὴν ἄμμο, Βορριάς σὺν περὶν καὶ τρικινιά! ALFRED DE MUSSET

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἡ τύχη τὰ ἔφερε νὰ ξανασυναντήσω τὴν ὄμορφη Νίτσα εἰς ἀπόγευμα στὸ δρόμο. Χάρηκε πολὺ πού με ἔβλεπε. Περπατήσαμε λίγο μαζὶ καὶ μίλησαμε σὺν πολὺ γέλωτι.

— Σὰς καύρασα, δεσποινίς, τῆς εἶπα ὅταν περνοῦσαμε μπροστὰ ἀπ' ἓνα Ζαχαροπλαστεῖο, ἓνα καγιοτὸ βέ αἰα δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ πόρετε.

Συμφωνοῦσε τὰ χεῖλιν της σ' ἐνοχλοῦνμένα.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς προσβάλω μ' ἀπάντησε. Μήγαμε καθίσαμε καὶ παρ' ἀγγεῖλαμε.

Προσπαθῶσα νὰ τὴν κάνω νὰ μίλησῃ.

— Σὰς εἶπα, σεβασθεῖτε τὸ πόνο μου Μὴ με βιάζεστε νὰ κάνω κατὶ περὶ δὲν θέλω καὶ περὶ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ λόγους πού μοῖ οἱ ἐγὼ μπορῶ νὰ βλέπω τραγικούς. Τὴν τελευταία λέξι τὴν ἴδιος συλλαβισα. Ὑστερα δὲν μίλησε πὰς.

Σιωπηλοὶ πῆραμε τὴ παγωμένη κρέμα καὶ σὲ λίγο χωρίσαμε.

— Λυποῦμαι μοῦ εἶπε. Πι-στέριέ με. Ἀλλὰ πρέπει... χα-μογέλασε πικρά.

— Σὰς δὶναι τὸ λόγο μου. Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω ἄλλη φορὰ.

Μοῦ πρότεινε τὸ κεράκι της καὶ τὸ φίλησε.

Ὅλο ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα τὸ πέρασα μετὰ τρομερὰ νύκτα. Ἦμουν βέβαιος πὺς δὲ θὰ κατωρθώνα ἵσως. Ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη δὲν θὰ ἐπέκρινε.

Τὸ βράδυ γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν στενοχωρία μου κατέβηκα στὸ Καζίνο. Στὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ Μπακαρὰ εἶδα τὸν ἀδελφόν μου πού ἔπαιζε πολὺ ἀνοιχτὰ κι' ἔγινε μεγάλα ποσα. Στὴν ἀρχὴ δὲν με ἀντίληφθηκε. Ἰδιῶτα τῆς μάχης μου καὶ κάθισα στὴ ρουλέττα.

Δὲν ἀρνήσα νὰ χάσω καὶ τραβήκαμε σὲ μιὰ γωνία στὸ μπάρ.

Ἄναρα ἓνα τσιγάρο καὶ παρ' ἀγγεῖλα οὐίσου. Στὸ πνεῖμα μου γύριζε πάντα ἡ Νίτσα. Σηκώθηκα νευρασμένος καὶ γύρισα στὴ Σάλα. Στάθηκα πάνω ἀπὸ τὸν φθῆν, τὸν ἀδελφὸ τῆς Νίτσας καὶ παρακολουθοῦσα τὸ παιχνίδι.

Ὅλοι ἔπαιζαν ἄγρια. Μετὰ μεγάλη ὁμως ἀπάθεια. Δυὸ γυναῖκες μάλιστα πού ἔκαναν διαρκῶς μπάκες πλήθωναν καὶ γελοῦσαν, καὶ διαρκῶς ἔργαζαν καὶ νέα χιλιάδικα, μάζευαν μάρκες καὶ τῆς ἔχυναν. Ἐπερναν χωρὶς ἔκαναν μπάκες, γελοῦσαν πικάντικα ἔπαιζαν κονιάκ καὶ κἀπνίζαν.

Ὁ Φάνης σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ με εἶδε.

— Γιά σου μοῦ εἶπε ἀφηρημένος, καὶ γύρισε στὸ παγκένυ-μάρκες τοῦ φά-αξε, με κύτταξε καὶ συνέχισε. — πὺς ἔδω μόνος; δὲν παίζεις ἐσὺ;

— Ἐπαίξα καὶ ἔχασα...

Χαμογέλασε.

Τότε ἀν δὲν βιάζεσαι περίμενε νὰ φύγουμε μαζὶ. σὲ λίγο θὰ σηκωθῶ. Ἀπλῶσε τὸ χέρι του πῆρε τὰ κυλινδρικά μετὰ μάρκες τοὺς ἔριξε μιὰ περιφρονητικὰ ματιά καὶ ἀνοίξε τὰ φύλλα του «Cartes» εἶπε. Ἐχασε!

Σὲ λίγο οἱ μάρκες εἶχαν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ μπροστὰ του.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε εἶπε καὶ σηκώθηκε.

Ἐργαλετὸ καρνέ του ὑπέγραψε ἓνα τσέκ καὶ τὸ πέταξε στὸ παγκένυ.

— Αὐτὸ θὰ πῇ κύριε Φάνη πὺς κερδίζετε στὴν ἀγάπη τοῦ εἶπε μὰ ἀπὸ τῆς δύο κυριές.

Ἐκεῖνος γέλασε ἡχηρά.

Βήκαμε μαζὶ. Πῆραμε ἓνα αὐτοκίνητο καὶ κατεβήκαμε στὴ πόλιν. Τὸν ἀφῆρα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἔδωσα στὸ σωφὸρ τὴν ὁδοῦ μου.

Σκεπτόμουν. Εἶχε χάσει σὲ λίγες ὥρες μιὰ περιουσία. Κι' ὅμως δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ δὲ μοῦ μίλησε παρὰ μιὰ φορὰ γι' αὐτό.

Τὸ καλοκαίρι πέρασε χωρὶς νὰ ξαναδῶ πὰς οὐτὸ τὸ Φάνη οὐτὸ τὴ Νίτσα. Τὴ σκεπτόμουν πάντα ὅμως.

Ὅταν ἓνα φιλοπορινὸ πρῶτὸ στὸ γραφεῖο μὲς τὴν ἀλλήλο γραφία μου πρόσεξε ἓνα στενόμακρο μπεζὲ φάκελλο. Γράμματα λεπτά,

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΠΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΗ ΤΩΝ ΕΝ ΑΤΟΜΗ ΠΑΡΕΔΙΣΤΟΡΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

... Ἡ Λέλα ἀνοίξε τὰ χεῖλιν της καὶ νὰ πῇ μὰ δὲ μίλησε. Ἡ ἀδελφή μου ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τὸ χωνέψῃ. — Καλὲ τί μὰς λές... Εἶπε κοροϊδευτικά.

καλλιγραφικὰ γυναικεῖα ἀπ' ἔξω.

Μοῦ φάνηκε περίεργο. Δὲν εἶχα ἀλληλογραφία με καμμιά γυναῖκα.

Τὸ ἀνοίξα προσεκτικὰ καὶ διάβηκα.

Κύριε!

Τώρα πού διαβάζετε αὐτὰς τῆς γραμμῆς ἐγὼ βοῶσθαι πολὺ μακριά. Καὶ τώρα σὰς λέω μιὰ ἀλήθεια. Θὰ σὰς θυμῶμαι πάντα... κατὶ, γιατί σὰς ἀγαπῶ...

... Δὲν ἤθελα νὰ σὰς κάνω δυστυχισμένο κοντὰ μου...

Χαίρετε. ΝΙΤΣΑ

Τὴν ἤθελε νὰ πῇ στὶς λίγες ἐκεῖνες γραμμῆς; Μυστήριον.

Σκέψθηκα λίγο καὶ ἀπεφάσισα νὰ τῇ- γράψω. Κι' ἀκόμα νὰ πῶ νὰ τῇ βρῶ... Ζήτημα ἐγωισμοῦ γιὰ μένα.

Δυστυχῶς ὅμως κανένας δὲν ἤξερε περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἐγὼ. Οὐτὲ ὁ Φάνης.

— Ἐγὼ ἔλειπα μιὰ δολοκλήρη βδομάδα ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ δουλειές μου. Σὰ γύρισα εἶχε φύγει πὰς.

Αὐτὰ μοῦ εἶπε λυπημένος σὺν τὸν συννήτησα ὕστερα ἀπὸ λίγο μιὰ μέρα στὴ Τράπεζα πού κατέθετε καὶ ἱεπτά.

Ἦταν ἓνα διεφθαρμένο κορίτσι εἶπε μετὰ κακία ἡ Λέλα κάποιο βράδυ στὸ σπίτι μου.

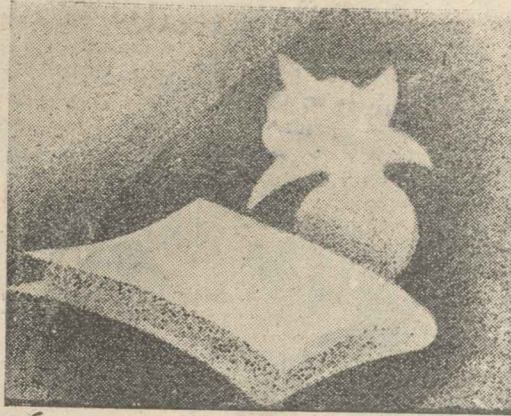
Δὲν κρατήθηκα.

— Δεσποινίς, τὴ ρώτησα, πὺς μπορεῖτε νὰ ἀποδείξετε αὐτὸ πού λέτε;

Δάγκωσε τὰ χεῖλιν της καὶ κοκκίνισε.

Καὶ νὰ πού τὸ μυστήριον δὲν ἀρνήσε νὰ φανῇ. Λίγους μῆνας κατόπιν τῆς ὁδοῦ ὁ κόσμος. Ἡ ἐφημερίδες πού δὲν κρατοῦν τίποτα μυστικὸ τὸ κρινολόγησαν. Ὁ Φάνης ὁ ἀδελφὸς τῆς Νίτσας, ὁ λεπτὸς καὶ εὐγενικός κύριος δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ἐγκληματίας. Ἐνας λαθροπόρος νοκοτικῶν. Ἐτοὶ ἐγραφαν τουλάχιστον μετὰ καφαλαῖα γράμματα ἡ ἐφημερίδες.

Τώρα βοσκοῦνται στὴ φυλακὴ. Θυμήθηκα τὰ λόγια τῆς Νίτσας. Εἶχαν πάψει πὰς νὰ μοῦ φαίνονται μυστηριαδῇ. Τὸ παιδὸν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὸ ἐγγνώριζε φαίνεται. Καὶ πρόβλεπε τὸ τέλος του. Γι' αὐτὸ ἐφυγε μακριά.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φαίνεται ότι ο τρελλός έκανε πολύ θόρυβο για τον άνθρωπο που είχε το περίστροφο και γι' αυτό αυτός τον έσκότωσε χωρίς οίκτο. Ποιος ήταν ο νεκρός που ήταν προηγουμένως ξαπλωμένος στο πάτωμα του γκαράζ. Αυτό πρέπει να το ανακαλύψουμε.

—Και η γυναίκα; εστράφησε ο Τίμ.

—Προφανώς η κυρία Ντάνεϊ έμενε φυλακισμένη μέσα στο κλειστό δωμάτιο.

—Πάντως, είπε, έφυγε από εδώ χωρίς καμιά πάλη. Δεν υπάρχουν πουνθενά ίχνη βίας. Το κρεβάτι είναι στρωμένο και τα συγγράμματα έχουν αδειασθεί προσεκτικά. Η γυναίκα αυτή δεν είχε αποπειραθεί να φύγει βιαστικά. Το σωλήνιο αυτό με το κοκκινάδι είχε παληό και τελειωμένο, ή μια από τις κάλτσες είχε λυωμένη και φαίνεται ότι το ζευγάρι αυτό είχε αφεθεί κατά μέρος ως άχρηστο.

Την άλληνη ημέρα το πρωί ο αστυνομικός επιθεωρητής έπηγε και εξήλασε την νέαν στο νοσοκομείο. Η μίς Γκράιερ είχε συνέλθει από την συγκίνηση και άκουσε την είδηση περί του συζύγου της με ήσυχια. Όσιαν ο επιθεωρητής της απηύθυνε μια ερώτηση, αυτή έκουνησε το κεφάλι της.

—Όχι, δεν ήταν αυτός ξαπλωμένος στο πάτωμα του γκαράζ. Πώς μπορούσε να είναι αυτό;

Ο επιθεωρητής διετύπωσε την υπόνοιαν μήπως η μνήμη της δεν ήταν πλήρως στο σημείο αυτό, αλλά αυτή έκουνησε παλι το κεφάλι της.

—Όχι, είχα πλήρη συναίσθησι των γεγονότων. Ήταν ένας άλλος άνθρωπος νεκρός μέσα στο γκαράζ. Είμαι έντελως βεβαίη γι' αυτό.

—Αυστηρισμένο κορίτσι μουρμούρισα και πέταξα την εφημερίδα.

Στο πέραςμα του χρόνου ο Φάνης ξεχάστηκε. Κανείς πειά δεν μιλούσε γι' αυτόν. Όπως και για την Νίτσα. Εκείνη όμως δεν ξεχασε τους φίλους της.

Θάχαν περάσει δυο χρόνια από τότε που έφυγε. Και μια μέρα η αδελφή μου μπήκε χαρούμενη στην κάμαρά μου με μια φωτογραφία στο χέρι.

—Δες μου είπε. Πήρα γράμμα από τη Νίτσα. Μοιόστειλε και τη φωτογραφία της.

—Απλόχευ το χέρι μου και πήρα τη φωτογραφία.

Όμορφος όποιος πάντα μα αδύνατη στέκονταν δίπλα σ' έναν γεμάτο ψηλό νέο που κοιτούσε στην άγκαλιά του ένα παιδί.

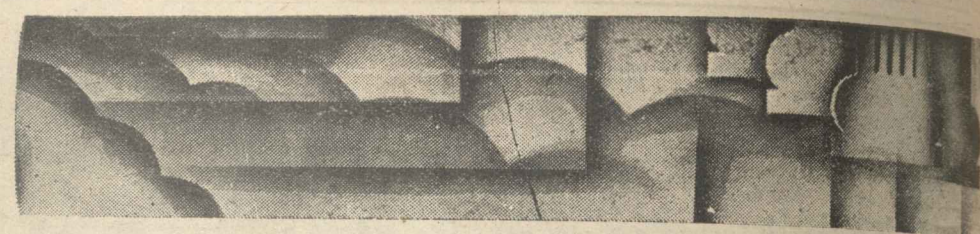
—Η Πίτσα μου εξήγησε.

—Μου γράφει πως παντρεύτηκε κι' έχει ένα αγοράκι. Ζή σένα Φλαμανδικό χωριό φωτοχικά μα ήμεμα με τον άνδρα της που την αγαπά και το παιδάκι της που το λατρεύει.

—Ας ζήση ευτυχισμένη είπα συγκινημένος.

Αυτός ήταν ο έπιλογος.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑΝ

Είς την πατριωτικήν ποιήσιν της 'Αλβανίας γνωστοί ποιηταί δεν υπάρχουν. Όλα τα πατριωτικά τραγούδια είναι διμώδη. 'Αλλά τα αυτά είναι πολύ περιεργα αν και είς τας ιδέας δεν έχουν πολλὰς πρωτοτυπίας.

Γυις! τεύ! σκενδερμπέη!

Ένα από τα γνωστότερα πατριωτικά τραγούδια των 'Αλβανών, που το τραγουδοίσαν γύρω από το Βεράι εδώ και λίγα χρόνια άρχιζει έτσι:

«Ο ντιέμ δ' λαφτετάρ, Τε μπιτί ε Σκέντερμπεύ, κεγκόνι γιοι Σκιπετάρ λιρί έμεμε Δέρεν».

Δηλαδή:

«Ω νέοι πολεμισταί γυιοί του Σκενδερμπέη, ζητήστε σεις οι 'Αλβ.νοι την έλευθερία της πατρίδος».

Καθώς βλέπετε, οι 'Αλβανοί δεν έχουν και τας λοιοικίας των παροδόσεις. Και προσφώνον τούς πολεμιστάς των γηγενών του Σκενδερμπέη.

Αλλά ακούσατε και την συνέχειαν του πατριωτικού αυτού ποιήματος, είς 'Ελληνικήν μετάφασιν:

«Αρχεί πειά στη δουλεία, δυστυχισμένη 'Αλβανία. Παιδιά, άρπάξτε τα όπλα. Ή θάνατος ή έλευθερία. Πώς σάς γελάει αυτή ή ζωή! Πώς σάς γιλάει αυτή ή δουλεία! Πώς υποφέρετε την 'Αλβανία χωρίς έλευθερία!»

Σήμερα είναι ανάγκη με τη σημαία ν' άντικρύσουμε το θύνα. Άπάνω σ'ε βράχια και σ'ε πέτρες ν' ανασιτήσωμε την έλευθερία!

«ΦΛΙΑΜΟΥΡΙ ΣΚΙΠΕΤΑΡΕΒΕΤ,

Ένα από τα δημοτικώτερα πατριωτικά τραγούδια της 'Αλβανίας είναι το γνωστόν με το όνομα: «Φλιαμούρι Σκιπεταρεβέτ», δηλαδή «Η σημαία των 'Αλβανών».

Το τραγούδι αυτό είναι και τι σάν ύμνος και σάν έμβατήριον.

Είς αυτό δε αναφέρεται και το περίφημον δι ο Μέγας 'Αλεξάνδρος ήτο... 'Αλβανός και έτσι επεξέτεινε το Κρατος της 'Αλβανίας έως τας 'Ινδίας.

Θαυμάσια πράγματα δηλαδή! Ποιός ξέρει όμως ποιος έφρόντισε να τοποθετηση μέσα είς το πατριωτικόν αυτό ποιήμα αυτό;

Η Μαίρη έδωσε μίαν άόριστη περιγραφή του αυτοκινήτου ου που είχε ιδη μέσα στο γκαράζ, αλλά αυτό δεν έβροήθησε καθόλου τούς αστυνομικούς.

Την προηγουμένη ημέρα είχε ξυπνήσει πολύ ένωρίς και είχε βγη στο παράθυρό της από όπου είδε ένα μεγάλο αυτοκίνητο Ρολλς νά χάνεται πίσω από τον τοίχο της αυλής.

—Ένα αυτοκίνητο Ρόλς; ερανέλαβε συλλογισμένος ο Τίμ. Αυτό μου φαίνεται σάν γνωστό. Ποιός το οδηγούσε.

Η Μαίρη δεν είχε δη τον οδηγό. 'Αλλά της είχε πει ότι το αυτοκίνητο έβγαινε από το γκαράζ του οπιτιού. Έπι πλέον είχε προσέξει και κάτι άλλο. Η μία πόρτα του αυτοκινήτου δεν ήταν έντελως κλειστή, σάν να ήταν μέσα φορτωμένο κάτι όγκωδες...

—Είπε το αυτοκίνητο της κυρίας Ντάνεϊ είς ο Τίμ. Το ξέρω. Το είχα δη στη Σκωτία.

—Εφαινότανε το αυτοκίνητο σάν να βιάζεται; ούτως ο αστυνομικός επιθεωρητής.

(Ακολουθεί)

την την τσόσσαν θάνασιν ιστορικήν έμπνευσεν. Αυτό εινε το μυστηριώδες και άξιον έρενης κυρίως.

Ίδου τώρα και άλλοληρον το ποιήμα αυτό 'Αλβανιστί:

«Τε ρός δ' φλιαμούρι Σκιπερίς Με γιάν γκιούρ δε με τριμερή νιέ, ντιού, τρι νενέ Σκιπερί ούρά, ούρά, ούρά μπουρα περ μπι τά!»

Τέμερι κ'ε δεν τί γιθεσας Σκιπόνια τριέμε τί ε Σκιπετάρ νιέ, ντιού, τρι (και τα λοιπά όπως παραπάνω).

Τι σκίπι ίεσε ε 'Αλεξάνδρι Ζοτόρτ μπότεν βάιτε γέρ νε 'Ιν νιέ, ντιού, τρι (κτλ. όπως παραπάνω).

Με πύρον βάιτε κούντερ Ρομνι Με Σκέντερ—μπέν περμπ' Ορμνι νιέ, ντιού, τρι (κτλ. όπως παραπάνω)

Αυτός είναι ο ύμνος της σημαίας και μεταφράζεται έτσι:

«Νά ζής σημαία της 'Αλβανίας. Βουτή μένη στο αίμα ή άνδρεία. Έν διό, τρι Μιτέγα 'Αλβανία. Ορά, ούρά, ούρά, έπαν τούς γενιαιοί!»

Τρόμο έχεις έμπνεύσει στον κόσμο, έν γενναίε άετέ του 'Αλβανού! Έν, διό, τρι κλπ.

«Εού, άετέ, ήσουν που έκυρίενσες τον κόσμο, έπροχώρησες έως τας 'Ινδίας. Έν, διό, τρι κλπ.

Με τον Πύρρον έκτύπησες τούς Ρομάνους, με τον Σκενδερμπέη τούς Τούρκους. Έν, διό, τρι κλπ.

«Πέρ Μεμεδένε. Πέρ Μεμεδένε!»

Άλλο ένα ακόμη πατριωτικό τραγούδι είναι πολύ δημοτικόν είς την 'Αλβανίαν.

Είς γνωστόν με το όνομα: «Πέρνε φλιαμούρι» δηλ. «Πλάι στη σημαία. Και άρχίζει με την άνασφήνησιν: «Πέρ Μεμεδένε! Πέρ Μεμεδένε!» δηλαδή: «Πλά την Πατρίδα!»

Ίδου μετάφρασίν του είς στίχους, τ' ορουμενόν μάλιστα και του μέτρου του ποιητικού:

«Για την Πατρίδα! για την Πατρίδα Μπροστά, γενναίοι, και βιαστικοί. Για το Σκενδερμπέη να πέσουμε όλοι. Πλάι στην κόκκινη σημαία εκεί.

Πλάι στη σημαία, πλάι στη σημαία, σάν 'Αρβανίτες, με το σπαθί. Για του πατέρα μας κ' αυτού τον τάμ θά πέσουμε όλοι σήμερα εκεί.

Άντρες έλάτε και ή σημαία μ'ας δείχνει: ή θάνατος ή έλευθερία. Δεν είν' γλυκύτερο είς τον αιώνα τη ζωή νά δώσης στην 'Αλβανία.

Και τα σπαθιά σας πάρτε να διώξετε απ' την πατρίδα τον τυραννό μας. Ήρθεν ή ώρα όπου μ'ας δείχνει και το Σκενδερμπέη για πρόγονό μας!»

ΜΙΑ ΑΡΧΗ ΚΙ' ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ

3 Μαρτίου.—Ποτέ άλλοτε δεν θυμάμαι την ναυτό μου πειό ευτυχισμένη. Ναί, πιστέψτε με... 'Απόχτησα την δυστοχη μικρού έα, το μοναδικό όνειρο της ζωής μου!.. 'Απληγήθηκε ο' ένα κήπο σήμερα το πρωί. Ίσως πλησιάσαμεν, έδωσα στη φα νή μου τον τόνο εκείνο, που τόσο όρεσι στις γυναίκες.—τόν άπαλά τρεμουλιαστό κι' από μαν ιδιόρατη θλίψη ποιούμενον.—άφέθηκα να παρασθώ άπ' τα συναισθήματά μου και όσα δυστοχη, τόσα δυστοχη και τρυφερά λόγια νά της πώλ... 'Αναστατώθηκε!.. Μόφαιζε το χέρι ταγαμένη, μα δεν άντιστάθηκε!..

7 Μαρτίου.—Μ' άγάπησε με μιά όρμη, που δεν τη φανταζόμουν... Τρελλή έπιθυμία γεννιέται μέ α μου, νά παίξω με την έλευθερία της αυτή... 'Αγγίξα με τα δάχτυλά μου τις χορδές της άθώας ψυχής της κι' άφέθηκα να παρσινθώ από τις μελωδίες που παρήγαγε... Κι' όμως φοβάμαι ότι αυτό που γι' μένα είναι κάτι έξαιρετικά όρμηκό γι' αυτήν δεν θάναί παρὰ σοστό μαρτύριο!.. Κι' όμως θά παίξω με την τρυφή της αυτή αυριο και μεθάυριο όποις έπαιξα χθές και προχθές γιατι άκαταμήχη ή μουσική της με τραβεί... Ναί, την αγαπώ με πάθος άγριο, που ν'αντανά έλκέρους έφιάλτης, την αγαπώ παρὰ ξένα, κι' όμως την αγαπώ!

10 Μαΐου. Έχω πολύν καιρό νά γράψω στο ήμερολόγιό μου... Μέθυσα από την ελπίδα, που μου πρόσφερε ή άγάπη της και ληρόμνησα κάθε τι άλλο, άσχετο μ' αυτήν... Το αίσθημα αυτό, που τόσο θαθειά έσώθηκε στη ψυχή και τη σκέψη μου μ' έλκει πεινάει όλοκληρον...

14 Μαΐου.—Ω, συμφορά, που αναπάντεχα φαμάκωκε τη ζωή και τη νεότητά μου!.. Πρωχτές ή μικρή άγαπούλά μου έσπεσε άφροστη βαρεία... Κί ύμως λένε... 'Ο πατέρας, που έχρησε δυο φορές την ήμέρα πρηνί πάντα σκερτικός, πάντα άμιλητος, θέσ μου, τρέμω!.. Φοβόμαι πως δεν θά έπαντικρύσω πειά τη λάμψη και τη θλιμμένη γοητεία των ματιών της!..

20 Μαΐου.—Όλοκληρωτικά συντρίφτηκε κάτω άπ' το φρικαστικό χτύπημα της πόλεως. Από τον παλιό έαυτό μου δεν μένει παρὰ ένα ράκος. Μέσα σ' λίγες ώρες συντελέστηκε ή φρικτή μεταβολή... Η άγωνία κυριέψα και σνοκοίσις το νό μου, ώστε νομίζω πως θαρω τον κόσμο νά γεμίζει γύρω μου σ' έρείλια... Απελπισμένος τείνω ίκετευτικά τα χέρια πρὸς τη μοίρα... Μ' αυτή, ό πόσο χαϊνέκακα! κυττάζει!..

25 Μαΐου.—Η κατάστασι της χειροτέρας. Καθε λεπτό την τρινατάζουν οι σπαταλές κι' ο πυρετός κατατρώει το κορμί μου... θάννωσας, φαίνεται, ότι έγγίζει το τέλος, γι' αυτό χθές με κάλεσε κοντά της... Σωφάρα, στενάχοντας, ως το κρεβάτι της έβησας της... Μου έφριξε ένα βέμμα γεμάτο έγκατέρησι κι' άγάπη κι' άπυλοχάινε το φλογισμένο μέτωπό μου... Ή παγνιά του χεριού της διαχετεύτηκε σ'α μένα μου και μου έφερε ρίγος... Και κείνη τη στιγμή ή μοίρα τράβηξε το πέπλο που σκεπάζε τα μάτια μου και μ' έφανε όλοκάθαρα νά ιδω την βορμηρή αλήθεια!.. Η άφροσύνη μου έτεινε το χέρι... το πήρα σ'α όψη μου. Κι' έμειναν μιά ώρα... Μου έκαμ νόημα νά πλησιάσω και μου ψιθύρισε...

—Σ' έλάσα νάρθης... για νά σου πώ,

για μίαν ακόμη φορά, ότι σ' άγάπησα πολύ πάρα πολύ, περισσότερο κι' άπ' αυτήν ακόμη τη ζωή μου!.. 'Ηθελα και πάλι νά σ'α πώ, τώρα, που το τέλος σιμώνει!..»

Ένας λυγμός μ'ας συνεκλόνησε... τα μάτια μας πλημμύρισαν δάκρυα, ενώ το θάνατο που θανάτου άποτρόπαιο πλανιόταν π'ανωθέ μας.

18 Μαΐου. Βράδυ: Πέθανε ή άγάπη μου!.. Σπύστηκε σ'α σκοταδι του θανάτου, όμοια με τη μέρα, που υποχώρησε στις σκιές της νυχτός... Σάν αντίκρυσ το γεκωμένο πρόσωπό της, που πάνω του ό θάνατος είχε άποτυπώσει όλο το ήρωα και σιοπηλό μεγαλειό του. έννοιασα το μισό μου νά σαλεύη... Γέλιο δυνατό κι' άπαισιο με τράνταξε!.. Τακτοποιήα τις γήινες υποθέσεις μου!.. Τιποτέπεια δεν με κρατεί στον κόσμο, μιά και λίγες στιγμές πρην έξηγηθή της όρκίστην ότι ό θάνατος δεν θά μ'ας χωρίσει... Ι ρατώ τον δρόμο μου και την άκολουθώ... Μά φθάνει πειά!.. Δεν πρέπει ν' άργοπορώ... Με κρατ' ή μοίρα μου!.. 'Ακούω τη στρογυιά φωνή της μεσ' άπ' το βάθος νεύσκαφου τάφου!.. Λίγο θάρρος, ένα πρσιότροφο, λίγες στιγμές κι' όλα, μιά για πάντα σ'ε λίγο θά λυον τελειώσει!..

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΟΥΜΠΟΣ

ΜΙΑ ΔΥΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Καλοκαιριάτικο άτέλειωτο άπόγευμα... 'Ο ήλιος κατεβαίνει ριγιά ριγιά στη δύση του μαζεύοντας λίγο λίγο τις φλογερές άκτίνες του.

Μιά έλαφο ή δροσόυλα άρχίζει νά διαδέχεται τη ζέση της ήμερας.

Τρέχω στην άκρογιαλιά για ν' άπολαύσω καλλίτερα τις γλυκές αυτές όρες.

Πέρνω τον παραθαλάσιο δρόμο που βγαζει πίσω από το φανερό κυτάζοντας τη θάλασσα που την χούσσαν εκείνη τη στιγμή ή άκτίνες που ήλιου σάν νά της είχαν ριξει άπάνω άναλτο χρυσάφι...

Αντίκρυσ στέκει ο έπιβλητικός όγκος της Σφακτηρίας και του φανατού που κλεινουν το μικρό κολλάσσο και φαίνονται σάν ν' άγκαλιάζον στρογυλιά το λιμάνι για νά το προφυλάξουν από κάθε κίνδυνο.

Και κει κάτω κοντά στη θάλασσα και μέσ' το σκοδόρο μενέδεζι φάνοι της Σφακτηρίας φαίνεται το άσπρο μάρμαρο του μνημείου του ένδόξου φιλέλληνας Σανταροζις.

Είπαι και οι δύο φίλοι στενοί, είναι και θά μέινουν για πάντα ένωμένοι, για νά φυλάνε και οι δύο, μαζί άπάνια ένα άπό τ'α ένδοξώτερα λιμάνια της 'Ελλάδος.

Τώρα ένας έλαφρός μ'άτης άρχίζει νά χαράζει μερικά κυματάκια στη θάλασσα, πιν έρχονται το ένα πίσω άπ' τ'άλλο για νά ήλθουν άπαρά τ'α άκρογιαλιά και νά μοιμοποιήσουν σ'α βραχάκια κάποιου τρυγοιδί που άλλοτε το λειε γλυκά και σγαυνά, και άλλοτε άγρια με μεγάλα πλατειά κύματα σκασμένα στη κορφή με άσπρον άφρό...

Μά τώρα κάθε σκέψη σβύνει. Βλέπεις εκεί κάτω υπέρλαμρο στη δύση του ήλιού νά κατεβαίνη και νά βυθίζεται σ'α όγιά στο πέλαγος στέλνοντας τις τριενταίες του άκτίνες για νά βάψουν τον ουρανό με τους άπαλους έκείνους σκιδναρμυός χρωμάτων, που μόνον τ'α καλοκαιριάτικα δειλινά της πατρίδας μας έξορουν νά χαρίζουν σ'ας δύσεις τους.

= 9 =

ALFRED DE MUSSET

Ό Musset γεννήθηκε και πέθανε στο Παρίσι. Πήρε το άπολυτήριο του γυμνασίου 18 χρονών και γράφτηκε στο πανεπιστήμιο για νά σπουδάση γιατρός. Γρήγορα όμως παράτησε τη γιατρική κι' άρχισε νά γράφη τραγούδια. 'Από τη πρώτη συλλογή που έξέδωσε τα «Ισπανικά και 'Ιταλικά παραμύθια» άνεσε κι' άκούστηκε άρεσά.

Κατόπιν έξέδωσε με τη σειρά διάφορες συλλογές και θεατρικά έργα σ'ε πεζό και στίχους. 'Η «Ενθύμηση» «Οι Στροφές στη Μαλιμπράν» και «Το γράμμα στο Λαμαρίνο» είναι από τα τελευταία και όρατα του τραγούδια. Μονάχα όμως σάν δημοσίευσες τις «Τέσσερες Νύχτες» πήρε μεγάλη δόξα. 'Ο τρελλός και άτυχός έρωτας που είχε για τη μυθιστοριογράφου Γεωργία Σάνδη του έδωσε την άφορη για νά έμπνευσθ ή και νά γράφη με τέτοιο πάθος και λυρισμό τα έσσερα αυτά άριστουργήματα.

Οι στίχοι του Musset μαζί με την πλούσια φαντασία έχουν μιά γάση, άπλότητα και περιπαθία μοναδική. Όλοκληρη ή έποχή του 1830 με τα αίσθηματά και τα βενια της ζωγραφίζεται και άποθανατίζεται σ' αυτούς. 'Από την εποχή του Λαγονταίν έως τότε κανένας άλλος ποιητής δεν έκανε να συγκινηθ ή περισσότερο το Γαλλικό έθνος.

Γι' αυτό κι' ο μεγάλος κριτικός Ταινε καθώς και όλοι οι άρει όλητοποι κριτικοί του έβασαν τα πρώτα στην ποίηση και τον έβαλαν στη σειρά του Hugo και του Lamartine.

'Ακαδηματικός έγινε στο 1832.

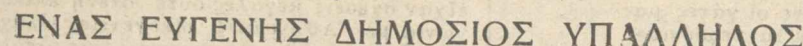
THEOPHILE GAUTIER

Ό 'Gautier γεννήθηκε στη θάορη της Γαλλίας και πέθανε στο Νεβύλλ. Στο Παρίσι πήγε πολύ μικρός και κατέγινε στην άρχή με τη ζωγραφική. Κατόπιν την άριος και άρχισε τη φιλολογία. Έγνωρίστηκε με τον Ουγκώ και γίνηκε κι' αυτός ένας από τούς δασκάλους του ρομαντισμού. 'Από τότε δεν έπαψε νά γράφη μυθιστορήματα, δράματα και τεχνολογικές. Στο Γαλλοεργμανικό πόλεμο άρώσθησε και πέθανε ύστερα από λίγο επειδή δε μπορούσε ν' άντέξει στις κακουχίες της πολιορκίας του Παρισιού.

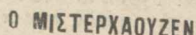
Τα τραγούδια του Gautier θαυμάζονται για τη φόμα για το χρώμα και το δουλεμά τους. Μπορεί νά γάνη λίγο στην έμπνευση και στη πλατειά σύλληψη, είναι όμως σάν 'Ερεντα ένας από τούς πιο δυνατούς καλλιτέχνες του στίχου. Μιά μικρή λεπτομέρεια της ζ'ης. Ένα τοπίο, τον κάνουν νά γράφη ένα όρατο τραγούδι.

Τόσο εύστοχο κατεβαίνει πειά γοργότερο και άρχίζει νά άπλώνη το θάμπό μανδύα του και νά σκεπάζη θάλασσα και βουνα.

Και έπειτα προβάλλει με τ'α πρώτα της τρεμοβρόντοντα άστέρια ή γλυκεία σκοτεινή καλοκαιριάτικη νύχτα γεμάτη μυστήριο για νά ριξη τις μαύρες σκιές της στη γή... ΝΑΒΑΡΙΝΙΟΤΙΣΣΑ

—Μὰ εἶναι κατάστασις αὐτή; Εἶπε ὁ-

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

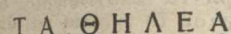
Σοῦ στέλνω, Ροδόκλεια, ἕνα στεφάνι
 πού τόπλεξε μέ τὰ χέρια μου. Εἶναι κατω-
 μένο ἀπ' ὠραία λουλούδια. Ἐνας ἁγίος
 κρίνος, ἕνα ῥόδο ἀχρανοι χρέμο, μιὰ ὄρχη
 ἀνεμώνα ἕνας τρυφερὸς νάρκισσος καί
 μιὰ βιολέττα με βαθεῖα σκοτεινὸ ροχμή αἰ-
 γλή. Στείλίσον μέ τὸ στεφάνι αὐτό καί λη-
 σμόνησον τῆς ἀλαστονίας σου. Σάν κ' αὐτό
 θά μαραθῇ μέ μέρα.

ἀν ἔχης τύχη...

ἀν ἔχης τύχη...

Ὁ γαλατᾶς τιμωτάτος ἔσπευσε εἰς τὸ
 ποιήστερον ἀστυνομήν τιμῆν ὡς ἀνὰ
 τὸ ἐνδομὴν του. Τὴν ἐπομένην ἀνεκα-
 φῆθι ὅτι τὸ χρηματόδεμα τὸ εἶχε χάσει
 ποῖος Ἀμερικανὸς ὁ ὁποῖος ὅμως ἔσπευ-
 νά προσφέρει τὸ ἥμισυ τοῦ ποσού εἰς τὸν
 ἄνθρωπον γαλατᾶν. Ἐτοί οὐ τελευταῖος ἔγινε
 γνικὰ πλοῦσις διότι ἔλαβε 750 ἑκατομ-
 χμῖς. Εἰς τοὺς δημοσιογράφους ἐδόξα-
 ντο θὰ ἐξακολουθῇ μετὰ πολλὴ γὰρα εἰς
 συνοικίαις διότι πιστεύει κατὰ πάντα
 ἀνότητι καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεστή
 ἄλλο χρηματόδεμα.

—Τι κάνουν τέλος πάντων, αυτά τα
Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

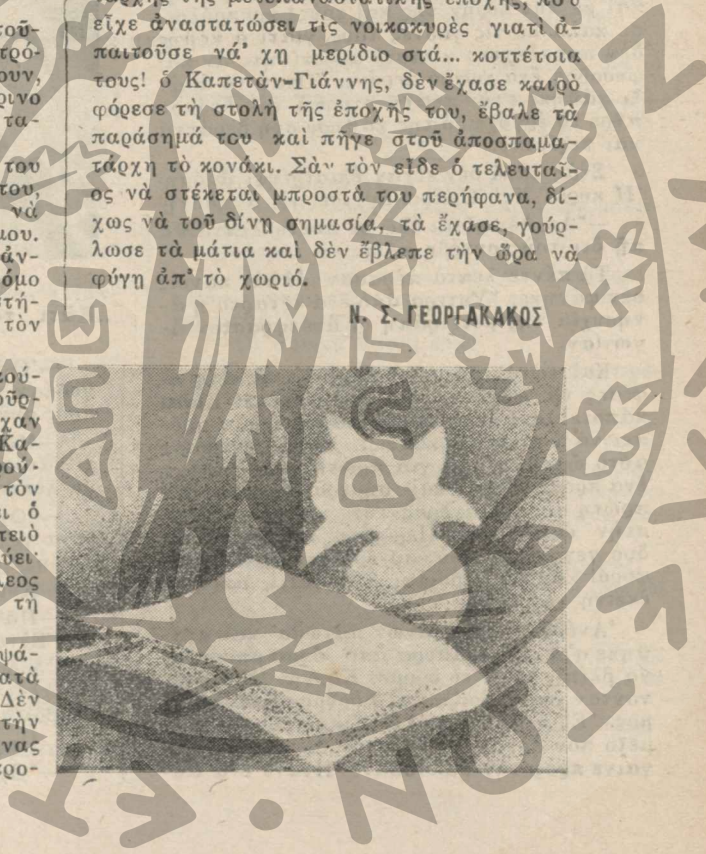
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΠΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

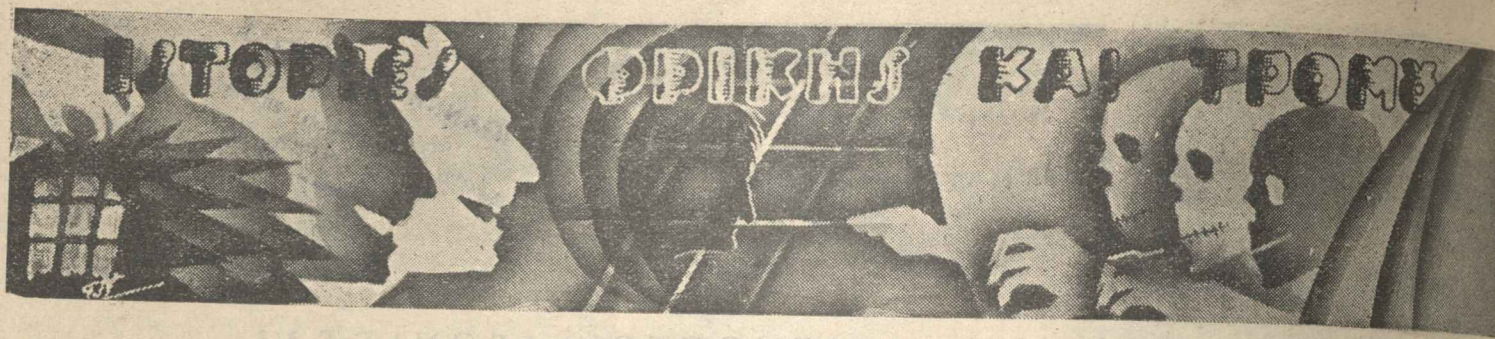
ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

ἀλλέπει τὸν κίνδυνον ὁ ἐχθρὸς καὶ εὖλος
δουλόπρεπα ζητάει, νὰ τοῦ χαρίσουν τὴ
ζωή.

Ἄπ' τ' ἀλογοὺς τὸν κατεβάζουν τὸν ψά-
λινον καλὰ καὶ διάφορα ἔγγραφα, κατὰ
τὴν γνώμη τους, ὑποπτιὰ τοῦ βροίσκου. Δὲν
τὸν σκοτώνουν παρὰ τὸν πέρουν στήν
Σκάλα, ὅπου Μουχτάρης ἦτανε ὁ Ἑλληνας
Πουλόπουλος. Τὸν φέρουν σ' αὐτὸν μπρο-

Ν. Σ. ΓΕΩΡΓΑΚΑΚΟΣ

Στάς δύο το απόγευμα έφεραν στην έ-
παυλη του κόμητος Ντ' Ωμπριέ, το αυτο-
κίνητο που είχε παραγγείλει. Ήταν μί-
κομψή Μερσεντές γριάντα πέντε ίππων. Ο
μηχανικός την εξέτασε, έβαλε την μηχανή
μπρός και είδε ότι ήταν όλα εν τάξει.
Στάς πέντε το απόγευμα ήταν έτοιμο, κι ο
κόμης είχε στην γυναίκα του!

—«Έχω όρεξη να κάμω ένα γύρο για να
δοκιμάσω το αυτοκίνητο.»

—«Α, όχι σήμερα,» είπε εκείνη με ά-
νησυχία.

—«Και γιατί όχι σήμερα;»
—«Έτσι... ξέρω κι' εγώ... να μία ιδέα!»
Ο κόμης σήκωσε τους ώμους του και
στράφηκε προς την κόρη του.

«Πού είναι ο αδελφός σου 'Ανριέτα;»
—«Ο Πάωλ πήγε εις την θάλασσα με
το αυτοκίνητό του.»

—«Α και αλήθεια ξέχασα... Έρχεσαι
μαζί μου 'Ανριέ;»

Η κόμηςσα διαμαρτυρήθηκε.

—«Δεν χρειάζεται την 'Ανριέτ... αυτός
ο περίπατος είναι έντελως περιττός.»

—«Ανδρας της την παρατήρησε με πε-
ριέργεια.

—«Μά δεν μου λές τι έχεις; Βγαίνομε
σχεδόν καθημερινώς. Ποιός λόγος υπάρ-
χει να μην βγούμε σήμερα;»

Εκείνη δίστασε λίγο κι' ύστερα είπε:

—«Αλήθεια δεν υπάρχει κανένας λόγος
είμαι κυριολεκτικώς γελοία. Πάνε να έτοι-
μασθής 'Ανριέ... Ο' άργήσετε πολύ;»

—«Α, όχι ένα μικρό γύρο μόνον εις το
Φαιν-λε-ντόν. Στάς έπτά θα γυρίσωμε...
Στάς έπτά άκριβώς.»

—«Ποιόν δρόμο θα πάρετε;

—«Δεν υπάρχει παρά ένας δρόμος μό-
νον, του Ζεντιγύ, ο άλλος είναι αδιάβατος.
Κι' ύστερα μείνε ήσυχη θα είμαι προσεκτι-
κός όπως πάντα. Δεν έχω καμμία όρεξη να
καταστασιασθώ.»

Η κόμηςσα κατέβηκε με τον άνδρα της
και με την κόρη της και τους κοινούλω-
σε καλά με τις γούνες τους, γιατί ο κόμης
δεν παραδέχεται κλειστό αυτοκίνητο αν και
φυσικός ένα ψυχρό άρσάκι. Όταν το από-
γευμα ήλθε στην πρώτη στροφή του δρόμου
πήρε το εργοχειρό της κάθισε στη βελάντα
και περίμενε.

Στάς έπτά δεν είχαν επιστρέψει ακόμη.
Η κυρία Ντ' Ωμπριέ άρχισε ν' άνησυχή.

—«Αν δεν είναι εδώ σε πέντε λεπτά θα
πη ότι τους συνέβη κάτι.

Τα πέντε λεπτά πέρασαν άλλα κανείς
δεν φάνηκε. Ύστερα από ένα τέταρτο ή ά-
νησυχία της μετετράπη σε άνεκφραστον ά-
γωνία.

Και τι τάξεις! Δεν έπρεπε να τους ά-
φίσης να φύγουν, όχι δεν έπρεπε! Είναι
κάποτε κάτι προαισθήματα τα όποια πρέ-
πει να άπακούσης κανείς. Πώς συνέβαινε
αυτό όποτε σήμερα για πρώτη φορά να έχη
ένα προαισθήμα και σήμερα άκριβώς για
πρώτη φορά ο άνδρας της να μείνει πίσω
στην ώρα του. Περίεργη σύμπτωση σε
δυο γεγονότα που συνέβαιναν για πρώτη
φορά καμμία άβραία; μή γιατί άκριβώς
εκείνη την ήμερα;

Ανέβηκε στο επάνω πάτωμα και στά-
θηκε σ' ένα παράθυρο από όπου μπορούσε
να βλέπη καλά το δρόμο. Κανείς δεν γαι-
νονταν στον δρόμο, ο δρόμος ήταν έρη-
μος. Έξαφνα φάνηκε ένα μικρό μαύρο ση-
μείο που έρχονταν από τον δρόμο που πη-
γαινε προς την θάλασσαν. Ήτανε ένα αυ-

ΤΟ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

Του Μωρίς Λερπλάν

τοκίνητο, το κατάλαβε από την ταχύτητα
με την οποία προχωρούσε. Το αυτοκίνητο
του γιου της, του Πάωλ, άσφαλώς... έκτός
αν ο κόμης έκανε όλο αυτό το γύρο για
να δοκιμάση το καινούργιο του άμάκι. Το
εύχονταν μ' όλην την καρδιά της. Για
τόν Πάωλ δεν φοβούνταν τίποτα γιατί πολ-
λές φορές συνήθιζε να περνά την νύκτα
έξω και να επιστρέφει την άλληνη μέρα.

Κατέβηκε βιαστικά την σκάλα και πέ-
ρασε τρεχάτη τον κήπον. Σε λίγο το αυτο-
κίνητο έφθασε. Αισθάνθηκε ότι η καρδιά
της έπαινε να κτυπά και άκούμπησε στη
γυρελιά για να μη πέση.

Το αυτοκίνητο ήτανε του γιου της.

—«Ο πατέρας σου δεν γύρισε ακόμα,»
του φώναξε «ήγες με την 'Ανριέτ και τον
μηχανικό να δοκιμάσουν το καινούργιο αυ-
τοκίνητο και δεν επέστρεψαν ακόμα.»

...Κάτι τους συνέβη, είμαι βεβαία

—«Ο Πάωλ σταμάτησε. Του είπε την ά-
γωνία της και τον παρεκάλεσε να πάγη
προς συνάντησιν των.

—«Μά μητέρα, δεν σε καταλαβαίνο σε
τι κατάσταση είσαι. Έλα ήσυχος, σε λί-
γα λεπτά θα είναι εδώ.»

—«Όχι, όχι γιατί τους συνέβη είμαι βε-
βαία γι' αυτό. Ξέρεις ο πατέρας σου τι ά-
κριβώς που είναι στην ώρα του.

—«Λοιπόν;

—«Πάνε να τους συναντήσης σε παρακα-
λώ. Είναι εύκολον, δεν υπάρχει παρά έ-
νας δρόμος μόνον... Πήγαινε, Πάωλ, σε πα-
ρακαλώ δεν μπορώ να ζήσω σε μία τέτοια
άβεβαιοτητα.

—«Περίμενε μία στιγμή.

—«Όχι, τώρα άμέσως, πήγαινε

Αναγκάστηκε να άποχωρήση. Έκανε
μιά στροφή πέρασε τη γορίλια και από τη
βελάντα τον είδε να χάνεται με μεγάλη τα-
χύτητα μέσα άπ' την δένδρσταινία.

Ο ήλιος είχε δύσει και η νύκτα κατέ-
βαινε άργά-άργά. Ο Πάωλ δυνάμωσε την
ταχύτητα, πεινούσε και αυτός ο άπροσδο-
κητος περίπατος που άργοπορούσε την ά-
ρα του δείπνου τον ξενεύριζε. Κι' ύστερα
αν και δεν ήθελε να το όμολογήση αισθάν-
θηκε ότι η άνησυχία της μητέρας του τον
είχε επηρεάσει. Έρχονταν στιγμές που τον
έπαινε ένας άκατανίκητος φόβος. Σε κάθε
στροφή του δρόμου νόμιζε ότι θα βρεθή
μυρδός στο τρομερό θέαμα που είχε άναψή-
ρει η μητέρα του μέσ' την άγωνία της.

Είμαι άνόητος, είπε μόνος του. Σι-
γουρα θα τους συναντήσω κάπου σταμα-
τημένους από καμμία άβραία και θα έξωκα
δισθούν με τους γελοίους φόβους μας.

Και για να δώση θάρρος στον εαυτό του
είπε:

—«Νά μία στροφή. στοιχηματώ ότι σε
τρακόσια μέτρα άπ' εδώ θα τους έρω στα-
ματημένους... ή το πολύ τρακόσια πενή-
τα όχι όμως περισσότερα.»

Η στροφή ήταν πολύ άποτομη. Προχώ-
ρησε χωρίς να όλιγοστεύση την ταχύτητα.
Έξαφνα από την αντίθετον κατεύθυνση
ένα άλλο αυτοκίνητο που προχωρούσε κι'
αυτό με την ίδιαν ταχύτητα, φάνηκε στην
στροφή.

Ο Πάωλ μόλις πρόφθασε ν' άναγνωρίση
τον πατέρα του. Η σύγκρουσις ήταν τρο-
μερή. Τα δυό άμάκια μαζί κομματιασμένα
έκυλισαν στον βάραθρο...

Δεν άκούσθηκε ούτε φωνή, ούτε άνα-
στεναγμός μέσα στη βαθεία σιωπή των
βουνών.

Ένα μαύρο πουλί πέταξε πάνω από τα
τέσσαρα πτώματα. Ένα ένα από τα ζώα
της νυκτός άρχισαν να ξευπνούν μέσα στην
γαλήνη και την ήσυχία του σκότους...

Μωρίς Λερπλάν

Είκοσι πρωθυπουργοί

Όταν ο Λούδ Τζώρτζ ήτο πρωθυπου-
γός επέστρεψε κάποτε από την έξοχ στο
Λονδίνο με το αυτοκίνητό του. Κατά τα
ξημερώματα όμως το αυτοκίνητο ύπστη
κάποια βλάβη κι' άναγκάστηκε να σταμα-
τήσουν μέσα στην έρημια για να το επι-
διορθώσουν. Ο Λούδ Τζώρτζ περπατούσε
ένκνερσιμένος στον δρομο, ότε βρέθηκε
μέρος σ' ένα μεγάλο κτίριο που ήτο κατι-
φωτο. Σκέφθηκε λοιπόν να κτυπήση για
να ζητήση ένα άναγνωτικό και βοήθεια για
το αυτοκίνητό του.

Του άνοιξε την πόρτα ένας ύπηρέτης με
στολή και τον ρώτησε ποιός είναι.

«Είμαι ο πρωθυπουργός» άπήντησε έ-
κείνος.

Τότε ο ύπηρέτης στράφηκε σε ένα άλ-
λον που ήτο δίπλα του και είπε:

«Άκου, Τζάκ νά άκούη ένας πρωθυ-
πουργός και άλλους είκοσι που έχουν
μέσα, κάμουν είκοσι ένα.»

Ο κύριος Λούδ Τζώρτζ είχε κτυπήσει
στην πόρτα ενός φρενοκομίου!

ΛΚ-ΛΑΚ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

'Αντωνίου Τσέχωφ

Θωπος, λεβεντιά! Μά ήρθε εδώ πέρα... για
να μη πω ψέμματα... πρό δώδεκα περίπου
ετών... όχι, ψέμματα σ'ας λέγω... Λιγότερο,
περίπου δέκα χρόνια πριν... 'Ανιούτσκα, πό-
σο χρονών είναι η Νίνα μας;

—Μπήκε στα δέκα φωνάζει από το γρα-
φείον η 'Αννα Παύλοβνα. Τι συμβαίνει
λοιπόν;

—Τίποτα, μηννοίλα μου, τίποτα είσι
ρωτώ... Και άοιδοί μας έρχόντουσαν σπου-
δαίον... Θυμόσαστε τον τερόρο Ντ' Γκράζια
Πριλίπιν... Τι καρδιά, τι λεβεντιά άν-
θρωπος! Τι εμφάνιση! Ξανθός... μ' ένα πυό-
σωπο τόσον έκπραστικό, τρόπος έντελώς
παριζιάνικος... Α, μά τι φωνή, έξοχάτα!
Ένα κακό είχε μονάχα: τραγουδούσε με-
ρικές νότες με το στομάχι και το «ρέε» του
ήτανε κάπως κουρασμένο, μά κατ' άλλα
όλα τον ήταν πολύ καλά. Λένε πως ήτανε
μαθητής του Τάμπερλιν... Εγώ και η 'Α-

Ανεύτσκα πόσο χρονών είναι η Νάντιουκά μας :

(Μετ. άπ' το ρωσικό Α. Σαρ.)

νιούτσκα του πήραμε την αιδούσα της
κοινοτικής λέσχης, κι' αυτός για να μάς
έκφραση την ευγνωμοσύνην του, μάς τρα-
γουδούσε δόκλ'ηρα μερώνυχτα... Έδινε
μαθήματα στην 'Ανιούτσκα... Μας ήθε, το
θυμάμαι σάν τώρα, την Μεγάλη Σαρακο-
στή, καμμία... καμμία δωδεκαρία χρόνια
πρίν... όχι παραπάνω... Μωρε τι μνημονικό
είν' αυτό, Θεέ μου συγχώρεσέ με!

—'Ανιούτσκα πόσο χρονών είναι η Νάν-
τιουκά μας;

—Δώδεκα!

—Δώδεκα λοιπόν... αν προσθέσωμε κι'
άλλους δέκα μήνες... Ναι, ναι, έτσι είναι...
δεκατρία!... Άλλοτε η πόλις μας είχε κά-
ποσε περισσότρη ζωή, κίνηση. Άς πάρουμε
παραδείγμα τις φιλανθρωπικές βραδύες
μας. Τι θανμάσιες βραδύες που δύναντο άλ-
λοτε Τί όμορφά! Και τραγουδούν και παι-
ζουν και άπαγγέλλουν... Θυμάμαι μετά τον
πόλεμο, όταν είχαμε εδώ πέρα τους Τουρ-
κούς αχμαλώτους, υπέρ των τραυματιών.

Είχαμε μαζέψει χίλια εκατό ρούβλια... Οι
Τούρκοι αξιωματικοί ήταν θυμώμενοι ξε-
τρελαμένοι από τη φωνή της 'Ανιούτσας
και όλοένα της αλιούσανε τα χέρια, χέ-χέ...
Μολονότι ήταν άνατλίτες... ά, τόσο ήταν
άγνώμων λαός. Ο χορός ήταν τόσο επιτυ-
χημένος, που εγώ, δεν θα το πιστέψετε,

τόν έσημείωσα στο ήμερολόγιό μου. Αυτό
συνέβηκε, σάν τώρα το θυμώμαι, στά...
έβδομηντα έξη... όχι! στα έβδομηντα έφτά...
όχι! Σ'ας παρακαλώ, πότε είχαμε τους
Τούρκους αχμαλώτους εδώ; Δεν μου λές
'Ανιούτσκα, πόσο χρονών είναι ο Κόλιες
μας;

—Είμαι μπαμπά έφτά χρονών! λείει ο
Κόλιες, ένα μελαχροινό άγοράκι σά μελα-
νούρι, με μαύρα, σάν το κάθοννο μαλλιά.

—Αλήθει! τώρα πειά γεράσαμε, ούτε
γαι έχομε το ίδιο κεφάλι, όπως πρίν!... συγ-
κατινεύει ο Λόπνερ άναστενάζοντας. Νά
πού βρίσκεται η άφορηή όλον του κικου...
γεράματα φιλαράκι μου! Δεν υπάρχουνε,
βλέπετε καινούργιοι άνθρωποι με πρωτο-
βουλία και ιί παλαιοί γεράσανε πιά... Δεν
υπάρχει πειά εκείνη η φλόνα... Έγώ, σάν
ήμουνα νεώτερος, δεν μου άρεσε καθόλου
να πλήττη ο κόσμος... Ήμουνα τό δεξί χέ-
ρι της 'Αννας Παύλοβνας... Είτε φιλαν-
θρωπικός χορός γινότανε, είτε λοταρία, είτε
αν έπρόκειτο να ύποστηρίξουμε κανέ-
περαστικό μεγάλο καλλιτέχνη, τα παρτου-
σα όλα, και άρχιζα τα τρεχάματα. Ένα
χειμώνα, θυμάμαι, τόσο πολύ έργάστηκα
γι' αυτές τις δουλειές, τόσο πολύ έτρεξα
άπάνω κάτω που στο τέλος άρρώστησα...

Δεν θα τό ξεχάσω ποτέ... έκείνο τό χει-
μώνα!... Θυμόσαστε τι όραία παρά-
σταση που διοργανώσαμε, εγώ μαζί
με την 'Αννα Παύλοβνά σας υπέρ
των πυροπαθών;

—'Αλήθεια ποιά χρονιά έγινε
αυτό;

—Μά δεν είναι πολλές καιρό... Στά
έβδομηντα εννιά... όχι, στά όγδόντα,
θαρρό! Παρακαλώ πόσο χρονών εί-
ναι ο Βάνιασας;

—Πέντε φωνάζει άπ' το γραφείον
της η 'Αννα Παύλοβνα.

—Όστε λοιπόν, αυτό έγινε έξη
χρόνια πρίν... Μάλιστα, μπάτιουσα
ή αν χρόνια τότε. Τώρα πειά όλα
έχουν αλλάξει. Δεν υπάρχει πειά
εκείνη η φλόγα.

Ο Λόπνερ και ο Σαραμίκιν βυ-
θίζονται σε σκέψεις. Το μισοθυμένο
κούτσουρο σπιδιούλαει για στεργή
φορά και σκεπάζεται με σιγάτι.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Εις τό δημοτικόν σχολείον.

Ο διδάσκαλος.—Όταν από μίαν μονά-
δα άφαιρέσετε τα 41 τι θα μείνη;

Ουδέμια άπάντησις.

—Προσέξτε καλά να το άνοιξετε.
Έάν κόψωμε ένα καρπούζι εις τα τέσσα-
ρα τι θα μείνη;

—Οί σπόροι δάσκαλε!

—Όσ'ύζυγος επανέρχεται από κυνηγε-
τικής εκδρομής.

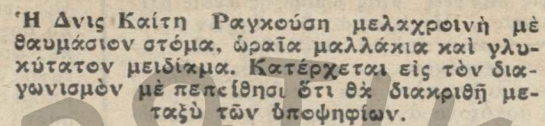
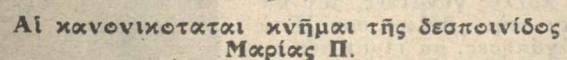
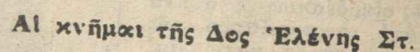
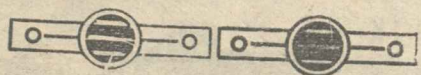
—Α, φιλάτη μου, λέγει προς την συ-
ζυγόν του άμα εισήλθεν, εύθυνα την έλάν-
τωσα σήμερα. Φανιάσου ότι ένθ έγωφίταμε
με τ' άμαξί! ο άμαξας μάς έφείσαν επάνω
σ' ένα κάρο με πόβρατα εύτυχώς που μό-
νον τα ζώα έπαθαν...

Και η σύζυγος μετά τρυφεράς στοργής.—
Και σ'ν, άγάπη μου, δεν έπαθες τίποτε, εί

Στο δικαστήριον.

Ο δικαστής.—Όμολογείς λοιπόν ότι τά
έκλεψες τα τρία δέματα σάν; Άλλά τι σε
παρεκίνησε;

Κατηγορούμενος.—'Η πείνα κύμα δικα-
στά.

ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

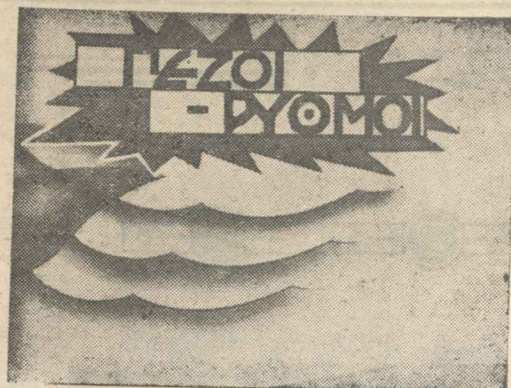
Σὲ κάθε τεῦχος θὰ δημοσιεύεται μία ἐ-
ρωτήσεις καὶ θὰ προαναγγέλονται αἱ ἐρω-
τήσεις τῶν τριῶν ἐπομένων οὕτως ὥστε

Νὰ μὴν εἶναι μεγαλύτερες τῶν πέντε
τυπογραφικῶν γραμμῶν καὶ νὰ ἀποστέ-
λωνται ἐντός συστημένων ἐπιστολῶν διὰ

Κατὰ τὴν λήξιν τοῦ διαγωνισμοῦ, ἡ δὲ Εὐα χιουμοριστικὸ δῶρο

Με την απόφαση να καταστήσουμε περισσότερον διασεχαστικόν τον διαγωνισμόν θα καθιερωσώμεν δύο στήλας εις τας οποίας οί αναγινώσται που θα λάβουν μέρος εις τον διαγωνισμόν θα δύνανται να άλληλογραφούν μεταξύ των—ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ μόνον—ἀντὶ 0,50 λεπτῶν κατὰ λέξιν.

*Εμπρός λοιπόν τὰς ἀπαντήσεις σας διὰ
ν' ἀργίση ἡ δημοσίευσίς των ἀπὸ τοῦ 43ου
τεύχους.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΗ...

Η καρδιά μου κουρασμένη από όλα καθώς κι' απ' την ελπίδα, δεν θά' ενοχλήσει πειά την τύχη της για τίποτε στη ζωή! Ζητάω μονάχα απ' τον ωμορφο κήπο της περασμένης μου χαράς, ένα άσυλο μιάς ή-μέρας για να περιμένω το θάνατο!..

Νά το στενό μονοπάτι του σκιερού κή-που, απ' τις άκρες των πλεωρών του κρε-μονται δένδρα ψηλά και πυκνά, που όταν μου ρίχνουν στο μέτωπό μου την ανακα-τωμένη των σκιά, τη σκιά των παλιών άναμνησεων, με σκεπάζουν ολόκληρο μέσα στη βαθειά σιγαλιά των περασμένων μου χρόνων...

Εκεί, δυο ποταμάκια κρυμμένα κάτω απ' τις πυκνές πρασινάδες, έχουν χαράξει κυκλικά τις μάνδρες του κήπου, ανακατώ-νουν για μία στιγμή το κύμα των και το ψιδύρισμα των, και όχι μακριά απ' τη πη-γή των χάνονται χωρίς να μπορούν να μιλήσουν... Είπ' η αγάπη το ένα, η λησμο-νιά το άλλο...

Η πηγή των περασμένων μου χρόνων όπως αυτά τα ποταμάκια, κύλησε, πέρασε, χωρίς κρότο, χωρίς μιλή, και ελπίδα επι-στροφής: αλλά το κύμα των ποταμιών εί-ναι καθαρό, με της δικής μου ψυχής, θο-λό, ταραγμένο και δεν θ' αντανακλάσει ποτέ τις λάμψεις μιάς ωμορφής άνοιξι-της ή μέρας... Η δροσιά των υγρών κρεβ-βατιών, η σκιά που τα σκεπάζει με κρα-τάει δεσμευμένο για πάντα στις όχθες των ποταμιών, σαν ένα παιδί λικνισμένο απ' το μονότονο άγέρη ή ψυχή μου ναρκώ-νεται στο ψιδύρισμα των νερών...

Α! Εκεί κάτω το πλν περιστοιχίζεται από ένα όχρυωμα πρασινάδας από έναν όριζοντα που τα μάτια μου δεν έχουν ά-νάγκη να τεταθούν μεγαλυτέρου. Εκεί αγα-πάω να σταθώ μέσα στη φύση μονάχος, ά-κούοντας το κύμα και βλέποντας τους ού-ρανοϋς. Είδα, έννοιωσα, κι' αγάπησα πο-λύ μέσα στη ζωή μου... τώρα ποῦμαι ακό-μα ζωντανός, θά' γνωρίσω να βρω την ή-συχία στη Λήθη: ωμορφοι τόποι, άς είσθε για μένα στο εξής οι τόποι της λησμονιάς και της εϋτυχίας!...

Η καρδιά μου αναπαύεται, η ψυχή μου σιωπάζει! ο μακρινός θόρυβος του δρόμου ξεψυχάει φθάνοντας ως εδώ σαν άπομα-κρυμένος χτύπος που τον ξεσπεννίζει ή άπόστασις, σπρωγμένος απ' τον άέρα... Απ' εδώ βλέπω τη ζωή ανάμεσα από ένα σύ-γνεφο, να ξεψυχάει για μένα μέσα στη σκιά του παρελθόντος: μονάχα έμεινε ή αγάπη μου, σαν μία μεγάλη εικόνα, μονάχα αυ-τή επιτελει ύστερα από ένα σβυσμένο όνειρο!..

Αναπάφου ψυχή μου στο τελευταίο αυτό άσυλο: σαν ένα ταξιδιώτη των περασμένων χρόνων... Άκου τις ορράνιες συμφωνίες, ακολουθώ το φως στον οδυρνώ, τη σκιά στη γή!.. Πέτα μαζί με το βορραή στης ά-έρινης πεδιάδας, με τις γλυκερές άχτίδες του φεγγαριού, γλύστρα ανάμεσα στη δύ-ση, μέσα στη σκιά του κήπου της περασμέ-νης μου χαράς, και πρόσμενε ήσυχια το θάνατο, που θά' σ' ανακουφίση απ' τη σκληρή ανάμνηση των περασμένων από μία καρδιά που ποτέ δεν σ' αγάπησε στ' αλήθεια.

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΜΥΘΙΣΤΟ-ΡΗΜΑ

—Άν ήσουν έρωτευμένος με μία γυ-ναίκα, θά' την έπερνες; —Ίσως—μά ποτέ στη ζωή μου δεν ά-γάπησα πραγματικά. Έσύ; Μου φαίνεται πως αυτοί οι μεγάλοι έρωτες βρίσκονται μόνο στις περιγραφές των μυθιστορημά-των. Είπε πολύ σπάνιο, σχεδόν άδύνατον, να τους συναντήσουμε στη ζωή. Δεν είσαι της γνώμης μου; —Ο Μάρκετ άπήντησε χωρίς δισταγμό. —Όχι. Ο έρωας ύπάρχει. Γιατί με ρω-τάς; Υποτίθεται πως κάθε άνθρωπος είχε μία και περισσότερες περιπέτειες στη ζωή του.

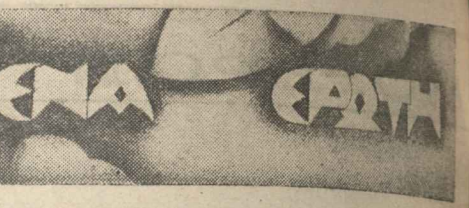
—Τούλάχιστο εγώ δεν έδοξίμασα μέ-χρι αυτής της στιγμής τι θά' πη άληθινή αγάπη, είπες ο λόρδος Τάνκρεδ με νοχέ-λεια. Έχω δε την πεποίθησι πώς είμαι άτρωτος σ' αυτό το ζήτημα. Δεν έγεννή-θηκε ακόμη ή γυναίκα που θά' με κατα-κτήσει. Γι' αυτό δεν έχω καμμία άμφιβολία.

—Ένα μυστηριώδες, παράξενο μείδιμα έφώτισε το λεπτό πρόσωπο του Μάρκετ. —Και επί τέλους έξηκολούθησε ο Τάν-κρεδ, πως είσαι εις θέσιν να ξέρης αν αυ-τή ή κυρία—ή άνεψιά σου— θά' ήταν δια-τεθειμένη να γίνη σύζυγός μου; Έσύ μι-λάς σαν να ήμουν εγώ ο μόνος ένδιαφερό-μενος σ' αυτή την υπόθεσι. Πως προεξο-φλείς τη γνώμη της; —Δεν προεξοφλώ. Μπορώ να σέ διαβε-βαιώσω ότι ή άνεψιά μου θά' κάνει ότι θέ-λω. Έπειτα δεν θά' της προτείνω ός σύ-ζυγο ένα ολονόητε άνθρωπο. Ένθ' είπα ότι έχω για σένα τη γνώμη πως είσαι έ-νας τέλειος τζέντλεμαν, ο ευγενέστερος λό-δος της Άγγλίας. Βέβαια δε θά' ειρη-κες στη ζωή σου πολλές γυναίκες, που θά' έφεραν αντίστασι ν στην θέλησί σου; Έσύ μπορεί να μην άγάπησες, μά είμαι πεπει-σμένος πως θά' αγαπήθηκες. Τι λές; Δεν πιστεύω να έχης αντίρρηση.

Ο λόρδος Τάνκρεδ δεν έπερνε συνήθως από κολακείες. Η άπροκάλυπτη όμως έντι-μης και ο θαυμασμός του Μάρκετ, που ήταν ένας άπο τους πειθό δύσκολους και ι-διότροπους ανθρώπους, του έπροξένησαν κάποια έντύπωση.

—Έγέλασε. —Μά το Θεό, με διασκεδάξεις πολύ, ό-ταν παρουσιάζεται υπό την μορφήν ένδς πράκτορος συνοικισίων. Τι ώραία που σου πάει αυτό το έπάγγελμα, Φράνσις! Δέ σέ άναγνωρίζω! Και διάλεξες έμένα για θύ-θος της που σου το άνοίγει πάντοτε. Όταν το πλν για σένα αλλάζει, ή φύσις μένει για πάντα, ή ίδια, κι' ο ίδιος ο ήλιος άνα-τέλει σ' όλα σου τα χρόνια: σέ περικυλώ-νει ακόμα απ' το φως κι' απ' τη σκιά διώξτε την αγάπη σου, απ' τα ψεύτικα καλά που χάνεις!.. Δάτρευε εδώ την ήχώ της φυσικής μεγαλοπρέπειας των περασμένων χρόνων... Άκου τις ορράνιες συμφωνίες, ακολουθώ το φως στον οδυρνώ, τη σκιά στη γή!.. Πέτα μαζί με το βορραή στης ά-έρινης πεδιάδας, με τις γλυκερές άχτίδες του φεγγαριού, γλύστρα ανάμεσα στη δύ-ση, μέσα στη σκιά του κήπου της περασμέ-νης μου χαράς, και πρόσμενε ήσυχια το θάνατο, που θά' σ' ανακουφίση απ' τη σκληρή ανάμνηση των περασμένων από μία καρδιά που ποτέ δεν σ' αγάπησε στ' αλήθεια.

Μετάφ. εκ του Γαλλικού ΘΑΝΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗ

μα σου; Έμένα που δεν έκανα ποτέ κα- τί το δυνατό.

—Εγώ δεν άσπείνομαι, είπες με τη ίδια ψυχραιμία ο Φράνσις Μάρκετ.

—Μά δεν βλέπεις μονάχος σου τόν-μικρόν μέρος αυτής της υπόθεσις; —Καθόλου. Βάζω τα πράγματα στη θέ-σι τους, όπως είναι φυσικά. Έσύ μπορεί να προσφέρεις σε μία γυναίκα όλα τα νό-μια που μπορεί να όνειρευθί. Είσαι έ-μορφος, εύγενής, έξυπνος καθώς πρέ-πει.

—Η άνεψιά μου είπες ότι δεν είναι κα- άσχημη, προσέθεσε με ένα ύφος κά-ποιου ειρωνικό και θά' την προκίσω βασιλεύ-σας. —Άλλ' άς μη μιλούμε πειά περί αυτής; Εί-μαι πολύ εύτυχης αν μπορώ να σου πω-νό χρήσιμος, όσον άφορά το ταξείδι στη Καναδά. Έλα άπάνω να γευματίσουμε με-ζί. Συνέπεσε να προσκαλέσω δύο φίλους που δεν ήχουν έπισκεφθί τον Καναδά, οι-σού δώσουν μερικές χρήσιμες πληροφορίες.

—Έμειναν σύμφωνοι για το γεύμα. Ο λόρδος Τάνκρεδ έτοιμάσθηκε να έέλθι. —Όταν έφθασε στην πόρτα έστάθη και έ-πε γελών: —Θά' ιδώ και την άνεψιά σου; —Ο τραπέζιτης έγύρισε το κεφάλι του.

Ένα μυστηριώ-δες, παρά ξε-νο μείδιμα ξέφω-νε στο πρόσωπο του Μάρκετ.

Το ίδιο μυστηριώδες και παράξενο μείδι-μα έφώτιζε το πρόσωπό του:

—Ίσως... μά αυτό το γεγονός θεωρεί-ται ως λήξαν... Άς αφήσω με το ζήτημα της άνεψιάς μου, αφού άρνήθηκες να πε-ραδεχθής την πρότασί μου ως σοβαρά.

Χωρίσθηκαν. Μόλις έκλεισε ή πόρτα ο Μάρκετ εί-πε σε ένα κουμπι που ήταν στο γραφείο του.

—Ένας καμαριέρης με μπλέ και άγριή στολή εισήλθεν άμέσως στο δωμάτιο.

—Νά πής εις την κόμησα Σούλσκυ ότι έπιθυμώ να την ιδώ άμέσως, είπες. Πές της να έλθη άμέσως, σέ παρακαλώ.

Έξηκολούθησε να βηματίζει με νευρ-κότητα μέσα στο γραφείο του. Φαίνοντο άνυπόμονος. Η μορφή του έλαφς την σ-νήθη της ψυχραιμιάς, όταν ή πόρτα άνοι-ξε.

αγαπώ και μία γυναίκα εισήλθεν άργά εις το δωμάτιο.

Ο τραπέζιτης έκάθισε στο γραφείο του. Η γυναίκα προχώρησε, ψυχραιμία και αίσθη. Έκινάχθηκαν χωρίς μεγάλη συμ-πάθεια στο βλέμμα.

Η κόμησα Σούλσκυ έν τούτοις ήταν μια προσωπικότης, που δεν μπορούσε να μιλή μεγάλη έντύπωσιν. Πρώτον είχε την όμορφή που δεν έξαργύται μόνο από τα χαρακτηριστικά ή τα χρίματα, ούτε ά-πό τη φέρμα.

Μεγάλη δύναμιν χαρμακτικής εξέφραζε το ύφος της και έν γένει οι τρόποι της. Έπείρασεν της έμαρνήτης κυριολεκτι-κάς, όπου και άν περνούσε. Όταν ή Ζά-ρε Σούλσκυ έμεινε, σταματούσε κάθε συ-νομιλία και λειτουργούσε ή σκέψις.

Ήταν ύψηλή και πολύ λεπτή, και κά-θε ήρπαθής γραμμή του σώματός της, έ-δειχνε τα μάτια. Το κεφάλι της ήτο μικρό, και το πρόσπο της έκάκτως λεπτό, εις σημειά φαιδές. Το δέμα της ήτο θαυμαστό με την άγνή του λευκότητά. Μία λευκό-τητα που δεν έμοιαζε με γάλα και λευκά ηρανάρυλλα, αλλά με λευκό βελούδο ή αιτάλα γροθίας. Το στόμα της ήταν κα-τακόκκινο, και τα δόντια της που έδει-χνε τόσο πολύ σπάνια σ' ένα μείδιμα—ήσαν έν έντύπωσι της ήδυπαθείας και της δύναμους.

Και τώρα τα δύο θαύματα της γυναι-κίας αυτής μορφής: τα μαλλιά και τα μά-τια στην αρχή θά' μπορούσε κανείς να όρ-κασθί πως αυτά τα άλλόκοτα μάτια ή-σαν μαύρα σαν τη νύχτα. Όταν όμως άν-τιπατριζόντο στο φως διακρίνεται ποιά ήσαν το πραγματικό τους χρώμα: Ήταν καπνά και βαθυπράσινα συγχρόνως, μά ήσαν τόν μαύρων βλεφαρίδων τα έκαναν να φαίνονται διαφορετικά. Παράξενα μά-τια γεμάτα ρέμβη και σκιές, που εξέφραζαν διάφορα συναισθήματα με μαγική όμορ-πο, καμμία από τις σκέψεις των δεν ήτο άπαισι ήμενη. Τα μάτια αυτά ήσαν άνησυ-χητικά, μυστηριώδη, έκπικνύοντα. Όποιος τα έβλεπε δεν θά' ξεχνούσε ποτέ.

Τα μαλλιά αυτής της γυναίκας ήσαν έκ-πικνύοντα με το χρώμα τους και την ποι-ότητά τους. Ήταν σαν κύματα από κόκκινο και χρυσό μετάξι, και ο καθένας τα γαν-ναίσταν πως ήταν τόσο πλούσια, ώστε θά' άφταν έως τα γόνατά της. Το κέντιμά της έδινε την έντύπωσιν πως δε θά' τα έ-κτείνε αναλόγως με τας αξιώσεις της μό-δας, που άλλώς ιδέα από χρόνο σέ χρό-νο. Οι κυματισμοί αυτών των μαλλιών ή-σαν κάτι το έξαισι, που έδινε μία ιδέα άρχαίας έλληνικής όραιότητος και άπλό-τητας. Η κόμησα Σούλσκυ, ήταν μία γυ-ναίκα, που δεν έδινε την έντύπωσιν γυναι-κας των ήμερών μας. Το ντύσιμό της, το κέντιμά της δεν παρουσίαζε καμμία προ-σποίηση, και ήταν έξαιρετικά απλή. Έν-τούτοις ήταν βασιλίσσα. Βασίλισσα στη γάρ, στη όμορφή. Ήταν από εκείνες τις γυναίκες, που επιβάλλονται στο θαν-ματικό βλν.

—Γι'αί; Τι συμβαίνει; —Έκαμε αυτή την ερώτησι με τό άγέρω-ρο ύφος, μιάς άυτοκρατείρας. Η φωνή της ήταν βαθεία και άρμονική—άρμονική σαν την όραιότητά της.

Ο Μάρκετ δεν άπήντησε άμέσως στην ερώτησί της.

—Με ζητήσατε, θεεί... Τι με θέλετε; —Ο Τραπεζίτης την εκύτταξε, μά δεν της άπήντησεν άμέσως.

—Ευρίσκεισαι σε πολύ δύσκολη θέσι, Ζά-ρα. Ήσουν στο Παρίσι και σέ έφερα εδώ τηλεγραφικώς, πρὸ μιάς έβδομάδος. Βέβαια θά' φαντάσθηκες πως ύπήρχε κάποιος ώρι-σμένος λόγος για να σέ φέρω εδώ, δεν εί-ναι έτσι; —Φυσικά, άπήντησε εκείνη. Δεν έφαντά-σθηκε βέβαια ποτέ πως με έφέρατε εδώ ά-πό... φιλανθρωπία! —Πολύ ώραία! Τώρα μπορούμε να φθά-σουμε στο συμπέρασμα... Άνυπαίμαι πολύ που δεν κατώρθωσα να σέ υποδεχθώ ο ίδι-ος στο σταθμό... Έλπίζω πως οι ύπηρέται ήσαν έν τάξει μαζί σου... Σού έδωσαν ότι σου έχειράζετο.

Μάλιστα θεεί μου, άπήντησε ή Ζάρα, με μεγάλη ψυχρότητα.

—Καλά; Τώρα θέλω να σέ ρωτήσω κάτι. Είσαι άπολύτως βέβαια πως ο σύζυγός σου ο κόμης Λάντισλας Σούλσκυ, όπέθανε; Δεν ύπάρχει καμμία άμφιβολία για το θάνατό του. Μου είπας πως τον έσκότωσαν στο Μόντε Κάρλο. Έλαβα όλες αυτές τις πλη-ροφορίες από τας άρχάς του Μόντε-Κάρλο. Μά μου έχειράζετο ή ιδιότη σου επιβεβαιώ-σις.

Ο Λάντισλας Σούλσκυ όπέθανε, είπεν εκείνη με ψυχραιμία. Η έρωμένη του Φέ-το ήτο άφορητή του φόνου. Ο Έβαν Λάν-σκυ ήταν ο...προστάτης της δηλαδή εκεί-νος που έπλήρωνε ένθ' ο Λάντισλας ήταν ο έραστής της. Η Φέτο έπείρασε όλη τη νύχτα κοντά στον πεθαμένο. Οθολίαζε σά λέαινα... Έκλεγε και φώναζε ως τη στιγμή που με κάλεσαν έμένα. Ήταν μία σκηνή φρίκης και άηδίας...είδα πολλά άταίσια πράγματα στη ζωή μου.

Μά τίποτε δεν μπορεί να παραβληθί με αυτή τη σκηνή. Η Φέτο έσκέπασε τον τά-φο του με άνθη και ύστερα έφυγε με τον ήρωα του δρόμου. Έτσι, τέλειωσε αυτή ή τραγωδία.

—Και μέχρι της στιγμής αυτής έαν έξου-σες με εκείνους τούς... Στόν τόνο της φωνής του ύπήρχεν ένα ψυχρό μίος.

—Έξοϋσα με τον μικρό μου άδελφό Μίρκο και με το Μίμο. Μπορούσα να τους έγκαταλείψω; —Έξηκολούθησε.

(Ακολουθεί)

ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΕΙΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

Δεν άπέθανε τίποτα. Γύρω μας ξεκινά ή ζωή κι' οι διαβάτες σάν και πρίν τραγουδάνε τον ύμνο της κείν ν' ή νύχτες μυστήριου γεμάτες.

Άκου γύρω φωνάζουν περίεργα, τα πουλιά, οι χαμένοι άνθρωποι (Πως γυαλίζουν τα μάτια που πό εζαν πως αλλάζουν οι καιροί και οι τόποι).

Κι' ένθ' χτές είχα οβύσει το κλάμμα σου με τον πόνο μου, μ' ότι μπορούσα. Και σ' άγκάλιαζα μέσα στον άλεθρο και σφιχτά την καρδιά μου κρατούσα.

Ένθ' χτές σάν γυναίκα μου σ' έκραζα κι' ή πάλη σου ζωή γχορεμίζοταν σ' ένα τάφο χαδιών σ' έναν έρωτα που το φως της χαράς λικνιζόταν.

Καθώς είχα χωθεί στην όγάπη σου, καθώς έγεγραμ μες τα φίλια σου και τα όρδα της άνοιξης πέγνανε με μόν άχνα τρελλή τ' άρωμά σου.

Όπως έγγραφες μέσα στο είναι μου και μου έλεγες: «Πάντα δικός μου» κι' εγώ σ' έσφιγγα, πιότερο σ' έσφιγγα άμνηστώντας τα γέλοια του κόσμου.

Ναι, την ώρα που φάνταζες όνειρο μες το βορραή, τη φρίκη, αϊθέρα Παναγιά και τα χείλη μας σμίεζαν έναν όθρο να φάλλουν στ' άστέρια.

Η τρελλή Άφροδίτη μας άφισε τόσο ξένους τον ένα στον άλλον και σ' πάλι ξεχούθηκες άστατη μες τα φώτα στην τρελλία των μπάλλων.

Βοήκες φίλους που σούδωκαν χρίματα κι' όποιας έσεις-ποιός ξερεί ακόμη (άν σέ λύπησα, πές μου το φίλη μου σου ζητώ μυριάκις συγγνώμην).

Μά ποτέ μου, ποτέ δεν το πίστενα πως πελάτης σου θάμουν μία μέρα πως θά' πληρώνα εκείνη που θάτανε των παιδιών μας μητέρα.

Μ' ένα τόσο φτηνό χαρτοπόμωμα... τί σκληρό και άφάνταστο δάμα! —Γαβριέλλα γέλας; Γέλα αγάπη μου είνε τόσο άταίστο το κλάμα!

Κώστας Στ. Κορινιώτης

Μία μυστηριώδης υπόθεση

Οι 'Αμερικανοί αστυνομικοί ασχολούνται με την λύση μίας μυστηριώδους εγκληματικής υπόθεσης ή οποία φαίνεται εκ πρώτης όψεως μάλλον άπλοη. Ένας πλούσιος 'Αμερικανός ο Γουίλιαμ Φόστερ έμφυε μίαν επίσης πλουσιωτάτην συμπατριώτισάν του την Δάδα Ένν Τζάκλν και άνεχώρησεν διά την έξοχόν του έπαυλιν κε μένην εις άπόστασιν 70 χιλιομέτρων από τον 'Άγιον Φραγκίσκον. Η νύμφη έφερε μαζί της πλουσιώτατα κοσμήματα και τα μεγαλοπρεπή δώρα τα οποία της προσεφέρθησαν από την άριστοκρατία της Νέας Υόρκης ή οποία παρόστη σύσσωμος εις τους μεγαλοπρεπείς γάμους. Τό νεαρόν ζεύγος έφθασεν δι' αυτοκινήτου εις την έπαυλιν όπου τους ύπεδέχθη το πολυπόθητον ύπηρετικόν προσωπικόν άνερχόμενον εις 17 άτομα. Άργά την νύκτα οι νεόνυμφοι άπεσύρθησαν εις τον κοιτώνά των διά να άναπαυθών. Τό πρωί όμως άν και ή ώρα είχε περάσει δέν ξυπνήσαν.

Οι ύπηρετάι καί αρχάς ούδέν ύποπτεύθησαν. Όταν όμως έφθασε ή δη άπογευματινή και έπομένως ήρχισαν πλέον ν' άνησυχών. Τέλος εκτύπησαν την πόρτα του κοιτώνος άλλ' ούδεμία άπάντησις τους έδόθη. Τότε εκλήθη πλέον ή αστυνομία ή οποία διέρρηξε την έξώθυραν και εύρέθη πρό σπαρακτικού θεάματος. Η νύμφη και ο γαμβρός κατέκειντο σχεδόν γυμνοί επί του διπλού νεκροί. Τα κοσμήματά των και τα άλλα τιμαλφή άντικείμενα τα οποία εύρίσκοντο εις την κρεβατοκάμαρα ήσαν άνεπαρά εις την θέσιν των όστε ν' άποκλείεται ή περίπτωσις της ληστείας.

Νά πρόκειται άραγε περί εκδικήσεως κανενός εγκαταλειφθέντος έραστου; Άλλά πώς εισχώρησεν ή πώς έφυγε από τό δωμάτιον, εάν ύποτεθή ότι είχαν εισχωρήσει ένωρίτερα εις αυτό, αφού τα παράθυρα και ή πόρτα ήσαν ερμηκώς κλεισμένα από τό έσωτερικόν; Όλόκληρη στρατιά ντεντεκτιβ καταγίνεσται να λύση τό μυστήριον. Έν τή μεταξύ εκ της μέχρι τουδε έρευνής τό μόνον που έξηκριβώθη είναι ότι ή Ένν Τζάκλν προτού νυμφευθή διήγε άρεστά ταραχώδη βίον, είχαν πλείστους έραστάς και έσχίζαζε εις καταγώγια όπου έβινε οίνοντεματώδη ποτά. Η 'Αμερικανική κοινωνία παρακολουθεί μετ' έξαιρετικόν ένδιαφέροντος τας άνακρίσεις δεδομένου ότι τα δύο θύματα είναι πασίγνωστα λόγω του πλούτου των.

Αντικείμενα αξίας

Εις τό Παρίσι έπωλήθη εις δημοπρασίαν άντι 150 χιλιάδων φράγκων, άγορασθέν από ένα 'Αμερικανόν ένα χειρόγραφον από τό ποίημα «ή Λίμνη» του μεγάλου ποιητού Λαμαρτίνου. Επίσης έπωλήθη άντι 50.000 φράγκων ένα χειρόγραφον του έπίσης μεγάλου ποιητού Μαλέριν. Ένα κομβίον από τον μανδύαν του μεγάλου Ναπολέοντος διετιμήθη εις 25.000 φράγκα και ήγοράσθη από ένα Άγγλον Λόρδον. Τέλος μία ταμπάκουθήκη του Λουδοβίκου 16ου έπωλήθη άντι 75.000 φράγκων.

Η 'Αμερικανική Αστυνομία

Η 'Αμερικανική Αστυνομία χρησιμο-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ποιεί εις τον άγώνα της έναντίον των ακοποιών στοιχείων 3.000 αυτοκίνητα, 200 αυτοκίνητα εφοδιασμένα με άσύρματον τάνοικίας και σπεύδουν άμέσως όταν συμβή κανένα εγκλήμα, 5.000 μοτοσυκλέτες. Έκτός αυτών είναι εφοδιασμένη με μυδραλλιο-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η Δεσποινίς Δωροθέα Στάκρ ή νεαρά 'Αμερικανίς άθλήτρια, ή όπειά έπραγματοποίησε πρὸς ελίγων ήμερών χρόνον 10 9)10 εις τὰ 100 μέτρα εις τὸ Στάδιον τῆς Βιέννης

βόλα, άσφυξιογόνα αέρια, μικρά τηλεβόλα, χειροβομβίδες κλπ. Και έν τούτοις ληστέιαι λαμβάνουν καθημερινῶς χώραν εις τούς κεντρικώτερους δρόμους.

Ένας έκκεντρικός Λόρδος

Ένας νεαρός Άγγλος Λόρδος, ίσχυλιτικής καταγωγής και υίός πλουσιωτάτου τραπεζίτου, ο Λόρδος Βαντελέϊ προς γενικήν κατάπληξιν της Άγγλικής άριστοκρατίας, προσεχώρησεν εις τον Μπολσεβικισμόν. Ο νεαρός Λόρδος διακριγόμενος από έτών διά την έκκεντρικότητά του είχε νυμφευθή άλλοτε, εις ένδιξιν περιτροπήςσεως πρὸς τήν τάξιν του, την δακτυλογράφον του μίαν νέαν τοιλάτιστον κατά 10 έτη μεγαλιόταν εις ήλικίαν άπ' αὐτόν. Άργότερα έπεδόθη εις τον πλουσιωτάτου πλουσιωτέρας συλλογής του κόσμου έσποντική. Διά να σχηματίση την συλλογήν του ο έκκεντρικός Άγγλος έδαπάνησεν πλέον των 30 χιλιάδων λιρών ήτοι περί τα 10 εκατομμύρια δραχμάς, άλλ' είναι επιρρήφανος διά την συλλογήν του.

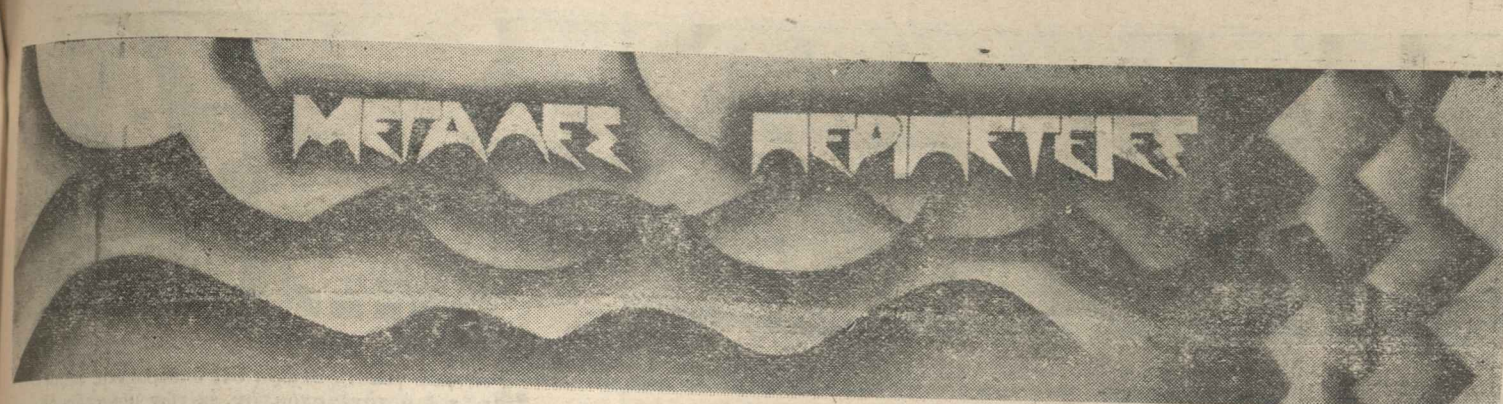
Ο Λόρδος Βαντελέϊ δά τοξεδείσσει προσεχῶς εις την 'Ασιατικήν Ρωσίαν επί κεφαλῆς μίας πολυμελοδς έπιτροπῆς έργων ή οποία επί τή ευκαιρία της συμπληρώσεως 15 έτών της Μπολσεβικικής Έπαναστάσεως δά προσφερηδιάφορα δώρα εις τούς Ρώσσους εργάτας άγορασθέντα δι' έράτων μεταξύ των Άγγλων εργατών.

Τὸ μεθῦσι τῆς Μπίλν Ντῶβ

Ο γνωστός άστήρ του κινηματογράφου Μπίλν Ντῶβ όπως άπεκάλυψεν ή κυνηγλώσιά μας 'Αμερικανικής 'Εφημερίδος έπαθε τήν εξῆς γκάφα: Είχε λάβει την άμοιβήν της από μίαν κινηματογραφικήν εταιρίαν άνερχομένην εις 100 χιλιάδα δολάρια. Άντι όμως να κατευθυνθῇ εις μίαν τράπεζαν διά να τὰ καταθέσῃ ή εις τό σπίτι της έτεράβηζε κατ' ευθείαν εις ένα μπάρ όπου (υναντηθεῖσα με μιά τρελλή παρέα άρχισε να πίνη. Έντός ελίγων έμέθυσε τόσο πολύ όστε έβγαλε τίσ τσέκ των 100 χιλιάδων δολλαρίων άναψε ένα σπιντο και άρχισε να τό καίη.

Ματαίως δι φίλοι της προσπαθούσαν να την άναχαιτήσουν εις τήν τρέλλαν της. Η Μπίλν Ντῶβ επέμενε και έπέτυχε να κάψῃ τό τσέκ.

Μετά όμως από τό μεθῦσι κατηνθῦνθη και πάλιν εις τὰ γραφεία της εταιρείας και εξήγησε να λάβῃ και πάλιν ένα άλλο τσέκ δεδομένου ότι τό πρώτον δέν τό εξαργύρωσε. Η εταιρεία όμως άρνείται ίσχυρίζομένη ότι έχει λάβῃ απόδειξη έξωφλητική διά τό ποσόν όπερ όφειλε εις τήν Μπίλν Ντῶβ. Καί ή ύπόθεσι φαίνεται ότι δά φθάση μέχρι του δικαστηρίου πρὸς μεγάλην στενοχώριαν της γνωστής πρωταγωνιστρίας δότι δά άποκαλυφθῇ ότι κάνει πολύ άσχημο μεθῦσι.

Πάν να γεννηθῶ εγώ, ο πατέρας μου είχε οδηγῆται τους άνδρας του πολλές φορές στην μάχη, και ποτέ δέν είχε ύποχωρησει πρό του έχθρου, γι' αυτό όταν γεννηθήκα εγώ με όνόμασαν «Ότα Κτε» δηλαδή «Πολλούς Σκότωσε» εις άνάμνησιν των θυμάτων του.

Μιά μέρα λίγο καιρό μετά την γέννησί μου, ένας από τούς σκοπούς μας, ήλθε καταπραγμένο στην κατασκήνωσι, κι' έλεγε εις εμέ από τό ύψωμα που έστέκετο, ένα ελπίδιο φειδι να κινήται μέσα στο λειβάδι. Αυτό καταίραζε όλο τό χωριό, πρόσε-λιν καλά και ειδαν ότι τό φειδι περνούσε καθημερινῶς κι' άφηνε πίσω του ένα μαύρο καπνό.

Ην τό πρώτον τραῖνο της 'Εταιρείας πληροφορούμεν του Έθνητικού που περνούσε εις εμέ. Για τούς 'Ινδιάνους όμως ήταν κάτι πολύ παράξενο, γι' αυτό όλοι άνέβηκαν επάνω στα ύψωματα γιά να τό παρα-υποσθώσουν, και να άκούσουν τούς παρά-φρονες κρότους που έκανε.

Πρώτη «ά τονίσω ότι εκείνη την επο-χῃ έθεωρεῖτο άνανδρεία γιά ένα Σιοῦ να κοιτάσῃ ένα λευκό και μäs έμάνθναν ότι οι λευκοί ήσαν πολύ πειό αδύνατα όντα έπει μäs.

Όταν όμως κατάλαβαν ότι τό «φειδι» έκείτο μόνον επάνω σε μιά οιδρεγία γρημῃ και δέν έβγαине ποτέ, πήραν θάρ-ρος και πλησίασαν γιά να τό εξετάσουν καλύτερα.

Ύστερα από κάμποσο καιρό μερικοί από τούς δικούς μας γνωτούσαν από μιά πληροφορία στην κατασκήνωσι. Ήταν δι-κρινόμενοι και σταμάτησαν στον σιδηρο-δρομικό σταθμό γιά να πιούν νερό. Ο λευ-κός όμως που έβρισκετο εκεί τούς έδιωξε πρὸς να τούς δώσῃ μία σταγόνα νερό. Τους να φοβόνταν τούς 'Ινδιάνους, και γι' αυτό τούς είχε πειράξει κάποτε και να τούς ότι ήλθαν να τον εκδικηθών. Τότες ή στάσις του εξηρέθησε τούς δικ-ούς μας. Τους έφαιναντο παράξενο πὸς οι λευκοί χωρίς την άδειά τους, είχαν περά-σει σιδηροδρομικές γραμμές μέσα από τούς γαίαις των και εις πλέον δέν τούς έ-λθαν ούτε ένα ποτήρι νερό.

Μόλις λοιπόν οι Σιοῦ έπέστρεψαν στο χωριό, διηγῆθηκαν την ύποδοχὴν του λευ-κού. Εὐθὺς συνήλθε τό συμβούλιο και ά-παράσισε να εκδικηθῇ. Η μητέρα μου ει-κρινόσκει τι έλεγαν οι άνδρες, με παρέ-λασε λοιπόν στη γιαγιά μου, πήρε ένα μι-κροπέλεκυ και άκολούθησε τούς πολεμι-στές. Όταν έφθασαν στη σιδηροδρομική γραμμή άπεφάσισαν να βγάλουν μερικά δόλωα και να κάψουν τό ξύλα όπου ήσαν παρκαρμένα. Η μητέρα μου τούς βοηθούσε κι' όταν τελείωσαν την δουλειά τους, κρι-νῆσαν εκεί τριγύρω γιά να δούν τί δά πηλῇ όταν περάσῃ τό τραῖνο.

Όταν οι άνδρες του τραίνου ειδαν τούς 'Ινδιάνους από μακρὰ, άρχισαν να τρεφολῶν έναντίον τους, έκείνοι όμως καταπρηνά τὰ άλογά τους κι' έφυγαν τρο-χάιν. Οι οδηγὸι όμως ήσαν τόσοσ άπη-ληγμένοι να παρακολουθούν τούς 'Ινδι-άνους που δέν πρόσεξαν τίς χαλασμένες

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΥ

Ο Σκυλοκόρακας

Γραμμές, γιατί δέν τούς ύπντισύνταν ά-κετά έξυπνους γιά να τούς στήσουν παγί-δα και έτσι όταν τό τραῖνο έφθασε σ' έ-κείνο τό σημείον μ' ένα άπαίσιο κρότο ει-δαν τό τραῖνο να βγαίνει από τίς γραμμές.

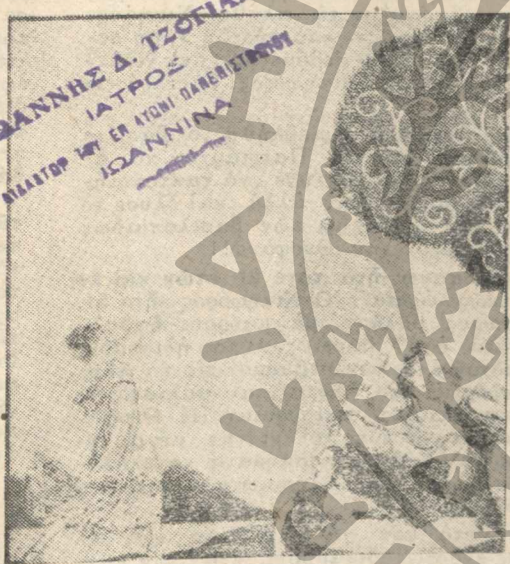
Η μητέρα μου που ήταν κουρμένη εκεί κοντά έτρεξε εὐθὺς μόλις έγινε ή έκτροχί-ασις. Κατά τύχην τό τραῖνο έτυχε να εί-ναι έμπορικὸ και να μεταφέρει ζάχαρι ύ-φάσματα και χάνδρες. Η μητέρα μου έκα-με μίαν καλήν προμήθειαν άπ' όλα αυτά και τότε γιά πρώτη φορά οι χάνδρες ει-σήχθησαν εις την φυλήν των Σιοῦ.

Ένα από τὰ πρώτα δώρα που πήρα ά-πό τον πατέρα μου ήταν ένα τόξο και βέ-λη. Τὰ είχε κατασκευάσει μόνος του και τὰ είχε βάψει κόκκινα. Άπ' αὐτοῦ άρχιζε ή εκπαίδευσίς μου. Αδία τὰ δώρα δά μου χρησίμευαν γιά να πολεμῶ και να βγάζω τό ψωμί μου. Ο πατέρας μου μου έμαθε πὸς να τὰ μεταχειρίζομαι.

Τό παιχνίδι μας συνίστατο στο να ορίτω με βέλη, αλλά χάναμε πολλήν ώρα γιά να τὰ ψάχνουμε μετά. Όταν μπόρεσα να βαστιέμαι μόνος μου επάνω στο άλογο ο πατέρας μου μου χάρισε ένα άλογοτάκι. Αυτό ήτανε ένα σπουδαίο γεγονός της ζω-ής μου.

Μιά μέρα ο πατέρας μου με πήρε μαζί του στο κυνήγι και μου έδειξε πὸς να σέ-νομαι στη γῆ γιά να πλησιάσω τό θῆρα-μα. Παρ' όλας όμως τās προσπάθειες μου δέν κατώρθωσα να κτυπήω ούτε ένα πουλί.

Γύρωσάσιω καταντροπαλμένος γιά τήν άτυχίαν μου. Τήν έπομένην ο θεός μου

Ένας θυμιάσιος πίναξ ζωγράφου από την 'Οδύσσειαν του Όμηρου. Η Νκουισά με τās θεραπευαίνιδας της

και τὰ εξαδέλφια μου πήγαιναν να σκοτώ-σουν πουλιά τούς άκολουθούσα κι' εγώ κρύ-φά. Έκείνην την ήμερα σκότωσα τό πρώ-το μου πουλί. Αυτό μου προέβησε μιά πραγματική συγκίνησι. Όταν επιστρέψαμε στο χωριό, ο πατέρας μου ένθου-ισόθηκε όταν έμαθε την επιτυχίαν του γιου του «Ότα-Κτε» που είχε σκοτώσει τό πρώτοτου πουλί και γι' αυτό τον λόγο ο πατέρας μου «Όθα-Κτε» μου είχε σκοτώσει ένα άλογο. Τό άλογο δόθηκε σ' ένα γέρο πολύ φτωχό.

Αυτή ήταν ή άρχή της θεοσευτικῆς μου εκπαίδευσέως. Όταν γεννήθηκα, ο πα-τέρας μου είχε παρακαλέσει τό 'Ιερὸν Πνεῦμα να με κάμῃ πολεμιστήν. Και γι' αυτό όταν σκότωσα τό πρώτον μου πουλί νομίσαμε ότι, αυτό ήταν ή άπάντησις εις την παράκλησιν του πατρός μου. Και ύ-παρχε συνήθεια όταν εκκληρονομεί μιά παράκλησις να κάμωμεν μ' αν θυσίαν. Γι' αυτό δώσαμε τό άλογο σ' ένα πολύ πτωχό γιά να μὴ μπρέξῃ ποτέ να μäs τό άντα-ποδώσῃ.

Η οίκογενειακή μας ζωή άρχίζει μέσθ στην κλιβή μας «τό Τιπί», και άγαπού-με τό σπίτι μας. Μία τέτοια οικία δά φα-νῇ πολύ παράξενο σ' ένα λευκό και όμος είναι πολύ καλή και άνετος.

Όταν ήμουν μικρός, ολόκληρος ή φυλή μας, είχε «τιπί» κεραιμένο από δέματα ζώων. Άλλα μὲν ήσαν μεγαλυτέρα άλλα δε μικρότερα, αναλόγως της οικονομικῆς καταστάσεως του κάθε ένός. Σε μäs ή πε-ριουσία ενός άνδρῶπου υπολογίζεται από τὰ άλογα που έχει. Όσο μεγαλυτέρα είναι τί, τιπί, τόσο περισσότερα άλογα χρειάζον-ται γιά την μεταφοράν του.

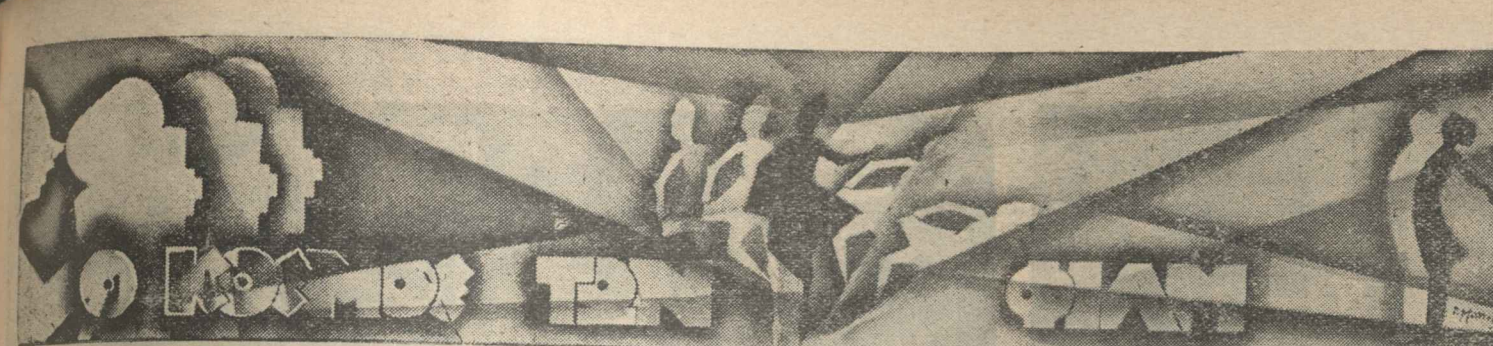
Γιά την εγκατάστασιν ενός μικροῦ τιπί χρειάζονται δώδεκα στήλαι, ένθῃ γιά ένα μεγάλο είκοσι πέντε ή είκοσι επτά, πολύ μεγαλυτέρα άλογα. Έμεις δέν μέναμε πο-τέ πολὺν καιρό σ' ένα μέρος. Είμεθα έλευ-θεροί ν' αλλάζωμε τόπο όπουαν θέλωμε, γι' αυτό τό πῶτον πράγμα που έπρεπε να ελασφαλισθῇ καθεὶς ήταν άλογο γιά να με-ταφέρῃ τό σπίτι του.

Η δική μας καλύβα ήταν ή μεγαλυτέ-ρα άπ' όλες. Γι' αυτό όλοι οι άλλοι έστή-ναν τās σκηνας των σε άσκήτι άπόστας από φόβο μήπως εκραγεί καμμία καταγίς και τούς πιακώσι τό «τιπί» μας.

Στην κορυφή της σκηνῆς μας είχαμε δε-μένες δύο πτέρυγες από τό ίδιο ύφασμα, που χρησίμευαν γιά να μäs προστατεύουν από τον αέρα. Όταν φυσούσε νοτιάς ση-χώναμε τήν πτέρυγα που ήτο από τό γα-τιον μέρος και όταν ήτο βοριάς την άλλη. Όταν έβρεχε κατέβάζαμε και τις δύο πτε-ρυγες και τις δέναμε σ' ένα στύλο που ήτο μπηγμένο στην γῆ. Στήναμε πάντοτε τις πτέρυγες μäs προς άνατολάς εις τρόπον ώστε να έχωμε τα νύκτα μας πάντα προς την δύσιν.

Σε μια καλοστημένη σκηνή δέν ύπνηζε ποτέ καπνός, γιατί φρονίζαμε πάντοτε ν' άφηνωμε ένα άνοιγμα στην κορυφή, που χρησίμευε γιά καπνοδόχο. Όταν χιονί-ζε, τό χιόνι σπιδάονταν γύρω από τās σκηνάς μας και μäs διατηρούσε την θερμότητά μας. Όταν έβρεχε την νύκτα ήταν εδωγαστο ν' άκούη κανείς τον αέρα και την βροχή να κτυπά επάνω στο άντίσκηνο και να κοι-μάται στα ζεστά κάτω από τὰ δέματα των ζώων. Στο μέσον της σκηνῆς, άνάβαμε φω-τιά, κι' έτσι έμεις είχαμε πάντοτε ζέστη, ότι καιρό και άν έκαμε έξω.

(Ακολουθεί)

= 27 =

—Δύο προεμίρες την περασμένη εβδομάδα.

—Μιά στού 'Αργυροπούλου με την νόστιμη γερανική και κωμωδία το «Με διεφθείρετε κύριε».

—Και η άλλη στο Μοντιάλ με τη «Γιόλα».

—Πού όφειλε την επιτυχία της στο καλό προσωπικό και στις προσπάθειες και στα έξοδα του Μαξέδου.

—Κι επειδή πρόκειται περί Γιόλας.

—Μας πληροφορούν ότι κάποια κυρία έποφελήθεισα ολιγομέρου απουσίας του μνηστήρος της...

—'Αγκαζάριος τον τώος έκλεκτον της καρδιάς της για να μη χαθούν άδικα... και πέρασε αυτή καλά αλλά και μες ος βεβαίω καλύπτει...

—'Ο άμφιβάλων άς έρωτήση νεαρόν και ώρατον... τριταγωνιστήν του Οικονόμου.

—Παρά λίγο να ξεχάσω το «άν με θέλης έλα σύ».

—Πού είχε κατά την κοινήν όμολογίαν εξαιρετική... άποιυχία.

—Συνιστώμεν εις τούς συγγραφείς του να μην ξαναπιαστούν με τέτοια πράγματα και ύπερθυμίζομεν εις την πρωταγωνίστριαν του το...

—'Οποιος πηδάει πολλά Χαντάκια...

—Παράδοξα πράγματα συμβαίνουν...

—'Ως τη στιγμή που γράφονται αυτές η γραμμές τουλάχιστον...

—'Ο θιασος Σκούρα έτοιμάζεται ν' άνεβάση νέον επιθεώρησιν.

—Εις την όποίαν μάλιστα άπαγορεύεται να παρακολουθή τις πρόβες ως και ο ύποβουλος.

—Και τουτό διά να μην βασκάνη τά... νούμερά το.

—Παράδοξος και ο Σύλας έτοιμάζεται να κάνει τουρνέ με τόν... θιασον Σκούρα.

—Παράδοξα πράγματα...

—'Εν τφ μεταξύ.

—'Ο 'Αντάτω έτοιμάζεται πυρετωδώς για το τουρνέ του.

—Θά έχη μαζί του την Φιλοσόφου την συμπαθεσάτην Νίτσαν.

—'Η 'Αλίκη και ο Μουσούρης δέν έχουν άφισι συνοικισμό για συνοικισμό χωρίς να τον έπισκεφθουν.

—Και όμως άξιζαν καλύτερας τύχης.

—Νεαρός και φέρελπις συγγραφέυς κατόπιν της επιτυχίας του έργου του εις τόν θιασον «'Εντεν» της «Ξελογιόστρας» δηλαδή.

—Συνέγραψε με τεραστίαν ταχύτητα νέον έργον παρομοίας φύσεως.

—Και έτρεξε εις τόν Μαξέδον διά να τό δώση.

—Φανταζόμεθα ότι ο κ. Μαξέδος θά τόν άπο-Μακρή-νη.

—'Ω τέμπορα 'Ω μόρες.

—'Ηγουν άλλοι καιροί άλλα ήθη.

—Στόν παλμό καλό καιρό έσφυρίζετο ένα έργον εις την προεμίρα.

—Σήμερον σφριζέται την τελευταίαν ήμεραν των παραστάσεων του.

—Διά να μη παρεξηγηθώμεν δηλοφμεν ότι δέν... πρόκειται περί των Παναθηναίων.

Ο ΡΕΖΙΣΕΡ

Από το πρωτάθλημα άνεπισήμων σωματείων

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν εις τό γήπεδον του Πανελληνίου έγένετο ή τελική συνάντησις του πρωταθλήματος άνεπισήμων σωματείων του 'Αθλητικού Τύπου μεταξύ των Ισχυροτάτων ομάδων "Ατλαντος Θυμαρακίων και 'Ενώσεως Πολυτεχνείου.

'Από ένωσις ή κερκίς του γηπέδου ήρχισε να γεμίζει από φιλάθλους, οπαδούς άμφοτέρων των ομάδων και ιδίως από οπαδούς του "Ατλαντος Θυμαρακίων οι όποιοι ήσαν έφοδιασμένοι με διάφορα όργανα πρόγας και έπροξενούσαν ένα δαιμονισμένο θόρυβο καθ' όλην την διάρκειαν του παιχνιδιού προγκάρροντες την αντίπαλον ομάδα και ένθαρρύνοντες την ιδικήν των.

'Εντόπιων ιδιαιτέρων έπροξένησεν διά τόν θόρυβον πού έπροκάλεο ή παικτής του "Ατλαντος Τάπας-Τάπας ό όποιος είχε προμηθευθή ένα τεραστίον γονιόν και μ' αυτό—χρησιμοποιών τουτό ως μεγάφωνον—έσκόρπισε καθ' όλης τας διευθύνσεις τας ένθουσιώδεις φωνάς του, οσάκις ή όμάς του επιτύγγανε γκολ.

Εις τας 10 παρά τέταρτο ο διαιτητής κ. Κρίθαρος έκάλεσε τας ομάδας να παραταχθούν και τούς έκανε μερικάς συστάσεις.

Εις τα μάτια των παικτών έ ατέρας των ομάδων διακρίνεται ή πελούθησις εις την νίκην.

Οι άθληται του "Ατλαντος με τά γερά κορμιά βιάζονται ν' άρχίσω τόν παιχνίδι διά να έξαποστεύουν την μάτλαν εις τά δίχτια του αντίπαλου τέματος και να χαρίσουν έτσι εις την ομάδα των την νίκην ή όποία θά της δώση τόν τίτλον της πρωταθλήτριας.

Ο Παπαβασιλείου ο σέντερ φού του "Ατλαντος με τό ύψηλό άνάστημά του και τό μαύρο πρόσωπό του έχοντας δεξιά του τιν Δ. Τζουβιλή (άρχηγόν της ομάδος και άριστον ποδοσφαιριστή) και άριστερά τόν Παναγόν (περίφημον για τις τριπλές του) είνε έκνευομένης πού δέν κάνει έναρξιν ο διαιτητής και φωνάζει.

'Επί τέλους σφυρίζει ο διαιτητής και οι του "Ατλαντος με επί κεφαλής τόν Τζουβιλή κάνουν μίαν όρμητικήν καθόδον προς τό αντίπαλον τέμας ή τις άποκρούεται ή τό της άμύνης της 'Ενώσεως. 'Αλλ' ή μάλα δέν άπομακρύνεται από την περιοχην της 'Ενώσεως και έτσι δίδεται ή ευκαιρία εις την άμυνάν της να δράση.

Εις τό 15ον όμως λεπτόν επήλθε τό μοιραϊόν. Διά τεχνικωτάτης πάσας του Μ. Τζουβιλή προς τόν έξω δεξιά Τάκην Παναγιώτου, επιτυγγάνει ούτος τόν πρώτον γκολ ύπέρ της ομάδος του.

Η τοδεσφαιρική όμάς "Ατλαντος Θυμαρακίων

Τό τι έπικολούθησε τού γκολ δέν περιγράφεται. 'Επί άρκετά λεπτά άπ' τη κερκίδα έβγαίνει μία βοή, άνάμεσα στήν όποία ξεχώριζεν ή φωνή του Τάπα-Τάπα με τό χωνί ό όποιος κυριολεκτικώς χαλούσε τόν κόσμο.

Δέν θά σταματούσε δέ ή έκδήλωσις αυτή τού ένθουσιασμού εάν μία επιπλέον καθόδος των κυνηγών της 'Ενώσεως δέν ήπείλει τό τέμα της ομάδος του.

'Αλλ' ή καθόδος αυτή άπεκρούσθη από τόν έπιστοφύλακον του "Ατλαντος Σπινού και Γραικού πραγματικώς βράγαν πάνω στους όποιους έκμυδενίζεται κάθε προσπάθεια.

Οι της 'Ενώσεως Πολυτεχνείου εν τή προσπάθειά των να άπομακρύνουν την μάτλαν από τό τέμα των χρησιμοποίησαν πόδια, κεφάλια και... χέρια. 'Αλλά χέρια εις την έπανορθωτικήν περιοχην σημαίνει πενάλτυ. Και έτσι εις τό 25 λεπτόν παραχωρήθη πενάλτυ ύπέρ του "Ατλαντος κινηθέν ύπό του Δ. Τζουβιλή, χαρίσας τώ τώ 2ον γκολ εις την ομάδα του.

Μετά άπ' αυτό τό γκολ οι παικται της 'Ενώσεως άπεκδύνονται εις σκληρόν άνάσιν επιτιθέμενοι τυφλώς κατά των αντίπαλων των και κτυπούν αυτούς άπου πετίζουν. Και ούτω εις μίαν καθόδον των ο διαιτητής σφυρίζει ύπέρ της 'Ενώσεως τόν γκολ, ένω δέ ή—ως και ο ίδιος—διαιτητής τό όμολογησε άργότερα—ή όσον ο παικτής πού ίσοφάρισεν ήτο δεσφίει.

'Αλλά κ'ι πάλι ο "Ατλας έχει την όπεροχήν και την προτοβουλίαν και ό όσον στεγάζεται πρό τό τέματος της 'Ενώσεως. Περί τό τέλος δέ του α' ήμιχρόνιου ο Τάκης Παναγιώτου συντάρει κόνην και ο Σ. Σωτηρίου σέντερ χάφ του "Ατλαντος επιτυγγάνει τό 3ο γκολ διά μίας ύπερπόν κεφαλιάς.

Τοιουτοτρόπως τό α' ήμιχρόνιον λήγει 3—1 ύπέρ του "Ατλαντος.

Εις την άρχήν του β' ήμιχρόνιου οι της 'Ενώσεως Πολυτεχνείου αναλαμβάνουν την πρωτοβουλίαν και έπιχειρούν επανιδύνους καθόδους προς τό τέμα του "Ατλαντος και επιτυγγάνουν διά τού μέσα άριστέρα τό 2ον γκόλ.

'Αλλά και ο "Ατλας δέν άφήνει να τό διαφύγη νίκη και έπιχειρεί τεχνικάς και συνδυασμένας καθόδους διά τόν Παναγιώτου—Παπαβασιλείου—Δ. Τζουβιλή και επιτυγγάνει εις τό 35ον λεπτό τό 4ον γκόλ δι' ένός άσυλλήπτου σουτ του Παναγιώτου εις την δεξιάν γωνίαν του τέματος.

Όλίγα λεπτά μένον άκόμη διά να λήξη ό άγών και αίνεταται ότι τό άποτέλεσμα θά μείνη άμετάβλητον άλλα την τελευταίαν στιγμήν ή 'Ενωσις επιτυγγάνει και 3ον γκόλ και ούτω ό άγών έληξε με 4—3 άναδειχθείσης πρωταθλήτριας της ομάδος του "Ατλαντος Θυμαρακίων.

Μετά την λήξιν του άγώνος οι φιλάθλοι του "Ατλαντος έτραγουδίσαν ύμνον του "Ατλαντος.

Χ. 'Αργυρόπουλος

Η κίνησις του διαγωνισμού καλλονής

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εις τό προηγούμενον φύλλον, έδημοσίευμεν μίαν φωτογραφίαν διά τόν διαγωνισμόν με την δήλωσιν ότι άνήκει εις την όμά "Αριστέαν Λαδοπούλου. 'Ως έπληρωσάμεν όμως ή φωτογραφία δέν άναρτήσεται την κόρην της γυναικός άθηνάϊκής οικογενείας, αλλά την άεστείαν φίλην της εικονιζόμενην, έν άγνοία της, με άλλο όνομα από τό πραγματικό. Κατόπιν τούτου, ποιήσαν την έπανόρθωσιν ταύτην, εις άκριν πάσης τούν παρεξηγήσεως.

Δις Νουσις Μωραΐτου.—'Εκ προηγούμενων ψηφίον 421. Γ. Κοκκινίδης Πόρτο-Τσαφία, Αίγιπτος 5, Α. Σωτηρίου Θεσ) σία 7, Διήλ Παπαμ-θώου 1, Ε. Κορυφώ 1, Βόλος 1. Κοίλα Παπαϊαάννου 1, Π. Τυλέρης 1, Ν. Βιάκος 1, Κλειση 'Ασματού 1, Α. Παπαμυθίου 1, Γ. Κεραυλά 1, Σ. Παπαλίδης Καστοριά 2, Μ. Λαυρινάκης 2, Νίτσα Γεωργιάδην 2, Γ. Τζιζ 2, Έδωγ. Φιλίππα 1, 'Αντ. Φιλίππα 1, Κ. Προτόπαπας 1, Κ. Π. 1, Σύνολον 553 ψηφοί.

Δις Κρίτη Νάκου.—'Εκ προηγούμενων 44 ψηφοί. Γ. Κουσιγμάννιπούλου Πειραιά 3, Στέλλα Αραγινάκη 5, Δ. Γκιώνης 5, Α. Α. 1, Κ. Νικολάου 17, Α. Τσάκας 10, Γ. 1, 9, Β. Παπα 8, Χαρ. Μυλωνάς 11, Σύνολον 485 ψηφοί.

Δις Ελένη Βλάχου.—'Εκ προηγούμενων 325 ψηφοί. 'Εκ. Παπαχρίστου 6, Σ. Εγγυγίλου 'Ιωάννινα 10, Τσιλιβδισπούλος 3, Α. Α. 1, Ν. Παπαϊαάννου 2, Πεταλίδου 2, Τζών 2, Α. Α. 1, Νίτσα 1, Χίλντα 1, Μαρίτσα 1, Α. Α. 1, Τζούλια 2, Χίλντα 1, Σωκ 4, 1 Γεωργιάδης 1, Δ. Βαυγιονόγλου 1 Σύνολον 365 ψηφοί.

Δις Νίτσα Λάμπρου.—'Εκ προηγούμενων 339 ψηφοί. Α. Ε. Κ 27, Σ. Δουματίνογ 5, Γ. Νικολαΐδης 4 Σύνολον 369 ψηφοί.

Αθανασία Μαλάνεβιτς—Αίγιπτος. 'Εκ προηγούμενων 135 ψηφοί. Κ. Χαροκόπος Ιατρός 21, Γ. Κολινακίς 16, Τό άρα-κίς 6, Άνωνμος 12, ο Γεωργιάς 8, Ν. Λαυρινάκης 4, 1. Μαρκής 4, Γ. Κ. 4, 'Ελεν-τσα 3, Ένας θαυμαστής 6, Σύνολον 223 ψηφοί.

Δις Φιρή Σταματιάδου.—'Εκ προηγούμενων 248 ψηφοί. 'Αντωνιάδου 4, Τ. Μέντας 7, Η κ. 'Αγγελουπούλου 5, Σ. Τζουβιλής 4, Κ. Κορυφώτης ποιητής, 3 Έδωγ. Λαυρινάκης 6, Δυσανγνωστος 3, 'Αθ. Παπαδημητρίου 1, Τακης Μπέκας 1, Κ. Κορυφώ 1.

Κίρια Κ. Κ. (Κνήμη).—'Εκ προηγούμενων ψηφοί 26, Χρ. Οικονόμος Μοσχόπου-λον 5, Γ. 1, Σ. 'Αρετα, 12, 'Αλ. Χριστοφί-λως Σέρος 1, τό όλον 47.

Δις Μαρίτσα Π. Κερτέση, Μίμης Π. Παπαγιάννη 12, Θ. Ιωακυνίδης 2, νύης 15, Κερν του 'Αργεστολίου 1, τό όλον 38.

Δις Αθανασία Βογιατζή.—Νικαλιό-της 'Αρχει 12, 'Αλ. Βογιατζή 1, Δανιήλ Βογιατζής 4 τό όλον 17.

Δις Βάσω 'Ιωαννίδου.—'Εκ προηγούμενων ψηφοί 64. Φλώρα Χατζοπούλου, Φω-

λήρον, 3. Φ. Νάσκος, Φαλήρον 2. Τό όλον 47.

Δις Δημήτρα Τσιρωτά.— Προηγούμε-νοι ψηφοί 20. Κ. Κλωνής 3, Γ. 'Ανδρεάδης 1, Ν. Κωνσταντόπουλος 1, Γ. Δελής 1, ένας βλέπει 1. 'Αντικλεια Κτισανίδη 1, Γ. Μπαλής 1. Καλιόπη Βιτι ιώνη 1 τό όλον 30.

Δις Μπεμπέκα Ραζή. Προηγούμενοι 45. Γ. Ούκας 4 1. Νικολοπούλος 3, δ κ με τή μοτοσυκλέτα 1. Π. Αβεράτος 1, Σπυ-ρος 1. 'Αφροπόρος 1. Θ. Κανελλόπουλος 1 Α. Καρλάτος 1, Πάτη Μακρινήμα 1, Β. Κογγόπουλος 1, τό όλον 60.

ΘΑΙΜΜΕΝΕΣ ΣΚΙΕΣ

Θλιμμένη νυχτιά μη φεύγεις άκόμα θαρρώ πως γινώσκω στήν πρώτη ζωή μου στιγμές άπαλές σά χάδι πού μοιάζουν χαρίζουν τη γλύνκα μεσ' την ψυχή μου. Θλιμμένη νυχτιά μη φεύγεις, στενάχω δέν θέλω να μ' έρση σε λίγο τό φως ή πλέρια χαρά πού νιώθουν οι άλλοι θά είναι οι μένα κρυφός στεναγμός Θλιμμένη νυχτιά μη φεύγεις, σε θέλω άγάπη μου φέρεται ποσούσες τάρα... ελπιμένες σκιες θαρρώ με φωνάζουν, μη φεύγεις στάσου! κ' έφτιασ' ή μπέρα.

Γιώργος Κ. Παπαγεωργίου

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΟΛΑ Τ' ΑΣΤΡΑ.

«... Και όλα σόπαναν όλότελα, και [ήταν ή μεγάλη σιωπή της μεγάλης πλάσης πού έσκυψε κ' έ- [βαλε τ' αυτί για νακούση τό μεγάλο μυστικό πού [δέν έχει ως τώρα γυικήθ»

Κ. Παλαμάς.

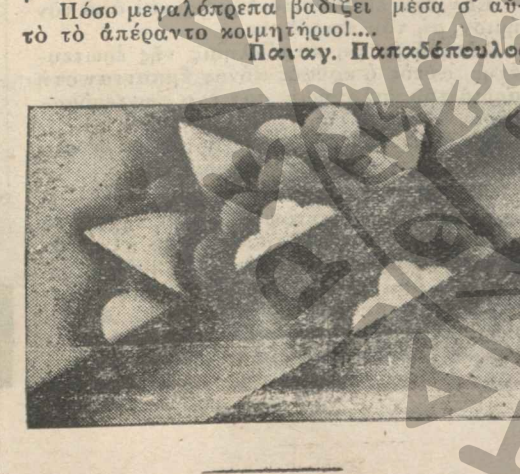
Νύχτα άσέληνος τ' άστρα τρεμοσβύνουν στο σιερόμωτο, ή πλάση ή νυχτή αφίνεται να λικνίζεται στήν άγκάλη του Μορφέα. Όλα της άδης είναι γαλήνια όλα εμψυσ- τικά και πη θήνια στο νυχτερινό νόμο της φύσεως. Μόνον μερικά νυχτοπούλα με τό μονότονο τσιτσιριμά των θέλουν να χαλά- σουν την όμορφη τούτη στιγμή. Ήτουν να διαλύσουν τό νυχτερινό τόπο μυστήριο. 'Η πλάση άφ' ηνυράζεται.

Περασμένα μεσάνυχτα. Πέρα μακρά σσόν όλζισον ένα έλαφρό θρόσσμα άκουε- ται σάν τόν ψιθύρο πού προκαλεί τό τυμ- φικό φόρεμα: άπλώνεται άπαλά πολύ άπαλά σάν σινδόνι πού θέλει να περιβάλη κάθε τι κάτω άπ' αυτό ζωντανό και άψυχο, όμορφο και άσχημο.

Είται ο Μορφέας πού βγήκε να κάνει τόν δεύτερο γύρω του, τό δεύτερο πέραςμά του σφαλώνιας τών άνομων τά μάτια. Είται ή πρώτη όψη τού θανάτου, πού ζητεί να έ- πιφέρει όλότελα τη νέκρα της πλάσης. τη στιγμήα νέκρωση όλων των όντων, βασι- λεύοντας μόνος του όλότελα μόνος του ά- πολαβαίνοντας την μοναξιά και τόν θριαμ- βό σου.

Πόσο μεγαλόπρεπα βαδίζει μέσα σ' αυτό τό άπέραντο κοιμητήριο!...

Παναγ. Παπαδόπουλος

Βασίλ. 'Αλεξόπουλεν.—'Η έπιστολή σας διεβίβάσθη εις την έπιτροπήν του δια- γωνισμού με την έντολήν να μελετήση τας ύποδ' έξεις σας. —Γεωργ. Κ. Παπαγε- ωργίου. Τό τραγουδι σας «ελπιμένες ψυχές» καλό και δημοσιευθή —Παναγ. Καρατζάν. Τό λάθος διορθώνεται. — Α. 'Αμελιαν. Ε- λήφθη και έτέθη υπό την κρίσιν της έπι- τροπής.—Θάνον Μοναστηριατήν. Πολύ καλή και θά δημοσιευθή. Για τό άλλο πού μάς γράφετε στείλτε τό κ' έφ' όσον είναι καλό θά δημοσιευθή. Μίμην Κυριακίδην. Τό «Μη ρωτάς γιατί» καλό θά δημοσιευθή —Φάιν. Κυλό και δημοσιεύεται. — Π. Παλαμά. Εύχαριστούμε. 'Αλλά όμως δέν προκειται να δημοσιεύσωμεν. —'Αλκ. Εύχαριστούμε αλλά δια τήν συνεργασίαν αὐτήν έχομεν τακτικόν συνεργάτην.— Γ. Σαραντόπουλεν. Δέν άποκλείομεν από κανένα άναγνώστη μας τό δικαίωμα να στέλν την συνεργασίαν του. Μπορείτε να μάς στείλετε τήν έργασίαν σας και να έλ- σθε βέβαιοι ότι θά διαβασθί με προσοχή. — Α. Λαμπρινίδην. 'Εγκλινόμεναι και τά δύο γράφετε πολύ καλά. Μ' αυτό όμως δέν θέ- λουμε να ποίμε πού: πρέπει να παύσετε τη μελέτη.— Κ. Χρηστόπουλεν. 'Ασφαλώς θά πρόκειται περί άλλου. 'Εν πάση περιπτώ- σει έάν δέν έδημοσιεύθη ξαναστέλλετε τό.

Α.Α.Α.— Κρατήσαμε γ' όνο τό φωτογρα- φία. 'Η περιγραφή καλή αλλά ακατάλλη- λη για μάς. Σας εύχαριστούμε. Τά τραγού- δια σας καλά.— Τ. Τό «σε όνα» δυστυ- χώς δέν είναι δημοσιεύσιμο. Για στείλε μας τίποτε άλλο.— Δ. Μαρτίτην. Τό διή- γημά σας όχι καλό. Διορίστε επί τού πα- ρόντος 'Ελληναςδοκιμου, διηγημα-τογράφος. — Ν. Τρέχαν. Τό διήγημά σας άκταινό- ητο. Θέλετε να νεωτερίσητε έκει μέσα και τά κάνετε κυριολεκτικώς θαλάσσα. Προε- γετε για τό καλό σας μην γράφετε τίς ος έξωφρενικά κατασκευάσματα. — Ν. Κερράν. Τούτον τά πελά σας όσον και ή συνεντευ- ξις δείχνουν πως ή πρόπει να παρατηρήτε τελείως από τό γρημμο ή να διαβάσετε πολύ άκόμη. — Ρ. Λαμπρινίδην. Παρ' όλην την καλήν μας θέλησιν κατέστη αδύνατος ή άνάγνωσις των χειρογράφων σας. Καθαρο- γράφετε την συνεργασίαν σας και στείλτε την ξανά.

Χρ. Παπαδότρυγιάδην.— 'Η ένέργεια γίνεται έδώ. Παρακαλείται ό κ. 'Ηλ. Πα- παστεργιόπουλος διπας γνωρίση την διύ- θυνησιν του εις τόν άνω κ. εις την έξής διευθύνσιν: Tü-Tün Gümruk Yagci sokak No 11 Stambul. Zön Filion. Οι άιθμοί δέν έχουν σχέσιν. 'Αλεον.— Σας εύχα- ριστούμε αλλά έχομεν γιάψει σε προηγού- μενα φύλλα σχετικώς. 'Ούσαν Μαγκλι- βέρη.— 'Αδύνατος ή άνάγνωσις τού χειρο- γράφου σας γράφετε με μελάνην και κα- θαρά.

'Ανδρ. Μιαούλην.— Α. Μαλάνεβιτς. Κ. Βέρρον— Γ. Κορυφώ. — Τά σταλέν- τα άπερρίφθησαν.

'Αλληλογραφία άνταποκριτών

Εις τό προσεχές τεύχος θά δημοσιεύσω- μεν τά όνόματα των διορισθέντων εις τας επαρχίας και τό έξωτερικόν νέων μας μο- νίμων άνταποκριτών.

'Επανερώσεις

Τό εις προηγούμενον φύλλον δημοσιευ- θέν ποιήμα υπό τόν τίλον «'Απόκληροι» ά- νήκει εις τόν άναγνώστην κ. Παναγ. Κα- ρατζάν και ούχι εις τόν άνύπαρκτον Κων- σταντίνον Καρατζάν ως έκ τυπογραφικού λάθους έγράφη έσφαλμένως.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ο Χριστός υπέφερε. Ο Σωκράτης υπέφερε. Άλλα και τους δύο ούτους τοις συγκρατούσας ένα ανώτερο ιδανικό μια θεϊκή ιδέα. Κι' εγώ πού έχω σαν κι' αυτούς; μια ψυχή διανυγρή μια ψυχή ευρεία υποφέρω σαν κι' αυτούς, αλλά δεν έχω για να με ένδυναμώση παρά μίαν ιδεάν ποταπήν, ένα ταπεινότατον αίσθημα την εκδίκην. Εγώ πού όνειρευτηκα ν' ακολουθήσω το παράδειγμα του Χριστού πού θέλησα να ιδώ όλην την ανθρωπότητα άποφυγμένην, δεν βλέπω σήμερα μέσα στην ψυχήν μου, παύά μίση και άχαλινωτα πάθη. Γιατί αυτό. Μήπως γιατί μια γυναίκα βρέθηκε στο δρόμο μου; Μήπως γιατί την άγάπησα;

Γιατί βρέθηκα εδώ; Τι ήλθα να κάμω; Τι έκαμα... Αυτό πού έκαμα είναι τρομερό. Για να βλέπω έναν άνθρωπον μετέδωσα το μίσος μου στη ψυχή τσών άλλων σ'τους όποιους ώμίλησα εν όνόματι του Θεού. Δηλαδή εν όνόματι 'Εκείνου πού είναι για τών ανθρώπων η 'Αγάπη, η Συγγνώμη, η Δικαιοσύνη. 'Εν όνόματι της Δικαιοσύνης, επέδειξι ότι έπρεπε να είναι άδικος απέναντι μερικών δυστυχισμένων. 'Εν όνόματι της Συγγνώμης υπεστήριξα ότι πρέπει να εξοντωθούν οι μη καθολικοί εν όνόματι της 'Αγάπης ένεφύσησα το μίσος... Οι Ουγενότοι θά εξολοθρευθούν γιατί άπεχθάνοντο το ψεύδος και την διπροσωπείαν, γιατί εγώ έδίδαξα ότι είναι αλτρκικοί, άρνηθησάκι, και προδόκι... γιατί ήθελα να βλέπω τον Μαριγιάν! Ναι, ναι! Αυτή είναι η πραγματική αιτία. Δεν θέλω να ξεύρω την πολιτική της Αικατερίνης και του Δουκός της Γκζής. Θέλουν να σκοτώσω. Γιατί; Δεν με ενδιαφέρει! 'Εκείνο πού ενδιαφέρει, είναι ότι όλοι έχομεν ανάγκη ο ένας του άλλου, για να κορέσωμεν τή πάθη μας και γι' αυτό κάναμε τρομερές συμχαίς...

Συμχαίς πού εξυπηρετούν τή μυστική σέδιά της Ιεράς έδρας της Ρώμης, και πού μάς κάμουν άθλια όργανα της πνευματικής δυνάμεως πού θέλει να ύποδουλώσιν τών κόσμων... Θέλησα να σκοτώσω τον Μαριγιάν. Αυτή είναι η αλήθεια, όσον άφορά έμένα! Θέλησα να πάρω αυτήν, την γυναίκα! Θέλησα ένα φίλι της και γι' αυτό το φίλι, έβαλα φωτιά στις τέσσερες άκρες του κόσμου!... Και τώρα πού βρέσκομαι; Πρέπει να τή εξακριβώσω. Με κανένα πρόσχημα δεν μπορώ πεί να ξεφύγω. Σήμερα ό άπεσταλμένος της Αικατερίνης ήλθε και μου είπε: «Νά βρεθήςτε άπόψε λίγο πριν από τή μεσάνυχτα στο Σαιν-Ζερμαίν-Λ' Ωζερουά» ή 'Αλίχη θά σάς περιμένη».

Νά τί μου είπαν. Και όταν έφθασα είχα ξεχάσει τόν Μαριγιάν όταν έφθασα με την έλπίδα να εύρω τόν έρωτα, βρέσκω το μίσος μου πάλιν μπροστά μου, και την Αικατερίνη πού μου λέγει ότι ο Μαριγιάν σέ λίγο θά εινε εκεί!... Και τί περιμένει από μένα ή βασίλισσα; Νά χύσω στη ψυχή αυτού του ανθρώπου όσον μίσος και όσον πόνον έχει ή ίδια μου; Νά τί ύποσέκηκα! Αυτό το γράμμα, αυτό το χαρτί πού κρατώ στή χείρα μου πρέπει να τή διαβάσω στόν άνθρωπο αυτόν.

Νά πού καταλήγη ή εκδίκησίς μου! Είς πράγματα μηδαμινά και ποταπά, εγώ ο Μαρκήσιος Πανγκαρόλα, εγώ ο υπερέφανος, ο τίμιος, ο γενναίος ίππότης, εγώ

πού όνειρευόμην βασιλικές εύνοίας, θά σκοτώσω δοξίως έναν άνθρωπο τόν όποιον ταρέσασα σέ μίαν δολίαν ένέδραν. Θά τόν σκοτώσω όχι ως ίσος πύος ίσον εις έντιμον πάλιν, αλλά άσπον και μ' ένα χαρτί μόνο! Νά τί πρόκειται να κάμω! Κι' αυτό για να γίνη δικιά μου μια γυναίκα πού δεν μ' άγαπή. Για να χωρισθουν για πάντα δύο νέοι πού λατρεύοντι...

Θά τή κάμω λοιπόν; Και άν τή κάμω... Την πέρνω, εινε δική μου... Άς πούμε ότι εγινε... Φεύγω μαζί της μακριά... Την πλησιάζω... Έκείνη κλαίει... τι λόγια θά εύρω για να την παρηγορήσω; 'Αλίχη, 'Αλίχη, άκουσε με. Άκουσε τόν έρωτα... Έξανίσταται... Τί περιφρονητικό τό βλέμμα της!... 'Α!...

Ένα χέρι άγγισε τόν όμο του καλογήρου.

Ανετρίχιασε. «Έφθασε ή τρομερά στιγμή» επιθύρισε. Αυτή ήταν ή προσεχή του Πανγκαρόλα, αυτές ήταν οι σκέψεις του, την στιγμή πού ο κόμης ντ' Αλίκης και ή 'Αλίχη ντ' Αλίκης προχωρούσαν άγκαλιασμένοι σιγά-σιγά πρὸς τόν Άγιον Βήμα με την ψυχή γεμάτη εύχια.

Η Αικατερίνη τούς περίμενε με άγωνία και χωρίς πειριτάς κινήσεις τούς είπε με ήσυχη φωνή. Νά εκείνος πού θά σάς έννόση.

Οι δύο νέοι σήκωσαν τό βλέμμα τους πρὸς τόν καλόγηρον, πού σηκώθηκε σιγά σιγά έφριψε την κουκούλα του και σφάφηκε πρὸς τούς άρραβωνιασμένους.

Η άγωνία αυτής της στιγμής ήτο άπερίγραπτος.

Η 'Αλίχη είδε τόν Πανγκαρόλα. Τά χείλη της έγιναν κάτασπρα και την έπιασε μι ένευρική τρεμούσι. Τά μάτια της κολλημένα έπάνω στόν καλόγηρον εξέφραζαν μίαν άπερίγραπτον φρίκη.

Έκείνη την στιγμή κατάλαβε την τρομεράν ένέδραν.

Για μία στιγμή τό βλέμμα της προσηλώθη στην Αικατερίνην με τέτοιο τρόποι πού ή βασίλισσα όπισθοχώρησε κατά ένα βήμα, ύστερα κύτταξε τόν άρραβωνιαστικό της αλλά με τέτοιο οίκτο πού εκείνος χλώμιασε, όστ' α έστράφη πάλιν στόν καλόγηρο.

Ο Μαριγιάν έννοιωθε τό μυαλό του να σταματά.

Τί συνέβαινε; Δεν ήξευρε τίποτα... Άλλά ύποπτευέτο έβλεπε με μι έκτεφυλική λάμψη ότι αυτό πού θά συνέβαινε, θά ήτο κάτι τό τρομερό, τό θηριώδες, τό άπάνθρωπον.

Η Αικατερίνη με τά χείλη σφιγμένα περιμένει σάν άπληθωμένη. Ο καλόγηρος δεν έβλεπε παρά την 'Αλίχη... την 'Αλίχη μόνον!

Αυτό δεν διήρκεσε παρά μερικά δευτερόλεπτα μόνα.

'Αλλ' αυτά τά δευτερόλεπτα ήταν στη ψυχή του Πανγκαρόλα ένας όλόκληρος αιώνας άπελπίστος. Η σιάσις της 'Αλίξης φανέρωνε ένα έρωτα τόσο μεγάλο τόσον άγνόν, τόσο άληθινό πού έμοιαζε σάν να φωτίζε τό σκοτάδι...

Και τά μάτια της!

Αχ! αυτά τά μαυρά μάτια πού ήταν έστραμμένα πρὸς τόν καλόγηρον! πὸς μιλούσαν πὸς έκτευνα!

Μιλούσε χωρίς να ξεύρη τί λέγει. Ένα πυρακτωμένο σιδερο έζωνε τό κεφάλι του. Μή τό διαβάσεις... Δώσε μου αυτό τό δείγμα της άγάπης σου. Κυτάξέ μου! Σ' άγαπάω, δεν μπορείς να ξεύρης πόσον σ' άγαπάω! Μή τό διαβάσεις, άγαπη μου, άδελφ μου! Μή διαβάσεις τό χαρτί αυτού τού ανθρώπου!

—'Αλίχη! γνωρίζεις αυτόν τόν άνθρωπον!

—'Η φωνές τους ήταν τρομερά παραλαγμένες και οι ίδιοι άκόμη δεν τας άναγνώριζαν. Φοίχη και τρώο έξέρραζε ή φωνή της 'Αλίξης, ενώ ή ύπόνοια βασάνιζε τόν Μαριγιάν.

Μία άνωτέρα δύναμις τόν κρατούσε στή πόδια του ήταν κατακίτρινος.

Και όταν ύστερα από όλίγα λεπτά κατόρθωσε να συνεχεντρώση τās σκέψεις του από όλα τά άλλα αίσθήματα πού πλημμύριζαν την καρδιάν του δεν είχε μείνει παρά μόνον ο οίκτος, ένας οίκτος βαθύς, άπείραντος, για τούς δύο έρωτευμένους. Σήκωσε τά χείρα του στόν σφαιρόν σάν να ήθελε να ζητήσει βοήθεια και να πάρη τόν

Θεό μάρτυρα της μεγάλης του θυσίας. Στά μάτια του πέρασε μι λυμψι έδωλαχίας και την στιγμή πού ή 'Αλίχη ντ' Αλίκης έπνιγε στή χείλη της μι κραυγή χαράς και έλπίδος ο καλόγηρος έπεφτε λιποθύμος.

Η θυσία είχε καταστρέψει τās δυνάμεις του.

Ο Μαριγιάν σαστισμένος και χλωμός άφησε τό χέρι της 'Αλίξης και προχώρησε δύο βήματα πρὸς την Αικατερίνην.

—Κυρία, της έφώνασε, τί συμβαίνει! Ποίος είναι ούτος ο άνθρωπος. Α! δεν είναι Ιερέυς! Δέστε Δέστε... Κατω από τόν οίκτο φαίνεται τό φόρεμα ενός ευγενούς.

Πράγματι τό ράσο είχε άνοιχθή και έφαινε τό πλούσιο κοστούμι του Πανγκαρόλα. Μέσα στό κλειστό χέρι του βαστούσε ένα ταυλακωμένο χαρτί.

—Ελα! έλεγε ή 'Αλίχη κατατρομαγμένη, έλα να φύγωμε!...

—Κυρία, φώναζε ο κόμης. Ποίος είναι αυτός ο άνθρωπος!...

Η Αικατερίνη άπήντησε. Δεν ξέφα. Άλλά ίσως μάθωμεν κάτι άπ' αυτό τό χαρτί πού κρατά.

Την ίδια στιγμή ή βασίλισσα άνεπαύνη.

Ω! μα τόν άναγνωρίζω. Είναι ο μαρκήσιος του Πάνι-Γκαρόλα! Γιατί όμως βήσκειται εδώ; άντί του Ιερέως πού μάς άνέμενε!...

Ο Μαριγιάν είχε σκύψει και προσπαθούσε να πάρη από τά χείρα του τό χαρτί.

ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

Κ' ύστερα με δάκτυλα πού έτρεμαν τό έσασαλάκωσε και τό ξεδίπλωσε...

—Πανγκαρόλα! μουρμούρισε, Πανγκαρόλα! Τι να με θέλει αυτός...

Έκείνη την στιγμή αισθάνθηκε δύο μικρά χείρα να τού σφίγγουν τή δική του, δύο χείρα άπαλά, άδύνατα, παγωμένα, και τό πρόσωπον της 'Αλίξης πλησίασε τό δικό του. Στά βλέμματα τους φαινόταν άναλαμπές μιάς σκοτεινής και φοβεράς τρέλας. Σφίχτηκε σιμά του, και με μι σφύγη πού μόλις άκούσαν τού ψιθύρισε.

—Μή τό διαβάσεις...

—'Αλίχη, όστε ξεύρης τί γράφει;

—Μή τό διαβάσεις... έλα... άς φύγωμε...

ο θάνατος μάς παραμονεύει...

—'Αλίχη ή αλήθεια είναι κρυμμένη εδώ μέσα! Η αλήθεια πού εγνώριζε ή 'Ιωάννα ντ' Άλμπρέ! Η αλήθεια πού μου άπέκρυψε ή μητέρα!

Μιλούσε χωρίς να ξεύρη τί λέγει. Ένα πυρακτωμένο σιδερο έζωνε τό κεφάλι του. Μή τό διαβάσεις... Δώσε μου αυτό τό δείγμα της άγάπης σου. Κυτάξέ μου! Σ' άγαπάω, δεν μπορείς να ξεύρης πόσον σ' άγαπάω! Μή τό διαβάσεις, άγαπη μου, άδελφ μου! Μή διαβάσεις τό χαρτί αυτού τού ανθρώπου!

—'Αλίχη! γνωρίζεις αυτόν τόν άνθρωπον!

—'Η φωνές τους ήταν τρομερά παραλαγμένες και οι ίδιοι άκόμη δεν τας άναγνώριζαν. Φοίχη και τρώο έξέρραζε ή φωνή της 'Αλίξης, ενώ ή ύπόνοια βασάνιζε τόν Μαριγιάν.

ΑΛ-ΛΑΧ

Η δυστυχισμένη έκανε μι υπερίσταν προσπάθεια για να πάρη τό χαρτί.

Ο Μαριγιάν με μι ήπιχη κίνησι άπελάθηκε από την άγκαλιάν της, προχώρησε πρὸς τό Άγιον Βήμα και άκούμπησε στήν Άγία τράπεζα τό γόδιμα πού τον παρασύρει πεί να κρατήσουν τά τρέματα δάκτυλά του.

Η 'Αλίχη γονάτισε.

—Η άγαπημένη μου, ψιθύρισε μόνη άναγής... Άντίο... Δεν θά μάθης ποτέ... πού σέ λάτρευσα... άντίο... έφερε στή χείλη της ένα δακτυλίδι πού δεν τό άπεχωρίσταν ποτέ και τό δάγκασε.

Υστερα έστρεψε τό βλέμμα της γεμάτο πόνι υπεράνθρωπο άγάπη πρὸς τόν Μαριγιάν και έπεριεμε τόν θάνατο. Στο φως της πανόδας της 'Αγίας Τραπέζης ο Μαριγιάν διάβαζε αυτές τις λέξεις.

—Εγώ 'Αλίχη ντ' Αλίκης όμολογώ ότι άν έπαισε τό παιδί μου τό όποιον άπέκτησα από τόν Μαρκήσιον τού Πινγκαρόλα είναι πού τό έκούσινα εγώ. Έάν εύρουν τό παιδί τού παιδιού να μή...

Έδώ τό χαρτί ήτανε σχισμένο. Τό υπόλοιπο είχε μείνη μέσα στό χέρι του καλόγηρου.

Ο κόμης έστράφη ή φυσιολογία του τόν πόνον άλλαγμένη. Όστε ή Αικατερίνη τόν άνεγνώρισε. Η Αικατερίνη πού μαρτύρησε μι μιά γωνιά με τό έγχειρίδιον στό έρι έπέλαμβανε αυτήν την σκηνή.

Ο κόμης δεν την είδε.

Η 'Αλίχη έστεινε τά χείρα της πρὸς εκείνον και με μι φωνή έξαισθητικής διανυγής, έμειν έξασαν έρωτος, έξαγνισμένη από τόν θάνατον πού πλησίαζε τού είπε.

—Σ' άγαπάω!...

Ο Μαριγιάν ούτε την είδε ούτε την άκουσε.

Άκούρισε πὸς ήτο ζωντανός άκόμα. Είς αυτό πού είχε μάθη δεν τόν είχε πείσει στη στιγμή. Και μέσα στο μυαλό του μι σκέψις κυριαρχούσε μόνον.

—Πας να πεθάνω.

Όλα τά άλλα χάνονταν μέσα σ' ένα σκοτάδι. Μόλις και μετά κόπου κατάφερε ν' ένθυσηθί ότι ο πόνος προήρχετο από την τρομεράν άνακαλύψιν. Τού έφαινετο ότι πού ήτο άδύνη να ζήση άκόμη μι άόλη, μι στιγμή. Όχι ή ανθρωπίνη καρδιά ήτο μπορεί να ύπομείνη τέτοιες άγωνίες. Άλλά να έκραγέη μέσα σ' ένα στήθος πού κρατά από τόν πυρετό.

Τό άγριο βλέμμα του έβλεπε γύρω του. Στάθηκε για μι στιγμή έπάνω στην Αλίχη πού με τά χείρα άλωμένα και τά μάτια παραφρονέματα έπάνω του δεν έβλεπε παρά μόνον εκείνον και τόν επανέλμβανε.

—Σ' άγαπάω!...

Δεν την είδε. Τό βλέμμα του συνηγόρησε τή βασίλισσαν και τότε μόνην στήν πραγματικότητα.

Με μεγάλη δυσκολία και με βαρεία προσπάθεια άπεμαχρόνη από τό Ιερόν όπου ήτο άκαρποφισμένος και την έπλησίασε.

Η Αικατερίνη τών Μεδίκων τόν είδε να πλησιάζει χωρίς να ήμωρη ή κάμη καμμία κίνησι. Μή κάποιαν σύγχυσι έσκέπαστο ότι είχε περάσει τά όρια αλλά την παραρρόπισε ή σταθερά άπόφασις να σκοτώσιν τόν γυνί της.

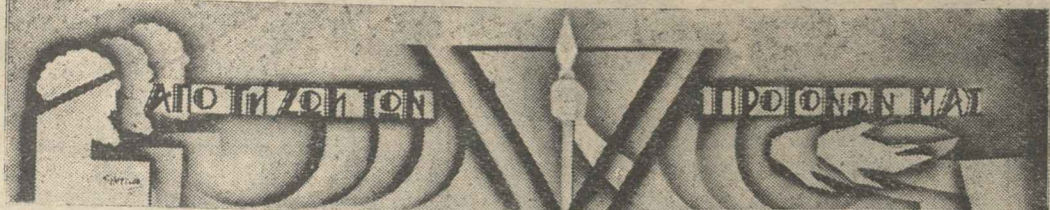
Ο Μαριγιάν έμεινιδιωσε όταν βρέθηκε στήν της.

Τί περιάμα!...

Και να τί είπε, ή μάλλον τί ψιθύριζε, και ή βασίλισσα τόν άκουσε με δυσκολία.

—Απόκόν μητέρα μου, είσθε εύχαριστημένη; Γιατί με σκοτώνετε κατ' αυτόν τόν τρόπον;...

—Είς ή Αικατερίνη έμαθε ότι ο γυνίς της άναλαμβάνετο όλόκληρον την αλήθεια.

Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Οι άρχαιοι κάτοικοι «του κλεινού άστεως» έδιδαν έξαιρτικήν σημασίαν στην μόρφωσι τών παιδιών τους.

Η οικογένει έφρόντιζε για την μόρφωσι άγαθών πολιτών, ένφ ή πολιτεία έστρεφε την προσοχή της στις «παλαιστρες» για την σωματική ανάπτυξη τού παιδιού και στή «γυμνάσια» για την εξάσκηση τού νεανιού.

Τό πρώτο μέρος της μορφώσεως, είναι τά έπτά πρώτα χρόνια τού παιδιού, κατά τά όποια κύριο έργο της ήταν ή «τροφή» δηλαδή ή φροντίδα για τήν ανάπτυξη τού σώματος τού παιδιού. Στο διάστημα τών έπτά ατόων χρόνων, και ναυονορήματα και παρμυθόκια έλεγαν στή παιδιά, μα και τραγουδάκια και παιχνίδια τά μάθαιναν να λένε και να παίζουν, άπαράλλαχτα όπως και σήμερα.

Τό δεύτερο μέρος της μορφώσεως άρχιζε από τόν τό χρόνο και λεγόταν «παιδεία» δηλαδή εκπαιδεύσεις με την πραγατική σημασία της λέξεως.

Η μόρφωσι ήταν προνόμιο στούς έλευθέρους πολίτας μόνο, οι δούλοι δεν μπορούσαν να μορφωνονται.

Τά παιδιά συνοδεύοντο πάντοτε άπ' τόν «παιδαγωγόν» ο όποιος συνήθως ήταν δούλος περσιμένης ηλικίας και άνίκανος για κάθε άλλη δουλειά. Οι δούλοι αυτοί παιδαγωγοί ήταν τελείως περιφρονημένοι και από αυτά άκόμη τά παιδιά τά όποια έφύλαγαν και τά όποια γλύτωναν άπ' αυτούς όταν έγένοντο 16 χρονών, όποτε πεία έβγαίνουν έλεύθερα για τις «παλαιστρες» και να «γυμνάσια».

Στην έφηβική ηλικία έμπαιναν έπισήμως όταν παύσαν τά 18. Μπροστά από τό ναό της 'Αθηνάς, ώπλισμένοι τελείως, άρχίζοντο τόν όρκο πού έπρεπε κι' ύστερα, στην πρώτη γιορτή τού Διονύσου, περνούσαν μπροστά από τό λαό πού ήταν στή θέα ο, λίγο προτού άρχισή ή παραστάσις της τραγωδίας. Από τη στιγμή εκείνη έλογίζοντο ήλικιωμένοι και άποκτούσαν πολιτικά δικαιώματα.

Στην εποχή τού Προκλέους ή μόρφωσι ήταν πνευματική ή άλλοιως μουσική και σωματική ή άλλοιως γυμναστική.

Αυτή ή πεποίθησις σημείωσε την ευχαριστήσιον της. Με μι άπότομη κίνησι ύψωσε ένα πράγμα πού έφαινετο σάν σφαιρός και πού ήτο ένα μαχαίρι και φώναξε.

—'Ακόμη δεν σάς σκοτώνω εγώ... Σας σκοτώνει αυτός ο σφαιρός... για την αλήθεια και για τόν Θεό!

Τό θέλει ο Θεός!

Και με μι δυνατή φωνή επανέλαβε.

Τό θέλει ο Θεός!

(άκολουθεί)

Τί περιάμα!...

Και να τί είπε, ή μάλλον τί ψιθύριζε, και ή βασίλισσα τόν άκουσε με δυσκολία.

—Απόκόν μητέρα μου, είσθε εύχαριστημένη; Γιατί με σκοτώνετε κατ' αυτόν τόν τρόπον;...

—Είς ή Αικατερίνη έμαθε ότι ο γυνίς της άναλαμβάνετο όλόκληρον την αλήθεια.

Στις άρχές ή πνευματική γινόταν πρώτη αλλά μετά τούς Περσικούς πολέμους έφρόντισαν περισσότερο για την γυμναστική στην όποια έδωσαν και περισσότερο χρόνο διδασκαλίας.

Η πνευματική (μουσική) ήσολείτο με την γραμματική, δηλαδή την γνώσι τών γραμμάτων γενικώς και περισσότερο με την μουσική. Ο «γραμματιστής» δηλ. ο δάσκαλος, έδίδασκε άνάγνωσι, γραφή και στοιχεία αριθμητικής.

Η μέθοδος της διδασκαλίας ήταν «μηχανική», παπαγαλστική, όπως θά λέγαμε σήμερα. Ο μαθητής έλεγε ξανά εκείνα πού τού έδίδασκε ο δάσκαλος.

Τό πείν συνηθισμένο άναγνωστικό βιβλίο ήταν ο 'Ομηρος, έπειτα ο 'Ησόδος, αλλά και οι Αισώπειοι μύθοι και ποιητά γνωμοί, όπως ο Σόλων, ο Θέογνις κ. ά.

Οι μαθηταί της έτοιχής εκείνης έγραφαν με γραφίδα έπάνω σε πλάκα σκεπασμένη με κερί. άργότερα έγραφαν σε πάπυρο με «κάλαμον» και μελάνη. Ο δάσκαλος έγραφε στην πλάκα κι' οι μαθηταί άντέγραφον τό ίδιο, μιμούμενοι τό δάσκαλό τους. Οι μεγαλύτεροι όμοι έγραφαν καθ' ύπαγόρευσιν, ή όποια γινόταν συχνά γιατί ύπήρχε έλλειψις βιβλίων κι' έτσι έπρόσεχαν πολύ, μαζί με την γραφή και την ταχυγραφία. Από την αριθμητική λίγα πράγματα κι' αυτά πρακτικά μάθαιναν. Τό κύριο μέσο ήταν τά δάκτυλα και οι άρθρώσεις τους πού φανέρωναν ώρισμένους αριθμούς.

Υστερα από τά μαθήματα αυτά έρχόταν ή μουσική. Στην άρχή ο ίδιος δάσκαλος ήταν ύποχρεωμένος να τούς δώση τά πρώτα μαθήματα φωνητικής μουσικής, ύστερα και κιθάρας. άργότερα όμως τό μαθημα τό ανέλαμβανε ειδικός δάσκαλος πού λεγόταν «κιθαριστής» και πού τούς έδίδασκε να τραγουδούν και να παίζουν λύραν και κιθάρα. Τό κατ' έξοχην ένδοξόν όργανον ήτο ή λύρα, ή όποια πρώτα είχε 4 χορδές και ύστερα 7, ένφ ή κιθάρα είχε 6 και περισσότερες.

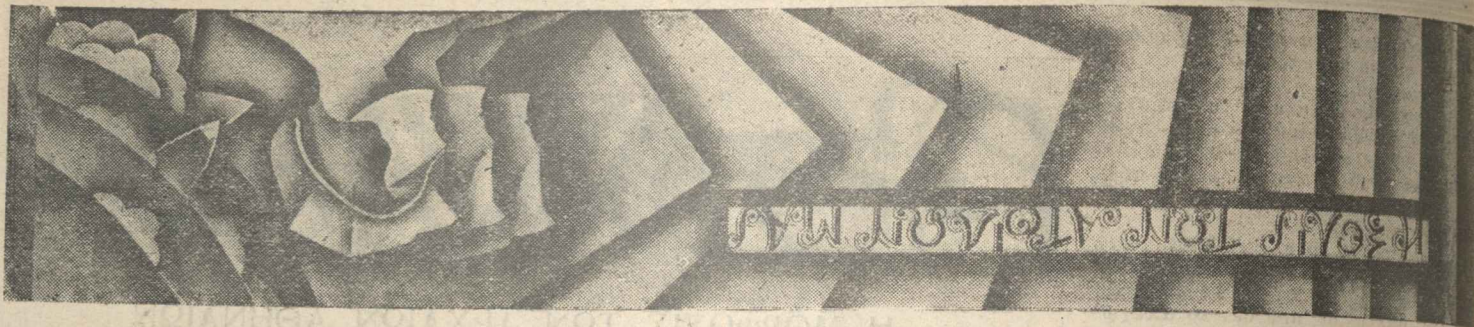
Για τόν ατόλο έλεγαν ότι ένοχλεί πολύ την ψυχή γι' αυτό και δεν τόν μετχειρίζοντο παρά μόνο στις γιορτές τού Διονύσου κατά τις όποιες μετά από γενναία κρασοκατάναυσι οι γιορτάζοντες τά έκαναν θάλασσα.

Ένας γένος της εποχής εκείνης έδωρείτο, άς πούμε γλεντιέδες, όταν ήξερε να τραγουδά κι' όταν άπάνω σ' ένα γυνιστό σκοπό προσήρμοζε στίχους εκ του προχέρου.

Η μουσική συνδεμένη με τη γυμναστική, άποτελεί την «αρχαία» σπορς της όποιας είναι ή άνάπτυξις χόριτος και κομψότητος τών κινήσεων τού σώματος γενικώς.

Δημόσιοι χοροί έγένοντο κατά τις μεγάλες θεοσημειτικές γιορτές, με τόν σκοπό να δώσουν περισσότερη μεγαλοπρέπεια και λαμπρότητα σ' αυτές.

Ο Έγκυκλοπαιδικός

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Στεγνών Λούσιμον των Μαλλιών.

Όταν γιά τόν ένα ή τόν άλλον λόγον δεν θέλετε νά λούσετε τά μαλλιά σας πού είναι λιπαρά ύπάρχει ένας άλλος άπλούστατος τρόπος γιά νά τά καθαρίσετε. Βουτάτε τό κτένι σας μέσα σέ άφθονο τάλκ τουαλέτας και κτενίζετε καλά καλά τά μαλλιά σας βαθειά έως τίς ρίζες.

Κατόπιν σέ μιά καθαρά βούρτσά των μαλλιών σας απλώνετε ένα λεπτό τουλάπι και βορτσίζετε καλά τό κεφάλι σας. Τό τουλάπι σκουπίζει τό τάλκ πού έχει άπορροφίσει όλο τό λίπος, και έτσι τά μαλλιά γίνονται πάλιν και καθαρά.

Τά ξανθά μαλλιά

Εάν έχετε ξανθά μαλλιά και θέλετε νά διατηρήσουν πάντα τό χρώμα τους πρέπει νά τά λούσετε πάντοτε μέ χαμόμηλο. Μέσα στό νερό πού βράζει θά βάλετε μία χούφτα χαμόμηλο μέσα σ' ένα τουλάπι και τό άφήνετε νά βράση επί άροκότην ώρα. Κατόπιν πέρνετε εκείνο τό λουτρό και λούζεσθε.

Ενα άλλο καλό μέσον είναι νά έχετε βρασμένο κρύο χαμόμηλο και νά βρέχετε μ' αυτό τά μαλλιά σας κάθε πρωί πού κτενίζεσθε.

Πώς ετοιμάζεται Ένα κρύο Buffet

Σιγά σιγά μās έρχεται ό χειμώνας παύει ή έποχή του υπαίθρου και άρχίζουν αϊ κοσμικαί συγκεντρώσεις στα διάφορα φίλικα σπήτια. Γιούρτες, χαρτιά, χορός, όλα αυτά είνε προφάσεις γιά διασκέδασι, πού όσον εχάριστα είνε γιά τους καλεσμένους τόσον κοινωσιακά είνε γιά τήν οικοδόησιν. Μιά από τίς μεγαλύτερες φροντίδες της νοικοκυράς είναι τί θά προσφέρει στους καλεσμένους της και πώς θά τους περιποιηθή καλλίτερα. Γιατί σήμερα ένα καλό γλέντι ύπολογίζει και...καλό τραπέζι.

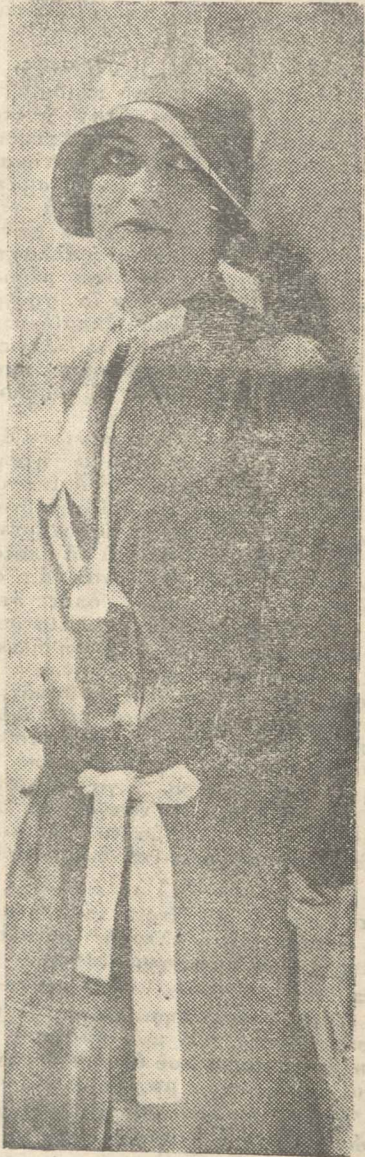
Αλλά καλό τραπέζι μ' αυτήν τήν κρίσι τη: ύπηρεσία είνε κάτι άδύνατο. Σκεφτήε τί μεγάλη φασαρία χρειάζεται, μάγειρος παραμάγειρος, σεβιτόρος, σεβίτοια κ τ λ. Όλα αυτά φέρνουν σέ πολύ δυσκολή θέσι μία κυρία πού δεν διαθέτει πολλά μέσα.

Γι' αυτό, τραπέζια και τσάι παραλείπονται τώρα και καθιερώνεται σχεδόν παντού τό σύστημα του κρύου μπουφέ.

Ποίν έλθουν οι προσκεκλημένοι ή νοικοκυρά θά φροντίση νά έξιμάση σέ ένα μέρος του σιλονιού της ή της τραπεζαρίας της όλα τά γλυκά ή φαγητά πού θά προσφέρη στους καλεσμένους της. Θά φροντίση νά στολίση όραιο τό τραπέζι με δαντελένια σκεπασματάκια και με άφθονα άνθη. Σέ μερικά ίσκι κρυστάλλινα πιάτα θά παροδέση έκλεκτά φρούτα. Είναι άπαραίτητα έστω και άν πρόκειται γιά άπόγευμα ή γιά βράδυ. Εάν πρόκειται γιά άπόγευμα ή γιά βράδυ, τότε θά έχει έτοιμάσει έκ των προτέρων μερικά έκλεκτά γλυκά, δύο τρία πιάτα μέ διάφορα σάντουιτς. όλα αυτά καλλιτεχνικά βαλμένα επάνω στό τραπέζι. Σέ μιά άκρη του τραπέζιού θά φυτζάνια του τσαγιού μερικά πιατάκια και κουταλάκια του γλυκού. Όταν έλθουν οι προσκεκλημένοι της, τό μόνον πού θά έχη νά κάνει είναι νά φέρη από τήν κουζίνα μέσα σ' ένα όραιο σεβρισιμένο δίσκο τό τσάι λίγο ζεστό γάλα και νερό. Όλα τά άλλα θά εί,αι έτοιμα έκ των προτέρων κι έτσι ή νοικοκυρά μπορεί νά άσχοληθή μέ τους καλεσμένους της.

Όταν προσέρχονται δεν έχει παρ

τούς άδηγεί εις τόν μπουφέ, όπου ή δεσποινίς του σπιτιού ή καμμία φίλη της κυρίας φροντίζει νά τους εφοδιάση μ' ένα φλυτζάνι τσάι σύμφωνα μέ τό γούστο τους και μ' ένα πιατάκι και τους παρακαλεί νά σεβρισιθούν μόνον από ότι θέλουν. Έτσι

Ένα χαριτωμένο μοντέλλο της σαιζόν.

γύρω από τό τραπέζι σχηματίζονται διάφορα γκρουπ συμφώνως τών συμπαθειών, οι καλεσμένοι άπολαμβάνουν μιάς σχετικής ελευθερίας και δεν έχουν τό συναίσθημα ότι ύποβάλλουν τήν κυρία του σπιτιού σέ κούρση γιά νά τους περιποιηθή. Ένώ εκείνη αντίθετως μπορεί νά άσχοληθή εις τό νά σκυρπίη μιά γενική ευθυμία νά γνωρίση μεταξύ των τους προσκελημένους της και νά διασκεδάση κι' εκείνη. Έτσι άπλοποιείται τό ζήτημα του σεβρισιματος.

Τό ίδιο συμβαίνει και όταν πρόκειται γιά ούζι ή σινεμά.

Τό τραπέζι θά είναι πάλιν στρωμένο έκ των προτέρων στην τραπεζαρία όμως. Τά γλυκά και τσάι νά άντικατασταθούν από κρύα φαγητά, κομμένα σέ μερίδες και όραιο σεβρισιμένα, σαλάτες και σάντουιτς άφθονα. Δύο σίρτες πιάτα, μαχαιροπήρουνα, πο-

τηράκια του κρασιού και καλαθάκια ψωμι θά είναι έτοιμα σ' ένα μικρόν τραπέζι έκεί πλησίον. Όταν ή κυρία κυρά δώση τό σύνθημα, οι κύριοι θά έλθουν τίς ντάμς τους στό μπουφέ, τίς σεβρίουν, φροντίζοντες πάντως νά καταλαμβάνουν όλο τόν χώρο γύρω από τό τραπέζι και ύστερα διασπείρονται μέ τις παρέες τους και... τά πίατα τους στα διάφορα σαλόνια. Η νοικοκυρά πάντως περι νά φροντίξη και νά έπιβλέπη ώστε νά μή μείνη ησιτικός κανείς από τους έκνους της.

Λοιπόν Κυρίες μου γιά τάς χειμώνας σας συγκεντρώσεις νύθευθατε τό σπιντα του μπουφέ και δεν θά μείνετε δυσρεστημένες.

Ναπολεόν.—120 δρ. ζάχαρι, τό όραιο άλεύρι, 12 αυγά. Δουλεύοντες τους κρούους μέ τήν ζάχαρι και έπειτα ποσότητα τό άλεύρι, φλοιόν λεμονιού έμμεν και τά άσπραδια καλώς κτυπημένα. Τυνομεν τό μίγμα σ' ένα ταψί και τό σπιντα λομεν στόν φούρνον, όταν μισοψηθή τέρνομεν πίσω, θέτομεν εις τό μέσον γλάκον τί ή μαρμελάδα, τό τυλίγομεν σέ γλά και τό στέλλομεν πάλιν νά ψηθή.

Η έυμορφία της γυναίκας

Ποτέ δεν επιτρέπεται σέ μιά γυναίκα νά παρημελή τόν εαυτόν της. Όσον άπσολημένη και άν είναι πάντα πρέπει νά φροντίση νά εύρη μισή ώρα γιά νά άφρώση στην καλλονή της. Είναι άπαραίτος ή γυμναστική επί δέκα λεπτά γιά νά διατηρήση τήν ελαστικότητα των κινήων της.

Πολλές νέες έχουν τό δυσάρεστον σναίσθημα νά κοκκινίζουν μέ τό παρημερία και αυτή ή κοκκινάδα νά διαρκή άκαταπράγμα πού άσχημίζει πολύ και γιά τό όποιον δεν ύπάρχει κανένα μέσον θεράπευσε. Τό μόνον πού έχει νά κάνει σ' αυτήν τήν περίπτωση είναι νά προσέχη τήν τροφή της και ν'άπο εύγη νά παραβρήνη τό σωματί της, γιατί όλα αυτά είναι άποτέλεσμα κακής χωνεύσεως.

Πρέπει νά άποφύγη τά πολύ ζεστά ή τά πολύ κρύα ποτά και έν γενεί διασού έμπεριέχουν τοξίνια. Σχντό πλύσιμο του προσώπου μέ κρύες πετσέτες άφείλει μέ μέρει.

Τώρα μέ τά κρύα πολλές φορές τά γύλη σκάουν και είναι πολύ άσχημα νά τά βλέπη κανείς έτσι ξεφλουδιμένα. Τά γύλη είναι ένα από τά όραιοτερα στοιχεία της γυναίκας γι' αυτό θέλουν ιδιαίτερη περιποίηση. Όταν βάφονται πρέπει νά βφονται κανονικά, περισσότερο σκούρο μέσον και ελιγώτερον στό άκρο όταν στόμα δεν είναι πολύ μικρό. Πρέπει νά έδετε μεγάλη προσοχήν ώστε νά καλύψη και τό μέσα μέρος του χείλους ώστε νά μήν κάμη αντίθεση, όταν όμιλή ή γύλη βαμβάκι καθαρίζεται καλά όλο τό κατω μέρος, και ένα καλό πάγμα είναι νά τριβώται τό χείλη τό βράδυ μέ ένα κομμάτι παγο, αυτό έπιταχύνει τήν κυκλοφορία αίματος και κάμει πολύ καλό. Συνήθει δέ μάλιστα εις τό νά διατηρούν πάντοτε τό ρόζ του χρώματος, πού γάνουν πολλές φορές μέ τήν χορήγν των διαφόρων καλλυντικών.

ΛΙΛΙΑΝ: ΠΕΣ ΤΟ ΜΟΥ !...

Χτες τό βράδυ, μέ κύταξες πολύ, Λιλίαν... Δέ θέλω νά παραδεχτώ, πώς «Έτσι γιά τόν τόπο». Άστειο πράμα! Μά κύταξες—και μέ κύταξες έρωτευμένα. Πολλά ήσαν τά πεντάμορφα σου μάτια. Και μέ ήμουν εύτυχία άπέρντη! Μήν κρησνυμιγελάς! Δέ λέω τίποτα τί φεμινιστικό. Ούτε κι' ήμουνα σέ στιγμές, πού μπορούσα νά πλανευθώ. Γιατί, λοιπόν, νά μή σου πώ, πώς έχω απειθήση, ότι κά- νου κρύβεις ;

Ναι, Λίλιαν, ναι, κάτι μου κρύβεις. Κά- ποιο μυστικό, εσθήθηά σου ριζωμένο, πού' νρω και γιά τους δυό μας. Άπορείς, πού βάζω και τόν εαυτό μου μέσα ; Δεν είναι. Μήν ύποκρίνσαι !

Γιατί όμως νά τό φυλάς κλειδωμένο σ' ένα φυλλοράνθιο σου ; Θαρρείς, πώς εν έστ' άκόμη κ' κρυός νά τό μάθω ; Κούτεις, πώ: πρέπει νά τό έξερης μοναχά τού ; όχι. Γελείσαι πολύ, ξανθιά μι- κροδία...

Ήδη ή σιγμή νά μου τό πής!.. Δέ παρ' όσα πιά νά τώ μέ τήν ίδια άμφιβολία, μέ τό ίδιο παράπονο. Άρκετά ως τώρα.

Μή φοβηθής, τίποτα! Δεν είμαι κακός. Δέ θά σε δώσω. Δέ θά γυρέψω νά σου δεί- γω μέ καταφρόνια. Τί τάχα θά μέ σποώ- τησ' αυτό; Κάποια παλιά άγάτη; Όχι! Είναι πεία πεθιμένη. Κάποιο πτόμα, πού μέ πνάνιασε κείνον τόν καιρό; Όχι! Λη- σσηται πεία κείνη τήν παιδιαστικηρέλλα σου. Σέ συγκύρησα.

Βλέπεις, λοιπόν, τίποτα! Δεν πρέπει νά σε κινή δειλή. Πώς τίποτα δέ σ' έμφο- νίζε νά μου έυκολογηθή; τό μυστικό σου. Ό, Λίλιαν, Λίλιαν! Έλα σιμά μου, έλα νά ποήσωπο γλωμί και πές, κείνο, πού καίθεις νά θυμείη στό σωθικά σου, πές μου ότι τώρα μου κρύβεις, ότι τώρα μέ κά- νου νά πονώ, πές μου μέ τήν άργυρόρηχη πού σου :

—Σ' άγαπώ!

Τάκης Δέξας

(Συνέχεια της ύπ' αριθμόν 14 σελίδος)

παιών έκείνων αϊ όποιοι φαίνονται προ- κλημένοι νά καλύπτουν τά δεινότητα των έλλειψών. Οι έκ των υπερώων ξεριψαν έξωσιν κορίνιον δεθέν διά σχοινίων στε- ρών και άνεβίβασαν άνά ένα τους συνω- πούς. Άμέσως έφώρησαν χωρίς νά γί- νωσκον άνάπτυτοι εις τόν κοιτώνα του βα- λέντου. Μόλις εισήλθον όρμησαν εις τήν ελπίδα. Μή εύρόντες αυτόν, έρίγησαν έκ τούτου δι έποδόθησαν και ήτοιμάζοντο νά κατακρημνισθούν έκ των παραθύρων εις εύνοτος τους ύπέδειξε τόν βα- λέντου κομμένον κατά γής. Άνέως πε- ρεπαλόντες ήχησαν ιρομερά κατ' αυ- τήν λακίσματα. Ο βασιλεύς έξυπνήσας νά καταληφτός έστηρίχθη εις τόν άγκώνα, εις ευνομήτως επλήγωσε αυτόν διά τούτους ός δέ Ιωάννης συλλαβών από τού παύονα έξερρόχνησε τάς τρύχας του κατέβηκεν αυτόν. Έίλος οι άλλοι μέ τάς τού τού χρώματος, πού γάνουν πολλές φορές μέ τήν χορήγν των διαφόρων καλλυντικών.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Άπό του παρόντος τεύχους προ- κηρύσσομεν διαγωνισμόν διά τήν συγγραφήν ενός διηγήματος.

Οι έπιθυμούντες (εκ των σοβαρώς άσχολουμένων μέ τήν λογοτεχνίαν άναγνώσται μας) νά λάβωσι μέρος άπένει νά λάβουν ύπ' όψιν των τους κάτωθι όρους :

1) Τό διήγημα μέ τό όποιον θά λάβουν μέρος στό διαγωνισμό νά εί- ναι πρωτότυπο, γραμμένο σέ γραφομη- χανή, από τό μήνιά του χαρτιού και όχι μεγαλύτερον των πέντε χει- ρογράφων διαγωνιμοϋ.

2) Η έπιστολή συμμετοχής των εις τόν διαγωνισμόν νά είναι γραμ- μένη σέ ιδιαιτέρω χαρτί και νά έ- πισυνάπτεται στό διήγημα.

3) Ο φάκελλος ό όποιος θά περι- έχη τό διήγημα και τήν έπιστολήν ν' άπενθύνεται στον άρχισυντάκτην και ν' άναγράφεται επ' αυτού ή φρά- σις «Διά τόν λογοτεχνικόν διαγωνι- σμόν»

4) Τά ψευδώνυμα άποκλείονται. Ο διαγωνισμός θά λήξη τήν έ- σπέραν τη: 30 Νηβ' ου τν. έ. Ότα διηγήματα ληφθούν μέχρι τό βράδυ τη: 30 θά παραδοθούν άμέσως εις τήν έπιτροπήν—τήν όποιαν θά άπο- τελέσουν γνωστοί λόγοι—και εις τό άμέσως έπόμενον φύλλον θά δημο- σιευθούν τά άποτελέσματα του δια- γωνισμοϋ, εις δέ τό μεθεπόμενον θά δημοσιευθή τό βραβευθέν διήγημα και ό συγγραφέας του θά διορισθή τακτικός συνεργάτης του περιοδικού μας.

Ο διαγωνισμός αυτός έχει σκο- πόν νά αναδείξη νέους λογοτέχνας και νά άποδείξη εις όσους θέλουν νά πιστευθούν ότι δεν ύπ' όχει ελληνική λογοτεχνία τό αντίθετον.

ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ρά «Θεοτόκε βοήθει με» επανέλαμψε, μέ- χοι της σιγμής καθ' ήν πληγείς θανασι- μως έξέπνευσες.

Ο Ιωάννης εύθύς άμέσως εισελθών εις τήν αίθουσαν του θρόνου έφώρησε τά χρυ- σά πέδιλα του αυτοκράτορος και έφρόντισε νά προλάβη τήν διασάλευσιν της τάξεως. Η πίστη εις τόν Νικηφόρον φρουρά, ώρ- μησε προς τά άνάκτορα έλπίζοντα νά προ- λάβη τόν βασιλέα έν ζωή. Άλλ' αϊ θύραι ήσαν σιδηραι και εις μάτην προσπαθώ- νη τάς άνοίξαι. Ο Ιωάννης διέταξε νά έπιδείξουν εις τούς στρατιώτας τήν κεφα- λήν του Νικηφόρου και άμέσως όλος ό μι- σθοφορικός έκείνος στρατός πιστεύει ότι ό Νικηφόρος έξέλειπε άνεκρόνησε βασιλέα τόν Ιωάννην. Ο νεκρός του Νικηφόρου κατακείμενος επί γιόνων καθ' όλην τήν ή- μέραν έκάθη επί τέλους κρυφώς εις τόν ναόν των Άγίων Άποστόλων. Μετά 7 ήμέ- ρας ό Ιωάννης έξήγησε νά σκευθ' υπό του Πατριάρχου. Ο σεβάσιμος όμιος γέρον Πόλυνκτος δεν έδέχετο νά τόν στέψη προ- τού Α) έξορισθ' ή συνέννοχος της δολοφο- νίας Θεοφανώ Β) άποκαλυφθ' ή άυτοσυργή της δολοφονίας και Γ) προτού επανέλθει ή

ΣΒΥΣΜΕΝΑ ΞΟΝΕΙΡΑ

Μέ μιά έλπ δα μυστική κλεισμένη μέσ' τά στήθια, σάν τό γοργόφτερο πουλί Ψηλά εις τά αϊθέρια — έπέταξα σάν έσθυσε τό φώ: από τ' άσέβεια νά δείξω πώς μέν' τόνειρο κρυβόταν ή άλήθεια.

Μά μάτρη μοίρα τδγραφε πώ: όλα τά όνειρά μου δίν' θ' άληθύνουν θά σεστούν σέ κ'μα άγριμένο, και μέ πικρό παράπονο θά σβύση κ' ή μιλία μου μέσα σέ μούρη συμφορά σέ πέλαγο άφρισμένο

Στέλιος Αύγουστάκης

ΣΑΝ ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Τους ήχους της ζωής άλαργινά μου φέρνει ό άνέμερα-ταξιδιάσης στό άσπρο τ' άλόγό του καβαλλάρης άπ' τ' άγνωστα τά μέρη πού περνά.

Τά δέντρα τόν άκούουν, και δειλά τ' άνάλαφρα κλαδιά τους ψιθυρίζουν κάτι σκιπτός χυμένους πού θυμίζουν του έρωτα τραγούδια σιγαλά.

Κι' όλα μαζί μέ πόνο, μέ καύμό, έβγα, μου λένε. Έξω νά γνωρίσης τήν τρέλλα της ζωής και νά μεθύσης άπ' τ' άκρατο του έρωτα ποτό.

Μά νά, τά διαβατάκια πουλιά ρίγος σκορπούνε στ' όριο πέραςμά τους άς πέρανε κι' έμένα μακριά νά ξαναβήσω πάλιν στα φτερά τους.

Σκιπητή στό παραθύρι νά ύφαινω της μοίρας τό πέπλο, μέ κυτίζουσάν σάν σε κλουβί μέ βλέποντα και τρομάζοντα πεινιμένα σέ ταξιδιεύονταίους.

Ε. Φ.

πρότερα τάξις εις τά έκκλησιαστικά. Η ά- παισία σύμμοιόνος περιφρονήσεως κα- έγκαταλειφθείσα έξορίσθη εις τήν Πρώτην και έκείθεν εις Προκήρυξιν. Ος κυρίως άυτοηγός έκασακτορήσθη ό Λέων Βαλάν της όστις έξορίσθη και τέλος τά έκκλησια- στικά επανήλθον όπως ήσαν πρό του Νι- κηφόρου. Κατόπιν της άποχωρήσεως τού της ό Τοιμικής εστέφθη υπό του Πατρι- άρχου τη 25 Δεκεμβρίου.

Η πονηρά φύσις της Θεοφανούς δεν ή- σούσεν. Δραπετείνονσα από τήν νήσον ήλ- θεν εις Κωνσταντινούπολιν έλπίζονσα νά στασιάζη τήν φρουράν κατά τών Ιωάννην. Άποτυχούσα εισέδωκε λαθραίως εις τ' ά- νάκτορα όπου συναντήσασα τόν Ιωάννην και τόν παρακωλυμένον Βασίλειον προσ- πάθησε μέ μισούς τρόπους νά μαλάρη τήν καρδίαν του αυτοκράτορος. Βλέπονσα όμως ότι όσπετάθηλγνητα όυτε διαπραχθήσεις Ι- σχυρον και δι' απεύγαντε, έξοργίσθη κα- θυβρίζουσα τόν Βασιλέα και τόν Βασίλειον και τέλος παραφρομένη ώρμησε κατά του Βασιλείου και έγρονθοκόπησε αυτόν άγρί- ως. Κατόπιν τούτου άπέχθη θύματος πλείν και έξορίσθη εις τήν μινήν της Δάμης εις τήν Αρμενίαν. Άποθανόντος του Ιω- άννου άνήλθεν εις τόν θρόνον ό υίός της Θεοφανούς Βασίλειος, όστις άνεκάλεσε μέν αήτην εκ της έξορίας αλλά ούδέποτε της έ- πέτρεψε ν' άναμνηθ' εις τάς ύποθέσεις του Κράτους.

Γ. ΔΡΑΒΛΑΛΑΣ

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΠΟΝΟΥΣ ΣΤΗ ΡΑΧΗ

ΙΔΟΥ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ!

Πάρτε ένα μπάνιο ζεστό για να μαλακώσετε τους μύς και να ανοίξετε τους πόρους. Έπαλείψατε με Σλόανς τα πονεμένα μέρη και πλαγιάσατε. Όταν θα σηκωθείτε θα είστε πολύ καλά.

Η θερμότης του Σλόανς θερμαίνει το σώμα όπως οι ακτίνες του ήλιου. Είς τους απεσκληρωμένους και πονεμένους μύς φέρει καινούργιο αίμα και τους ανακουφίζει. 13 εκατομμύρια οικογενειών το μεταχειρίζονται είς όλον τον κόσμον. Αγοράσατε σήμεραν μίαν φιάλην.

ΜΗΝΥΤΩΡ,

SLOAN'S LINIMENT

ΤΟ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ FRANK

ΚΥΡΙΑΙ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ,

Όσαι δὲν ἐδοκιμάσατε ἀκόμη τὸ νέον Ἀμερικανικὸν FRANKS DEAR TONE, βεβαίως δὲν γνωρίζετε τὰ εὐεργετήματά του. Μία μόνη δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ. Τὰ ἤλιο-καύματα, αἱ Πανάδες, τὰ Μυρμικία, οἱ μεγάλοι πόροι, τὸ ὄχρον χρῶμα κλπ δὲν θὰ ὑπάρχουν μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς πολυτίμου συσκευασίας τοῦ FRANKS. Δευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ προσδίδει ἀνθηρότητα καὶ νεότητα, ἀντικαθιστᾷ τελείως τὴν Πούδραν καὶ Κρέμαν, Πωλεῖται δεχ. 85. Ἀπευθυντέον Γενικὸν Ἀντιπρόσωπον: Π. Ντείμεντν, Ἑρμοῦ 25α Ἀθῆνας καὶ εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.

ΟΣΟΙ ΠΑΣΧΕΤΕ ΑΠΟ ΘΕΡΜΕΣ

καὶ εἰσθε ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὴν κινίνην καὶ τὰ ἄλλα φάρμακα, ἂν θέλετε νὰ γλυτώσετε, ἂν ἐπιθυμήτε πραγματικῶς νὰ θεραπευθῆτε, καταφύγετε, ἔστω καὶ ἀργά, εἰς τὰ παγκοσμίου φήμης χαπάκια

ΘΕΡΜΟΖΑΝ

Θὰ ξεπριασθῇ ἡ σπλήνᾳ σας, ὥσο καὶ ἂν εἶνε πριμνη, θὰ βρῇτε πάλι τὴν ὑγείαν σας καὶ θὰ χαρῆτε τὴ ζωὴ σας.

Ἡ ὄρεξις θὰ σᾶς ἐπανεέλθῃ ὥς καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐργασίας καὶ ἡ δύναμις.

Καὶ μία ἀπλὴ μόνον δοκιμὴ τοῦ φαρμάκου ὀλιγοήμερος θὰ σημειώσῃ τὴν μεταβολὴν καὶ τὴν καλύτερευσίν σας.

Δὲν περιέχει οὐδὲ ἵχνην κινίνης· εἶνε βέβανον διὰ πρώτην φοράν χρησιμοποιούμενον, ποῦ συσκευάζεται εἰς χαπάκια πολὺ εὐκόλῃ νὰ τὰ πάρῃ ὁ ἄσθενής. Συμβουλευθῆτε τὸν ἰατρὸν σας.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ὍΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Διὰ πᾶσαν πληροφориαν δύνανται ν' ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς εἰς τὸ «Τίμ-Τάκ» διὰ «Θερμοζάν».

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ (ΧΤΑΠΟΔΙ)

Ἐγγυημένη ἀνώδυνος δι' ἐνέσεων θεραπεία χωρὶς ἐγχείρησιν. Οἱ πένοι καὶ αἱ αιμορραγίαι καταπαύονται ἀμέσως. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, εἰδικὸς ἰατρός τῶν Παρισίων. Λέχεται 11-11/2 καὶ 5-7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορίαι δωρεάν.

Διὰ τὰς γυναικείας λευκορροίας τὸ μόνον ἐνδεδειγμένον

“ΠΙΒΑΚΟ,”

Γερμανικὸν Σπενσιαλιτέ. Εἰς τὰ καλλίτερα φαρμακεία

Ἀντιπροσωπεῖα διὰ τὴν Ἑλλάδα

Μ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Κρατίνου 11, ΑΘΗΝΑΙ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΒΑΦΕΙΟΝ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΣΙΚ

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

88 ΔΙΟΛΟΥ 88

(Πλησίον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς)

Ν. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΓΙΟΛΑ

Πρωταγωνιστοῦν

ΖΑΖΑ ΜΠΡΙΑΛΑΝΤΗ
ΖΩΩ ΝΤΑΛΜΑΣ
ΛΙΤΣΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ
ΜΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΥΡΕΑΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ
ΑΝΤΩΝ. ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ
ΑΘΑΝ. ΠΕΝΝΑΣ
ΤΑΚΗΣ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΣΗΜΕΡΟΝ ΠΕΜΤΗΝ ΣΤΟ ΜΟΝΤΙΑΛ

Σημ. — Ἡ «ΓΙΟΛΑ» εἶνε τὸ πρῶτον μεγάλο ἔργον τῆς χειμερινῆς περιόδου καὶ μετὰ τὸ ὁποῖον κάμνει ἐναρξὴν τὸ «Μοντιάλ».

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνον σας τὰ περσινὰ σας φορέματα μετὰ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνων ἐντελὼς καινούργια. Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ ἔμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 6 μοδερνοὺς χρωματισμούς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Ἐγὼ μὲν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ἀπὸ ὅλας τὰς βαφὰς τοιχῶν, εὐρωπαϊκὰς καὶ ἑλληνικὰς. Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τοιχῶν καὶ τῆς ἐπιδεξιότητος ἐκ τῆς βαφῆς Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ, ἐγγνώμεθα. Ἀναλαμβάνομεν τὴν χρῆσιν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν χρωματισμῶν, κόμης, μυστακῶν καὶ γενείου, μετὰ τὴν χρῆσιν ΑΦΑΝΤΑΖΤΟΝ.

ΠΑΝΕΠΙΣΗΜΙΟΥ καὶ ΧΑΡΙΔΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ

ΑΤΛΑΣ

1000 ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ ΔΩΡΕΑΝ

Ἡ Ἑταιρεία Γραμμοφῶνων «Ἀτλας» διὰ νὰ διαφημισθοῦν ἀκόμη περισσότερον τὰ εἶδη τῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ ἀπὸ ἓν γραμμοφῶνον πορτατίφ ἢ ἐπιπλο εἰς τοὺς χιλίους πρώτους πού θὰ μᾶς ἀποστείλουν τὴν ὁρθὴν λύσιν τοῦ κάτωθι προβλήματος καὶ συμμορφωθοῦν μετὰ τοὺς ὅρους τῆς ἐταιρείας. ΠΡΟΒΛΗΜΑ: Τ—ΓΡ—Μ—Φ—Ν—Α—Λ—Σ—Α—Υ—Α—ΩΝ—Σ—Α. Ἀντικαταστήσατε τὰς στιγμὰς διὰ γραμμάτων ὅπως σχηματίζουν φράσιν Ἀποστείλατε τὸ παρὸν ἀπόκομμα συμπληρωμένον μετὰ καθαρῶς γραμμένην τὴν διεύθυνσίν σας καὶ ἓν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησίν σας εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν:

ΤΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ ΑΤΛΑΣ ΔΕΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ “ΑΤΛΑΣ,”

ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4 (ΕΝΑΝΤΙ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ)

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΚΑΠΑΡΔΙΝΕΣ

CAMMEL WOOLL'S ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ - ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΑ

ΠΑΖΑΡ ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIG

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΤΟΥΤΟ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ
ΣΗΜΑ

ΠΟΥ
ΦΕΡΕΙ
Η ΓΝΗΣΙΑ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ
ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ
ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΙΚΟΝ